

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.com

ချစ်ဦးညို

မှူးမတ်များနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

www.burmeseclassic.com

(တတိယအကြိမ်)

BURMESE
CLASSIC
.com

အပြိုင်အတွေးသား နဂါး ဟူ၍မျှော်ကြည့်ဟာ
တို့တိုင်းတို့တိုင်း ချစ်ခင်အောင်ဆွမ်း
လေးလေးလေးလေးလေးလေး
အထိန်းအသွယ်သောင်းကို အပြိုင်အတွေး
မယ်မျှော်ကြည့်ရယ် လက်ထဲက
လက်ထဲက ခြောက်လေးကို ထွက်လို့
မင်းဆုတော်သဘောကြီး
သဘောသဘောသဘောကြီး

www.burmeseclassic.com

ချစ်ဦးညို
မျိုးမတ်များနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

မှူးမတ်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်းဆိုင်ရာမှတ်တမ်း

၂၀၁၀ -ခု၊ ဩဂုတ်လ၊ အုပ်စု - ၅၀၀

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၉၈၉၀၈၀၉

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၃၂၃၀၃၁၀

စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

နီနီအောင်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

ကျောက်ဖြူ

မျက်နှာပိုးရိုက်

ဦးကျော်စိန် ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၁၇၅၊ ၃၃လမ်းအထက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်မြင့်သိန်း

အင်းကြင်မြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ)

အမှတ် ၂၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်စာလောက် အညွှန်း”(CIP)

၈၀၀.၀၀

ချစ်ဦးညို

မှူးမတ်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း/ ချစ်ဦးညို။ ရန်ကုန်။

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၀၅-စာ၊ ၁၂၂-၅၈ ၁၇-၅၀၀တိ။

(၁) မှူးမတ်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

မာတိကာ

၁	အနန္တသူရိယနှင့်....		၇
၂	ရာဇသင်္ကြံနှင့်....		၁၇
၃	ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာနှင့်....		၂၇
၄	အမတ်ဒိန်နှင့်....		၃၇
၅	မင်းကန်စီနှင့်....		၈၃
၆	ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာနှင့်....		၁၂၁
၇	လက်ဝဲသူနှင့်....		၁၅၉
၈	စိန္တကျော်သူဦးဩနှင့်....		၁၇၉
၉	ဗညားဒလနှင့်....		၁၉၇
၁၀	တွင်းသင်းတိုက်ဝန်နှင့်....		၂၂၁
၁၁	ဦးပေါ်ဦးနှင့်....		၂၃၉

ရန်အောင်စာပေ-၂

အနန္တသူရိယနှင့်

ကဗျာဆရာကြီး ဇော်ဂျီ၏ 'လောကနန္ဒာဆိပ်ကမ်းမှာ' ကဗျာမှ
အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်သည် သူ့အလိုလို အသံထွက်နေတာလား၊ လေပြည်
ထဲက လွင့်လာတာလား၊ မိမိကိုယ်တိုင် ရွတ်ဆိုနေမိခြင်းလား မသိ
ကွဲ့။

လောကနန္ဒာဆိပ်ကမ်းကို လှပစွာ မြင်နေရသည်တော့
အမှန်ဖြစ်၏။

'လာသွားညာကြေ၊ ရွက်စုံလှေတို့
ရေစပ်မှာဆိုက်၊ ကြက်တောင်စိုက်တည့်
လိုက်ထိုက်ဆက်သွယ်၊ ကုန်ဖလှယ်သည်
ရယ်ကြ မောကြ ပျော်လိုက်ကြ။
နန္ဒာလောက၊ တက်ဖူးကြ...'

ရန်အောင်စာပေ-၂

လောကနန္ဒာဆိပ်ကမ်းကို ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှ မြင်
နေရသနည်း။ ကောင်းကင်ယံ တိမ်တိုက်ထဲ၊ အပေါ်စီးမှလား။
ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် 'ထက်ကနန္ဒာ၊ အောက်မှာ ဆိပ်ကမ်း၊ ရွက်လှေ
တန်း' ထဲ ရောက်နေတာလား။

ဟော...ဟိုမှာ၊ မြစ်ဆိပ်ကမ်းစပ် သောင်ပြင်ပြန့်မှတစ်ဆင့်
မြစ်ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသွားသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု။ သူ့ကိုယ်မှာ
ဘယ်က၊ ဒွါဒရာ၊ ရွှေရောင်တန်ဆာတွေဖြင့်။ သူဝတ်မြဲသော
အဝတ်တန်ဆာများဖြင့်ပင် မြစ်ထဲ ဆင်းသည်။ တစ်စတစ်စ
မြစ်ရေက နက်နက်သွား၊ သူ့ခါး၊ သူ့ရင်၊ သူ့ပခုံးအထိ မြုပ်မြုပ်
သွား။ သူ ဘယ်သူလဲ။ အို...အနီရဲ့ဒေဝ၊ အနော်ရထာမင်းပါ
လား...။ 'လင်္ကာဒီပ၊ သီဟဠမှ' ဆက်သလိုက်သော စွယ်တော်ပွား
ကို ဆင်းကာပင့်ကြိုဖို့ သူ ရေထဲဆင်းနေတာပါလား။

'ကြည်ကြည်သာသာ၊ နော်ရထာသည်
သဒ္ဓါစိတ်ရင်း၊ ရေသို့ဆင်းသည်
မငြင်းနှိမ့်ချ၊ သူ့မာန
ဦးထိပ်ရွက်၍၊ လက်ခံပြ...'

ဆရာကြီးဇော်ဂျီ၏ ကဗျာက အသံထွက်မြဲ ထွက်ဆဲ။
မြင်ကွင်းပြောင်းသွားပြန်၏။

မြစ်ဆိပ်တော့ မြစ်ဆိပ်ပဲ ဖြစ်သည်။ သီဟိုဠ်သို့ ထွက်ခွာ
မည့် လှေကြီးတစ်စင်းဆိုက်ထားသည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ မဆိုစလောက်
ခြေလှမ်းကျများဖြင့် လျှောက်သွားနေသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု...။
ဝါရွှေအဝတ်များ စသည် လေတွင် ဖားဖားလွင့်လျက်။ အို...ဒါ...

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဒါ... ပုံသကူထေရ်ပါလား။ ဒါဆိုရင် မဟာထေရ်သည် 'နရပတိ
မင်း၏ မချေမငံသော စကားကြောင့် ပုဂံမြေမှ ထွက်ခွာခန်း...ပေါ့။

'မင်း၏ဆရာ၊ မဟာထေရ်
စာရိတ္တနှင့်၊ သီလပြည့်သူ
ပုံသကူတည့်၊ သူမြတ်မိန့်ဟ
ဆုံးမပြတ်သား၊ ဆိုစကားကို
မင်းနားမနာ၊ မင်းခေါင်းမာ၏
ထိုခါမထေရ်၊ ပုဂံမြေ၌
မနေလိုပြီ၊ သီဟိုဠ်ဆီသို့
ကြွချီတော့မည်၊ သို့ကြံစည်၍...'

မိမိသည် သိမ်းစွန့်တစ်ကောင်နှယ် တောင်ပံဖြန့် လေဟုန်
စီးလျက် လေစီးကြောင်း ခိုလှုံလျက် အောက်ဘက်သို့ တနိမ့်နိမ့်။
ထနောင်း၊ ကြောင်ခြစ်၊ ဆူးရစ်ပင်တို့ ဟိုတစ်ကွက် သည်
တစ်ကွက် ကြုံပြန်ပေါက်ရောက်သော ကုန်းကမူစပ်။ အရိမဒ္ဒနပူရ
နှင့် ဝေးလံသော ကုန်းတစ်နေရာ။

ဟင်...ဒါ...ဒါ... သူသတ်ကုန်း။

"လာပါ လူကလေး... မင်းလာမယ်ဆိုတာ သိလို့ ကျွန်ုပ်
စောင့်နေပါတယ်"

သူသတ်ကုန်းဟု သိမြင်လိုက်သော နေရာသည် ဖြူဆူတဲ့

ရန်အောင်စာပေ-၂

အလင်းတန်းတို့ တောက်ပသောနေရာ ဖြစ်သွား၏။ ထိုထောက်ပ
အလင်းထဲမှ အသံ။

“လာပါ လူကလေး၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ် ရှိနေပါတယ်”

“အို...မင်းတရားကြီး အနန္တသူရိယ”

“ဟုတ်တယ်၊ လာခဲ့ပါ၊ ဒါ သူသတ်ကုန်း မဟုတ်တော့ပါ
ဘူး၊ ယခင်က ဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း အခု မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“မင်းဘုရားကြီးဟာ အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီး ဟုတ်ပါ
တယ်နော်”

“ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့ အသံနဲ့အတူ မင်း လွင့်ဝဲလာပြီးနောက်မှာ
မင်းဟာ အနန္တသူရိယ ရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ကဗျာထဲ
က မင်းနစ်ပါးအနက် ဒုတိယမင်းဟာ မင်းကို ဒီရောက်အောင် ပို့
ဆောင်ပေးတဲ့ အဟုန်ပဲ”

အသားညိုညို၊ ကျင်စွယ်နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ သင်တိုင်းဝတ်လုံ
အဖြူ၊ ဦးခေါင်းထက်တွင် မည်သည့်ပေါင်းဦးထုပ်ဦးရစ်ကိုမှ ဆင်
မြန်းမထားဘဲ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို ပီရိစ္ဆာ ထုံးချည်၍
နောက်တွဲချထား၏။

သူကား ‘မျက်ဖြေလင်္ကာ’ဟု မိမိတို့ အသိများသော လင်္ကာ
နှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသူ အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီးပါလား။
ဝမ်းသာမှုနှင့် နာကျင်ခြင်းတို့က တစ်လှည့်စီ ဖြစ်ထွန်း၏။ ထိုအခါ
အမေးစကားသည် အဟုန်ဖြင့် နှုတ်မှ တိုးထွက်သွားလေသည်။

“သူတည်းတစ်ယောက်၊ ကောင်းဖို့ရောက်မူ၊

သူတစ်ယောက်မှာ၊ ပျက်လင့်ကာသာ၊ ဓမ္မတာတည်း...
အစချီတဲ့ လင်္ကာကို မင်းဘုရားကြီး ဖွဲ့ဆိုခဲ့တာ အမှန်ပါပဲလား”

ရန်အောင်တပေ-၂

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးရသလဲ လူကလေး”

“ဒီလိုပါ မင်းဘုရားကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက
ဒီလင်္ကာရဲ့ လေးလုံးစပ် ကာရန်ယူပုံနဲ့ အချို့ စကားလုံး ဝေါဟာရ
များဟာ ပုဂံခေတ် စပ်ပုံစပ်နည်း၊ ပုဂံခေတ်သုံး ဝေါဟာရများ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်...”

“ပြောပါ လူကလေး”

“သူတည်းတစ်ယောက် မျက်ဖြေလင်္ကာဟာ မင်းဘုရားကြီး
စပ်ခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဆင့်ဆင့် စကားနဲ့ ရွက်ဆိုကြရင်းကနေ
ဒီလင်္ကာဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာလို့ ဆိုကြပါတယ်”

“အင်း...လူကလေးအနေနဲ့ကကောကွဲ့”

မမျှော်လင့်သော တန်ပြန်မေးခွန်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ပညာရှင်များ၊ သုတေသီများ ကျိုး
ကြောင်း ပြပြီး ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြတာကို စိတ်ဝင်စားစား နားထောင်
တဲ့သူမျှသာ ဖြစ်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီး”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ သို့သော် လူကလေးအနေနဲ့က ဒီလင်္ကာ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုများ ထပ်မံဝင်စားမှု ရှိပါသလဲ”

“ကျွန်တော်လား... ဟုတ်ကဲ့ မင်းဘုရားကြီး၊ ကျွန်တော်
ကတော့ ဒီလင်္ကာရဲ့ စပ်ထုံးနဲ့ ဝေါဟာရထက် ဒီလင်္ကာ ဖြစ်ပေါ်
လာရပုံနဲ့ ဒီလင်္ကာရဲ့ အကျိုးဆက်များကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားပါ
တယ်”

“သို့ဆိုရင် လူကလေး စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာကိုပဲ ဆက်ပြော
ပါလား”

ရန်အောင်တပေ-၂

“ဟုတ်ကဲ့ မင်းဘုရားကြီး၊ ဒါဆိုရင် နရပတိမင်းအကြောင်း သိပါရစေ၊ သူဟာ ဘယ်သို့သော ဘုရင်ပါလဲ”

“နရပတိမင်း...၊ အင်း... သူဟာ သူ့နောင်တော် ဘုရင်ရဲ့ လျှို့ဝှက် ကြံစည်မှုအပေါ် နာကြည်းခဲ့ရာကနေ အမျက်ဒေါသ အာဃာတဆိုတဲ့ အနာကွက်တွေ သူ့သန္တာန်မှာ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ရာဇအာဏာဆိုတာနဲ့ တွဲစပ်မိသွားတဲ့အခါမှာ အဆင်ခြင် အမြော်မြင် သတိသမ္ပဇင် ကင်းမဲ့သွားရှာတဲ့ သနားစရာ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်”

“သနားစရာလူသား...၊ နရပတိမင်းကို သနားစရာလူသား လို့ မင်းဘုရားကြီး ဆိုပါသလား၊ သူဟာ သူ့ရဲ့ မိဖုရား ဝေဠုဝတီ ကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့နောင်တော်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မြင်းခံပြည့်၊ နောက် သူ့ရဲ့ ကျွန်ယုံ အောင်စွာငယ်တို့ကို ကွပ်မျက်ခဲ့သူပါ၊ ပြီးတော့...ဟို...”

“ပြောပါ လူကလေး”

“သူ့နော်တော်ရဲ့ အထိန်းတော်သား ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြ စွပ်စွဲချက်နဲ့ မင်းဘုရားကြီးကိုပါ... အဲ...စီရင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား”

“လူကလေး... ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို လှုံ့ဆော်တဲ့ ဗဟိဒ္ဓဖြစ်ရပ် တွေအပေါ်မှာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး နရပတိမင်းကို အမျက်ဖွဲ့နေတာတုံး”

“ခင်ဗျာ...”

“သူ့ရဲ့ အဇ္ဈတ္တထဲက အဝိဇ္ဇာ၊ မောဟ၊ တဏှာ၊ ဒေါသတို့ ကို ကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်ပါတော့လား လူကလေး”

ဪ...အနန္တသူရိယအမတ်ကြီးသည် ‘ခိုက်ကြံပိပါက်၊ သံသာစက်၌၊ ကြိုက်လတ်တုံမျှ၊ တုံ့မယူလို’ ဟူသော လင်္ကာ စာသားများအတိုင်းပါလား။

“ဒါဆိုရင် တစ်ခု မေးပါရစေ မင်းဘုရားကြီး၊ သူ့မိဖုရား ဝေဠုဝတီကို သိမ်းပိုက်ဖို့ အကြံနဲ့ သူ့ကို သူပုန်မရှိတဲ့ ငဆောင်ချမ်း ဒေသဆီ လွှတ်တဲ့ မင်းယဉ်နရသိင်္ခရဲ့ အကြံအစည်ကို မင်းဘုရား ကြီး ကြိုသိခဲ့ပါသလား”

“မောဟ၊ ပြီးတော့ ကိလေသာ တဏှာနဲ့ ယှဉ်လာတဲ့အခါ ဘုရင်ဟာ သူ့မှူးမတ်များကို တိုင်ပင်ဖို့သတိမရပါဘူး လူကလေး၊ အထူးသဖြင့် မကောင်းသော အကြံအစည်ကို ကန့်ကွက်ငြင်းဆို ဆုံးမ ဖျောင်းဖျမယ့် မှူးမတ်မျိုးဆိုရင် မတိုင်ပင်တော့ပါဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့်... မင်းဘုရားကြီး လုံးဝ မသိလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုအတွက် မင်းဘုရားကြီးဟာ အဲ...ရာဇဒဏ်သင့်ခဲ့ ရတာပေါ့”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့အရှင် မင်းယဉ်နရသိင်္ခ အလုပ်ကြံခံရပြီးတဲ့ နောက် နရပတိမင်းဟာ သူ့ရဲ့ ကျွန်ယုံ ငဆောင်စွာကိုပါ ဆက်ပြီး ကွပ်မျက်ခဲ့တယ်၊ ပထမဦးဆုံး မြင်းခံပြည့်ပါနဲ့ဆိုရင် သူ့ဓားဟာ လူသုံးဦးရဲ့ သွေးများနဲ့ စွန်းခဲ့ပြီဖြစ်တယ်၊ စတုတ္ထမြောက်သွေးဟာ ကျွန်ုပ်ဆီကပဲ ဖြစ်တော့မယ်လို့ စဉ်းစားမိခဲ့ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များတောင် အလွတ်ရုန်းဖို့ မင်းဘုရားကြီး မကြိုးစား ခဲ့ဘူး”

“သူ့ဓားနဲ့ မသေလည်း ခန္ဓာရထားတဲ့ ကိုယ်ဟာ ဖောက် ပြန်ဖောက်လွှဲ အဆုံးသတ်မှာပါ လူကလေး”

မလွတ်ကြမ္မာ၊ သတ္တဝါတို့၊ ခန္ဓာနိုင်ကျည်၊ မတည်ဖောက်လွဲ... အပိုဒ်ကို သတိရမိ၏။

“ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ ကြွန်းလည်းခံ၊ မတ်ပေါင်းရံလျက်၊ ပျော်စံရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်မကွာ၊ မင်းချမ်းသာကား၊ သမုဒ္ဒရာ၊ ရေမျက်နှာထက်၊ ခဏတက်သည်၊ ရွှေပွက်ပမာ၊ တစ်သက်လျာတည်း ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ဟာ နရပတိမင်းအတွက် ထိရောက်အောင်မြင်တဲ့ဆုံးမစကား ဖြစ်ခဲ့ပါသလား မင်းဘုရားကြီး”

“အင်း...လင်္ကာဖတ်ပြီးနောက် လွတ်လိုက်လို့ သူမိန့်ခဲ့သတဲ့၊ နောင် ငါမျက်လျှင် သတ်လေ မိန့်လျှင် တစ်လ စသည် သိမ်းထားကြပြီး စစ်ကြောကြ၊ သေတန်မှ သေစေ၊ မသေတန် လွတ်စေလို့လည်း ဆိုသတဲ့၊ သို့သော် သူ့အမျက်စောင်မာနနဲ့ ဒေါသ သိလေသာထူတဲ့ စရိုက်ကတော့ မပျောက်ရှာလေဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီး၊ ဝံသကူမဟာထေရ် ဆုံးမတာကို လက်မခံဘဲ ပြည်နှင့်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ နောင်မှ ပြန်ပင့်ပါတယ်”

“အေးကွယ်...အရွယ်၊ အသိ၊ အတွေ့အကြုံများက ဆုံးမမှသာ အမှန်သို့ ဆိုက်ပါတယ်၊ သူ့အနိစ္စရောက်ခါနီး သားတော် ငါးပါးကို ဆုံးမသွားတဲ့ စကားတွေ ကြည့်ပါလား၊ ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်း၊ တန်ဆောင်းများလည်း သူ တည်ခဲ့ပါတယ်၊ မှားသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အမျက်မယူပါနဲ့ လူကလေး၊ သူ့အမှားတွေရဲ့ တရားကိုယ်ကို ဆင်ခြင်၊ သံဝေဂ ယူပြီး မိမိအတွက် တရားယူပါ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းဘုရားကြီးရယ်... မှားသူတစ်ယောက် မှားနေတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်းမှာ မင်းဘုရားကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး...”

ရန်အောင်စာပေ-၂

မိမိစကား အဆုံးမသတ်ခင်မှာပင် ဖျတ်ခနဲ တောက်ပလွန်းသော အလင်းတစ်ချက် ဖြစ်ထွန်းသွား၏။ ထိုအလင်းပျောက်သည့် နောက် မင်းဘုရားကြီးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

‘လောကနန္ဒာ ဆိပ်ကမ်းမှာ’ ကဗျာသည် ထပ်မံမြည်ဟည်းလာပြန်သည်။

“မာနစကား၊ ဆိုမိမှားဟု
တရားကိုမြင်၊ ဆရာရှင်ကို
ခုပင် ပင့်ချေ၊ မင်းချင်းစေသည်
မထေရ်ပြန်ကြွ၊ မေတ္တာပြ။
နိမ့်ချမာန၊ အေးမြမေတ္တာ
ပွင့်လင်းလာသည်၊ နန္ဒာလောက ဆိပ်ကမ်းမှ
ညီမြင်ခဲ့ရ၊ ဆိပ်ကမ်းလှ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

ရာဇသင်္ကြံနှင့်

တိုက်ဆင်များ၏ ကျီကျီကျာကျာ အော်သံ၊ မြင်းဟိသံများနှင့်အတူ နီညိုရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်ရဲမက်များ၏ ဟေး ဟေး ညာသံတို့ကြောင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအနားရေးသည်ပင် သိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါနေသည် ထင်ရ၏။ ဤစစ်မြေပြင် ဖြစ်ပေါ်ရာသည် မုတ္တမဟုလည်း သိလိုက်သည်။ မုတ္တမအနီးဝန်းကျင် ကျေးစွန့်ရွာလက်များရှိ ပြို့ပျက်နေသော တံအိမ်များတွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ ရှိသမျှ ဒေသခံလူများအားလုံးတို့သည် အမြင့်ပိုင်း တောင်ထိပ်မြို့ဆီသို့သာ ရောက်နေကြသည်။ သို့သော် မုတ္တမသည် အရပ်လေးမျက်နှာစလုံးမှာပင် အထပ်ထပ်သော တပ်များ၏ ဝန်းရံပိတ်ဆို့ထားခြင်းကို ခံနေရ၏။ ဝန်းရံပိတ်ဆို့ထားသော တပ်များကား ပုဂံတပ်များ ဖြစ်လေသည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

တပ်ခိုင်တပ်လုံတည်ကာ ပတ်ပတ်ဝန်းရံသော တပ်များ
အတွင်း မြင်းညိုကြီး တစ်စီးဖြင့် မနားတမ်း လှည့်လည်နေသူ
တစ်ယောက်။ သူ့အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုတာ ထင်ရှား
သိသာ၏။ သူ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ ဆိုတာကိုလည်း အတိုင်းသား
မြင်နေရသည်။ 'အမတ်ကြီး ခင်ဗျား... အမတ်ကြီး သိပ်ပင်ပန်း
နေပါပြီ။ အသက်အရွယ်နဲ့ အမှုတော် မကိုက်ညီတော့ဘူး' ဟု
ဟစ်၍ သတိပေးမိသည်။ သို့သော် မုတ္တမတိုက်ပွဲပြီးလျှင် သူ
မစ္ဆာရီရံ ခြားနားထောင်ထားမှု အပြီးအစီး မရောက်သမျှ ပုဂံသို့
မပြန်ပြီဟု သူ့ဘုရင်ကို သူ လျှောက်ခဲ့သည်။ လွန်ကဲသော ဝီရိယ
ဖြင့် သူ နေညဉ့် အမှုတော်ထမ်း၏။

'အသက်ခြောက်ဆယ်နှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် ဣရိယာ
ပုထိ ပျက်၍ ဝမ်းသွေးကျလျှင် သမားတို့ကို ကုသစေသော်လည်း
မလွတ်၊ ဒလမြို့သို့ ရောက်လျှင် ကြမ္မာကုန်၏' ဟူသော ရာဇဝင်
လာ စာပိုဒ်ကို အတိအကျ မှတ်မိနေကာ သူ့ကို ဟန့်တားဖို့ ကြိုးစား
မိ၏။

မုတ္တမအရေး၊ မစ္ဆာရီအရေးတို့ ပြီးပြေခဲ့ပြီ။ ပြင်းစွာ နာမကျန်း
ရှိသော အမတ်ကြီး ဒလမြို့သို့ ရောက်လာသည်။ သွေးဆုတ်ဖျော့
တော့ မျက်နှာပြင်ထက်က ဇရာနှင့် ဗျာဓိတို့၏ အရေးအကြောင်း
များကို နီးကပ်စွာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘုရား...ဘုရား... အဲဒီ အရေး
အကြောင်းတွေဟာ ပန်းပြားပင်တွေလို ဖြစ်နေကြပါလား။ နောက်
ဆုံး တဒင်္ဂဆီသို့ တိုးချဉ်းလာနေသည့် ထက်အောက် နိမ့်မြင့်ရင်အုံ
သည် ဒလမြစ်ပြင်ပေါ်မှ လှိုင်းတွေလို ဖြစ်နေကြပါလား။

လေပြင်းတစ်ချက် သည်းစွာ တိုးဆောင့်သည်။ ကြီးမား

ရန်အောင်စာပေ-၂

သော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ ထက်ပိုင်းကျိုးလျက်
မြစ်ထဲမျောပါသွားသည်။ အမတ်ကြီး ရာဇသေကြံ ကံကုန်သွားခဲ့ပြီ။

“ကျွန်သားကိုယ် ပန်းပြားပင်ခန့်မျှ မလိမ္မာချေ။ သစ်ပင်ကြီး
ကဲ့သို့ ကျင့်၍ ဤသို့ဖြစ်ရချေသည်ဆိုတဲ့ အမတ်ကြီးရဲ့ တစ်ခါက
သံဝေဂစကားဟာ အခုလို နိဂုံးမျိုးကို ဆိုလိုတာလား။”

ကြေကွဲစွာ ပေါက်ကွဲသော ကွဲအက်သည့် အသံကို ထိန်း
ချုပ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ နှုတ်မှ ဖွင့်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ၁၃၆၂ ခုနှစ်က
လာတာပါ အမတ်ကြီး။”

“အနှစ် ခုနစ်ရာကျော် ရှစ်ရာနီးပါး ရှိပါပကော၊ မင်း ဘာ
ကြောင့်များ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ကာလခရီးကို ဖြတ်လာခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော် အမတ်ကြီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်
လို့ ကျွန်တော် သုံးမိတာ အသုံးမသင့်ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ အမတ်ကြီး။”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စကားလုံး အသုံးအနှုန်း မသင့်မလျော်
ဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စတွေကို ငါ ကောင်းကောင်းကြိုး သိပါတယ်၊ နရ
သီဟပတေ့ဘုရင်လည်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ငါလည်း ဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

လေပြင်းတွေ ဝေါဝေါတိုက်၊ သစ်ပင်ကြီးတွေ တုန်ခတ်သံ
ကျိုးနေသည့် ဆူညံသော အသံများနှင့်အတူ မိမိတို့၏ အသံများ
လည်း ကျယ်လောင်မြည်ဟည်း နေကြ၏။

“မင်း ဘာကြောင့် မင့်ကာလမှာ မင်းမနေဘဲ ငါ့ကာလ
ဆီကို လာရသလဲ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ကျွန်သားကိုယ် ပန်းပြားပင်ခန့်မျှ မလိမ္မာချေ၊ သစ်ပင်ကြီးကဲ့သို့ ကျင့်၍ ဤသို့ဖြစ်ရချေသည် ဆိုတဲ့ အမတ်ကြီးရဲ့ စကားသံဝေဟာ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဆူညံမြည်ဟည်းနေလို့ပါ အမတ်ကြီး”

“ဪ...ဒါကိုး၊ မင်းရင်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ခံစားနေရတယ်ပေါ့၊ စကားသံဝေ... ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့၊ ဒီစကားကို ငါ ပြောတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာကော မင်း သိရဲ့လား”

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား ရာဇသင်္ကြံ ပညာလျှံ၊ ပုဂံပြည်လုံးကလို့ ကျွန်တော်တို့ အံကာရန် သတ်ပုံမှာ သင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဇာတိရန်မှာ နရသီဟပတေ့မင်း၊ ပုဂံထီးနန်း ရာဇပလ္လင်ပေါ် ရောက်အောင် အမတ်ကြီး ပြုလုပ်ပေးခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိကြပါတယ်”

“အေးကွယ်...ဆက်ပြောပါဦး”

“ဥနောမင်းကြီးဟာ ဆင်ကောက်ရာမှ ဆင်ထိလို့ အနိစ္စရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သားတော်ကြီး သီဟသူက မင်းပြုဖို့ နန်းတက်တဲ့အခါ အမတ်ကြီးကပဲ ကျေးစွန့်ရွာများမှာ ကံတော်ကုန်ခဲ့တဲ့ ဘုရင်ရဲ့ သင်္ချိုင်းတော်ဆီ မှူးမတ် ကလန် သံဗျင်များ ဦးမတိုက်ရသေးလို့ ဦးတိုက်ပါရစေဦး၊ ပြန်လာမှ ဘိသိက်ခံပါလို့ လျှောက်ခဲ့ပါတယ်”

“အင်း...ဆက်ပြောပါ”

“ဘုရင် ကံတော်ကုန်တဲ့ နေရာမှာ မှူးမတ်အပေါင်း စုံညီစုဝေးမိကြတဲ့အခါ သီဟသူရဲ့ အမျက်တော်မာန်ကြီးပုံ၊ အငြူအစုပြင်းပုံတွေကို အမတ်ကြီးက ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်၊ သူလာတာ ဖယ်

မပေးမိလို့ အမတ်ကြီးရဲ့ ဖျင်လက်ပေါ် ကွမ်းတံတွေး ထွေးချခဲ့တဲ့ ကွမ်းတံထွေးစွန်း ဖျင်ကို အမတ်ကြီး တံတင်းမှာ သိမ်းထားခဲ့ပြီး ထုတ်ပြခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းမဖြစ်မိက ဒီလိုရှိနေရင် မင်းဖြစ်ပြီး တကား... ငါတို့ ဘယ်လို နေရမလဲဆိုပြီး အမတ်ကြီး ဦးဆောင်ပြီး တော့ပဲ သီဟသူကို ဖမ်း၊ သားတော်ငယ် မင်းခွေးချေးကို နန်းတင်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“မင်း ပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်၊ ဆက်ပါဦး”

“အမတ်ကြီးရဲ့ ဖျင်လက်ကို သီဟသူက ကွမ်းတံတွေး ထွေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ မင်းခွေးချေးက အဘိုး ကျွန်ုပ်ကို မစပါလို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက အမတ်ကြီးကလည်း အရှင်သား ဖို့သာလို့ ကတိ ထားခဲ့ပါတယ်။ ကတိအတိုင်းလည်း မင်း ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်”

ထို့နောက်... မင်းခွေးချေးသည် နရသီဟပတေ့ဘွဲ့မည်နှင့် ဘုရင်ဖြစ်လာသည်တွင် အမတ်ကြီးကို မေ့လျော့နေခဲ့၍ အမတ်ကြီး နှလုံးနာကြည်းစွာနှင့် သူ ပန်းကပ်ပဲ့ ဆောင်၍ အခစားဝင်ပုံ၊ ဘုရင်က မေးသောအခါ ပန်းပွတ်သည် သားမြေများ သူကောင်းဖြစ်၍ ပန်းပွတ်မည့်သူ မရှိပါသဖြင့် ပန်းကပ်ပဲ့ဖြင့် စားရသည်ဟု လျှောက်ပုံ၊ မြစ်သာရွာသူ ပန်းပွတ်သည်မိခင်မှ မွေးဖွားသော နရသီဟပတေ့သည်လည်း နာကြည်း၍ ဂူထွတ်တင်သော ငြမ်းကို ဂူထွတ်ပြီးလျှင် ဖျက်မှ ဂူထွတ် တင့်တယ်မည်ဟု ဆိုကာ စည်းစိမ်မှ နုတ်၍ ဒလသို့ ဖို့ပုံများကို တစ်ဆက်တည်းပင် ပြောမိတော့သည်။

“ဒလ အပိုခံရစဉ် ခရီးမှာ လေပြင်းကျလို့ သစ်ပင်ကြီးတွေ တဖြောင်းဖြောင်းကျိုး၊ ပန်းပြားပင်တွေက မကျိုးမပဲ့ ယိမ်းနဲ့လို့ သာ ရှိနေတာကို မြင်တဲ့အခါ အမတ်ကြီးက ငါ ပန်းပြားပင်လို မကျင့်၊ သစ်ပင်ကြီးလို ကျင့်လို့ ဒီလို ဖြစ်ရလေတယ်လို့ စကား သံဝေဂ ယူပါတယ်။ ဒီစကားဟာ အမတ်ကြီးအနေနဲ့...”

“တော်ပါတော့ လူကလေးရယ်၊ သစ်ပင်ကြီးဟာ အခုတော့ တကယ်ပဲ ကျိုးပြတ်လဲကျသွားခဲ့ပါပြီ”

အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြံထဲမှ တုန်ယင်လိုက်ခါသော အသံ ဆုံးဝယ် လေပြင်းသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွား၏။ ရာဇသင်္ကြံ ကဲ့သို့သော အမတ်ကြီး တစ်ပါးအား ဤမျှ လှိုက်လှဲပေါက်ကွဲစွာ တရစပ် ပြောမိလေသော မိမိကိုယ်မိမိလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်ဖို့ သတိရလာသည်။

“သိပ်ကို မှားခဲ့ကြတဲ့ ပထမအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ပြောပြ ချင်ပါတယ် လူကလေး”

တိတ်ဆိတ်စွာပင် နားစွင့်လိုက်၏။

“သီဟသူကို ဖယ်ရှားပြီး မင်းခွေးချေးကို နန်းတင်ဖို့ ဒလ သမိုင်းပေါ်မှာ ကျွန်ုပ် ဦးဆောင် စည်းဝေးခဲ့တဲ့ အချိန်ဟာ ပထမ အမှားရဲ့ ကာလအစ ဖြစ်တယ်”

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သေးပါဘူး အမတ်ကြီး ခင်ဗျာ”

“တို့များအားလုံး ဆန္ဒ၊ ဒေါသ၊ ဘယာ၊ မောဟ အဂတိ လေးပါးစလုံးနဲ့ စွန်းထင်း ငြိမ့်ခဲ့ကြတယ်လေ။ ငယ်ရွယ်တဲ့

မင်းခွေးချေးကို နန်းတင်ပေးမယ်ဆိုတာက ဆန္ဒာဂတိ၊ သီဟသူ အပေါ် သူ့ရဲ့ ကွမ်းတံတွေးကြောင့် အမျက် ပိုမိတာ ဒေါသဂတိ၊ အမျက်မာန်ကြီးတဲ့ သီဟသူ မင်း ဖြစ်လာရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက ဘယာဂတိ၊ ပကတိ အခြေအနေများပေါ် ရိုးရှင်းစွာ မမြင်တာက မောဟဂတိ၊ အင်း...စကတည်းက အဂတိလေးပါးနဲ့ စခဲ့ကြ တယ်”

သစ်ပင်ကြီးနှင့် ပန်းပြားပင် အကြောင်းကို ကြားရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော မိမိကား နှုတ်ဆွဲသွားလေသည်။

“ဒုတိယအမှားကတော့ နရသီဟပတေ့မင်းကို ကျွန်ုပ်က မင်းခွေးချေးအဖြစ် ဆက်ဆံလိုက်မိခြင်းပဲ၊ လူကလေး ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ရာဇသင်္ကြံ ပညာလျှံ ပုဂံပြည်လုံးက...၊ ဟုတ်လား၊ အင်း...ပညာရှိပဲ ဆိုပါတော့လေ၊ သို့သော် သတိဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပညာရှိ”

မြစ်ကမ်းဆီသို့ အမတ်ကြီး ငေးမျှော်၏။ အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် သစ်ပင်ကြီးများကို ကြည့်နေသည်ထင်၏။

“တတိယ အမှားကတော့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းပါပဲ လူကလေး”

“ခင်ဗျာ...ဘယ်လို စကားလုံး အသုံးအနှုန်းပါလဲ”

“သစ်ပင်ကြီးလိုကျင့်၊ ပန်းပြားပင်လို မကျင့်လို့ ငါဒီလို ဖြစ်ရလေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မှတ်သားထားသလို စင်စစ်ကတော့ သံဝေဂစကား မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အဲဒါ နောင်တစကား”

“ခင်ဗျာ...”

“နောင်တရခြင်းနဲ့ သံဝေဂရခြင်းဟာ လုံးဝ ခြားနာတယ် လူကလေး၊ နောင်တဆိုတာ မပြုသင့် မပြုအပ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်

အတွက် အပြုများ အပြောများ ဖြစ်သွားလို့ ငါ ပြုမိလေခြင်း၊ ငါ မှားပြီဆိုတဲ့ မသက်မသာ စိတ်ဖြစ်စဉ်၊ နောက်တစ်မျိုးက ပြုသင့် ပါလျက် မပြုမိလို့ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးသွားလို့ ငါ မပြုမိလေခြင်း ဆိုတဲ့ ပူပင်သောက စိတ်အစဉ်၊ ကုဏ္ဍုစွ အကုသိုလ်တရား ထဲက ဒေါမနဿဝေဒနာ”

“ဒါ...ဒါဖြင့် သံဝေဂကကော”

“သံဆိုတာ ပေါင်းစုခြင်း၊ အတူတကွဖြစ်ခြင်း၊ ဝေဂဆိုတာ အရှိန်အဟုန်၊ သံဝေဂဖြစ်ခြင်းဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်ဆက်ဆက် အိုနာ သေဝဋ် ဒုက္ခတို့ကို သိမြင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတိတ်ဝဋ်ဒုက္ခတို့ကို သိမြင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနဲ့ နှလုံးသားထဲ တိုက်ရိုက် ထွင်းဖောက် ရောက်ရှိသွားတဲ့ အသိစိတ် ဖြစ်စဉ်”

“ကျွန်တော် ဒီလို ခွဲခြား မသိ...”

“အေး...မသိခဲ့ကြလို့ပဲပေါ့ကွယ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း ရာဇသေကြံ ပညာလျှံဆိုပေမယ့် မသိခဲ့လို့ပေါ့၊ ထီးရေးနန်းရေးတွေနဲ့ အထွေး ထွေး ရှိခဲ့ရာမှာ ကွမ်းတံထွေးစွန်းဖျင်လက်၊ ပန်းကပ်ပဲ့တွေနဲ့ လိမ်း ကပ်ငြိတွယ်ခဲ့ပြီး ဒလခရီးမှာ ကျွန်ုပ် ဆိုညည်းခဲ့တာဟာ နောင်တ စကားပါ။ ပြုမိမှားလေခြင်းဆိုတဲ့ နောင်တပါ၊ အဇ္ဈတ္တနဲ့ ယှဉ်တဲ့ တရား သံဝေဂ မဟုတ်ပါဘူး။ ရာဇသေကြံ အမတ်ကြီး နောင်တ စကားဆိုတာ မဆန်းပါဘူး၊ သူဟာ သံဝေဂကို ယူတတ်သူမှ မဟုတ်ခဲ့ပဲကိုး”

“ကျွန်တော် ဆက်နားလည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ် အမတ် ကြီး ခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု မေးပါရစေ”

“မေးပါ လူကလေး”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“အဲဒါဟာ နောင်တဆိုရင် သံဝေဂကိုကော အမတ်ကြီး ဘယ်အချိန်မှာ ယူခဲ့ပါသလဲ”

“အင်း...ဣရိယာပုတ် ပျက်သွားပြီး ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါနဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်တော့မှပဲ ကျွန်ုပ် နောင်တနဲ့ သံဝေဂကို ခွဲခြားနားလည်ခဲ့ပါတယ်”

ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပြိုကျသွားသည်ဟု ခံစားရကာ မျက်လွှာအစုံကို တင်းတင်းကြီး ဝိတ်လိုက်မိ၏။ ပြန်ဖွင့်လိုက်သော အခါ အမတ်ကြီး မရှိတော့။ မြစ်ကမ်းထက် မြင်ကွင်းကိုကား မြင်နေရသေး၏။ သစ်ပင်ကြီးများ ကျိုးပြတ်လျက်၊ ပန်းပြားပင်များ ဖွာရရာကြလျက်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဝန်လင်းမင်းရာဇာနှင့်

ရွှေပိန်းချ တိုင်လုံးကြီးများက ဟသံပဒါး နီနီရဲရဲဆင်းနှင့် ရောစပ်လျက် တောက်ပပြီးပြက်နေ၏။ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်၊ ပတ္တမြားရောင်များက အမြင်အာရုံကို ကျိန်းစပ်စေသည့်နည်းတူ သစ်စေးနံ့၊ ပန်းနံ့၊ အမွှေးဆီနံ့များကလည်း ချိုအိကြိုင်လှောက်လျက်။ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အခိုးအငွေ့ တစ်ခုအဖြစ် အဝ (အင်းဝ) ရွှေနန်းတော် ဆောင်အတွင်း တိုင်လုံးများ အကြိုအကြားသို့ လွန်လူးတိုးဝှေ့နေ၏။

မြင်ကွင်းကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရသည်။ ပလ္လင်ထက်မှာ မင်းကြီးစွာဘုရင်။ နန်းရင်ပြင်တွင်ကား မှူးမတ်များစွာ။ အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးသော ဥပရာဇာက ပလ္လင်အနီးတွင် ထိုင်ရင်း

မြောင်းမြ သံတမန်များ၏ လျှောက်သံကို တက်ကြွစွာ နားစိုက် ထောင်နေ၏။

“ကျွန်တော် မြောင်းမြစား လောကဗျား ရှိခိုးသံတော်ဦး တင်ဝံသောဘုရား၊ ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦး အနိစ္စရောက် လျှင် လျှာစက်ရှိသော သားဗညားပသုံသည် ဗညားနွဲ့ အမည်မှ သည် ရာဇဓိရာဇ် အမည်ခံ၍ ဟံသာဝတီတွင် မင်းပြုသည်။ အခိုင် အမြဲ မရှိခင်ကို ရွှေနန်းသခင် ချီတော်မူပါ။ ကျွန်တော် ပုသိမ်၊ မြောင်းမြ အားနှင့်တကွ ရေကြောင်းချီပါမည်။ ရေကြောင်း၊ ကြည်း ကြောင်း လုပ်ကြံလျှင် ဟံသာဝတီကို အလွယ်တကူ ရတော်မူမည်။ အလိုတော်ပြည့်လျှင် ဆင်ကောင်း၊ မြင်းကောင်း၊ မျူးမတ်ကောင်း၊ ရွှေငွေအလုံးကို သိမ်းယူတော်မူပါ။ အခွန်ကိုသာ ကျွန်တော့်အား သနားပါ။”

အင်းဝ-ဟံသာဝတီ အနှစ်လေးဆယ် စစ်၏ အဖွင့်နိဒါန်း။ မြောင်းမြစား လောကဗျား၏ စစ်ပင့်သဝဏ်။ မင်းကြီးစွာ ကိုယ် တော်တိုင် အပါအဝင် သားတော်၊ မျူးတော်၊ မတ်တော်များ၏ မျက်လုံးများ၌ တောက်ပသော စစ်မာန်ကို တွေ့နေရ၏။

ထိုအချိန်ဝယ် နန်းတော်တိုင်လုံး တစ်ခု၏ ရှေ့မှ သိုရင်းနီ ဝတ် အဘိုးအိုကြီး တစ်ဦးက မသိမသာ ခေါင်းယမ်း နေသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ မိမိ တွေ့ဆုံလိုသူ၊ ရှာဖွေနေသူမှာ သူပင် ဖြစ်သည်။ စည်းတပစ်အမတ်ကြီး၊ ဝန်ဇင်းပညာရှိကြီး။ သူ့အနား မှာပဲ ဝဲလှည့်လူးလာ ပျံသန်းလိုက်၏။

“မင်းကြီး ဘုရား ခင်ဗျား... မြောင်းမြစား လောကဗျားရဲ့ သဝဏ် ရောက်လာချိန်တုန်းက အားလုံး စိတ်ဝင်တစားနဲ့ တက်ကြွ လှုပ်ရှား နေကြပါတယ်။ မင်းဘုရားကြီး တစ်ဦးသာ သဘာမညီ ဟန် ရှိနေတတ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာ ဟုတ်ပါသလား။”

“မင်းထင်တာ ဟုတ်ခြင်း မဟုတ်ခြင်းက အဓိက မကျပါ ဘူးကွယ်၊ ထိုအချိန်က သူတို့အားလုံးနဲ့ ကျွန်ုပ် သဘောချင်း မညီ ကြတာလည်း အဓိက မကျပါဘူး။ လောကဗျားရဲ့ သဝဏ်လေး တစ်စောင်က စလိုက်တဲ့ အဲဒီ စစ်ဟာ အနှစ်လေးဆယ်နီးပါး လောင်မြိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို အဲဒီအချိန်က ဘယ်သူမှ မစဉ်းစား မိကြပါဘူး။ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။”

စကားအရာ လိမ္မာလွန်းလှပြီး မင်းကြီးစွာ၊ ဆင်ဖြူရှင် တရဖျား၊ မင်းခေါင်ဘုရင် သုံးဆက်ထိ အမှုတော် ထမ်းခဲ့သော အမတ်ကြီးအား အလွန်သတိကြီးစွာ စကားကို မေးမြန်းရမည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

“ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာဆိုတဲ့ အမည်နာမဟာ ပညာဗဟုသုတ လိုက်စားခြင်းနဲ့ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ကြီးခြင်းတို့ရဲ့ သင်္ကေတအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ နှောင်းလူများက တညီတညွတ်တည်း လက်ခံထား ကြပါတယ် မင်းဘုရားကြီး။”

ဣန္ဒြေကြီးရင့်သော အပြုံးဖြင့် မင်းရာဇာကြီးက ပြန်ပြော သည်။

“ရာဇာဆိုတဲ့ ဘွဲ့အမည်က ဘုရင်မင်းခေါင် လက်ထက် ကျမှ ကျွန်ုပ် ခံယူခဲ့ရတာပါ။ မင်းကြီးစွာ လက်ထက်မှာ စည်းတပစ်

အမတ်ကြီးပါ။ ဘုရင်မင်းခေါင် နန်းတက်ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ကို တိုင်းပြည် သာယာငြိမ်းချမ်းအောင် ဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါမလဲ အဘိုးလို့ မေးတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်က အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါး အပါအဝင် မင်းကျင့်များနဲ့ ဆုံးမစကား ပြောခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှ ကျွန်ုပ်ကို မင်းရာဇာဘွဲ့မည် ချီးမြှင့်တာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘုရင်မင်းခေါင်ဟာ မင်းဘုရားကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားကို အမိန့်အတိုင်း နာခံကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့ပါသလား မင်းဘုရားကြီး”

“သုံးလောကသခင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဓမ္မဝိနယများ ကိုတောင်မှ အချို့သော ရဟန်းများ၊ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပယ်ရှားမိတတ်ကြသေးသကော လူကလေး”

ဒါကြောင့်လည်း ဝန်စင်းမင်းရာဇာ ဖြစ်ပေတာပဲဟု တွေးမိ ကာ ရှေ့ဆက်ပြောရမည့်စကားလုံးများ ပျောက်ဆုံးနေတော့သည်။

“မင်းကြီးစွာကတော့ ဘုရင်မင်းခေါင်ထက်ပိုပြီး အဘိုးရဲ့ စကားများကို နာယူလွယ်ခဲ့မယ် ထင်ပါတယ်”

မင်းဘုရားကြီးဟု ခေါ်ခေါ်နေရာမှ အဘိုးဟု အလို အလျောက် သုံးမိသွား၏။

“အင်း... အတွင်းသင်းမျိုး ငနကို ဖမ်းခဲ့ဖို့ သူ့အစ်ကို ရာဇ သကြံကို ခိုင်းခဲ့တယ်။ ရာဇသကြံက ဖမ်းလာနိုင်ပေမယ့် လမ်းမှာ ငန လွတ်ထွက်သွားတယ်။ ဒီတုန်းက ရာဇသကြံကို သတ်သင့် မသင့် ကျွန်ုပ်ကို မင်းကြီးစွာ တိုင်ပင်ပါတယ်”

“အို... ဟုတ်ပါပြီကော အဘိုး၊ ဒီတုန်းက အဘိုးကနေပြီး ကျွန်ုပ် တိုင်ပင်ခြင်းလား၊ မင်းတို့၏ တိုင်ပင်ခြင်းလား၊ ပညာရှိတို့ ၏ တိုင်ပင်ခြင်းလားလို့ ရဲရဲမေးလျှောက်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

အလျဉ်းတွေတွေ မြစ်ရေတို့သည် အညာသို့ ဆန်ချင်ဆန်မည်၊ မင်းတို့စကား အမိန့်တော်ကား ဖောက်ပြန်သည် မဖြစ်ရာလို့လဲ အဘိုး ဆုံးမခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား”

“မင်းကြီးစွာက ပညာရှိတို့၏ တိုင်ပင်ခြင်းနဲ့ တိုင်ပင်တယ် ဆိုလို့ ကျွန်ုပ် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဆက်ပြောခဲ့တာပါ။ စင်စစ် မင်းတို့၏ တိုင်ပင်ခြင်း၊ ပညာရှိတို့၏ တိုင်ပင်ခြင်းဆိုတာ ဟာ မိလိန္ဒမင်းကြီးကို အရှင်နာဂသေနအရှင် မိန့်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဝိမံသန ပညာလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်က ထူးကဲစွမ်းဆောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကြီးစွာက ရာဇသကြံကို အပြစ်မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ တာဟာ အဘိုးရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုလို့ ဆိုရပါမယ်။ အဘိုးရဲ့ ဆုံးမမှု အကျိုးသက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“စကားအကုန် မဆိုလေနဲ့ လူကလေး၊ သဒ္ဓါမဲ့သူအတွက် သဒ္ဓါနဲ့ စပ်တဲ့စကား၊ သီလမဲ့သူအတွက် သီလနဲ့ စပ်တဲ့စကား၊ အကြားအမြင် နည်းသူအတွက် အကြားအမြင်နဲ့ စပ်တဲ့စကား၊ ဝန်တိုသူအတွက် စွန့်ကြဲမှုနဲ့ စပ်တဲ့စကား၊ ပညာမဲ့သူတွက် ပညာနဲ့ စပ်တဲ့စကား... အဲဒီစကားတွေဟာ ပြောသူဘက်က ကောင်းတဲ့ စကား ဖြစ်ပေမယ့် နာသူရဲ့ စရိုက်၊ လက္ခဏာ၊ ဝါသနာနဲ့ မကိုက် ညီတဲ့အတွက် မကောင်းသော စကားများ ဖြစ်သွားရှာတယ် လူက လေး... ဒါဟာ ဘုရားဟောပါ။ အင်္ဂုတ္တိုရ်မှာ လာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အဘိုး၊ နာသူ စရိုက်နဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အတွက် အဘိုးရဲ့ ကောင်းသော စကားဟာ မကောင်းသော စကား ဖြစ်သွား တာမျိုးများ ရှိခဲ့ဖူးပါသလား”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“အင်း... လူကလေး ပြောသလို မကောင်းသော စကား ဖြစ်သွားတာမျိုးတော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး၊ သို့သော် အကျိုးမဲ့၊ အကျိုးပျက် ဖြစ်သွားခဲ့တာရှိခဲ့ရဲ့”

“သိပါရစေ အဘိုး”

“ဒီတုန်းက အဘိုး မင်းကြီးစွာထံ အမှုတော်ထမ်းအဖြစ် ရောက်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မိတ္ထီလာကန် ဆည်ပြီး နောက်ငါးနှစ်ပေါ့၊ ခညဝတီမှာ မင်းဘီလူး ကြံ့မာကုန်တော့ အုပ်ချုပ်မည့်သူကို တောင်းခံလာတယ်၊ မင်းတို့မည်သည် တိုင်းကြီး ခရိုင်ကြီး စားသော ဆွေတော်မျိုးတော်ရှိမှ တင့်တယ်မယ်လို့ လျှောက်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်ချည်သော လွန်နဲ့ ကြက်ကို ချည် လျှင် ကျွတ်မယ်၊ ကြက်ချည်သော ကြိုးနဲ့ ဆင်ကို ချည်လျှင် ပြတ် မယ်၊ ဒါကြောင့် လေးလံတဲ့ ခညဝတီပြည်ကြီးအတွက် အလျင် အမြန် ခန့်ပါလို့ မင်းကြီးစွာကို အဘိုး တိုက်တွန်းခဲ့တယ်”

“ဘုရင်က နာယူလက်ခံပါရဲ့လား အဘိုး”

“အင်း... ဦးရီးတော် စောမွန်ကြီးကို လွှတ်ပါတယ်၊ စောမွန် ကြီး လက်ထက်မှာ ခညဝတီလည်း အလွန်ဝပြောအေးချမ်းခဲ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ စောမွန်ကြီး အနိစ္စရောက်ပြီး နောက်တစ် ယောက်ကို စေလွှတ်ရာမှာတော့ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ် ပါလား အဘိုး”

မင်းရာဇာက ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းဆတ်သည်။

“မှန်တယ်၊ လေး ငါး ယောက်ကို ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစားကြ တယ်၊ တစ်ဦးစီကို အဘိုး ခွဲခြမ်း ဆစ်ပိုင်းပြခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့ထဲက ဥဇနာကို စေလွှတ်ဖို့၊ လွှတ်ပေးဖို့ အဘိုး ဆိုခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

မင်းကြီးစွာဟာ ကျွန်ယုံတော် စောမည်းကိုပဲ စိတ်ချပြီး စောမည်း ကို စေလွှတ်ဖို့မှာတော့ ကျန်မှူးမတ်များကို တိုင်ပင်ပါတယ်၊ အဘိုးကို မတိုင်ပင်တော့ဘူး”

“ဒီတော့ ဘယ်လို ဖြစ်ပါသလဲ အဘိုး”

“စောမည်းဟာ မလိမ္မာဘူး၊ ပြည်ရွာမငြိမ်သက်လို့ ပြန်ပြေး လာတယ်၊ ဒီတော့မှ မင်းကြီးစွာဟာ ငါ အရွေးမှားတော်မူပြီလို့ ဝန်ခံခဲ့ပါတယ်”

“အဘိုး ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ မေးစရာ သိချင်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ မေးပါရစေ အဘိုး”

“အင်း... မင်းသုံးဆက် ခစားခဲ့ရလေတော့ ပင်ပန်းတာ အမှန်ပဲကွဲ့၊ ပြီးတော့ အင်းဝ သူရဲကောင်းတွေ၊ ဟံသာဝတီ သူရဲ ကောင်းတွေဟာ စစ်အတွင်းကာလ အဘိုး ရှိနေစဉ်မှာပဲ တဖြုတ် ဖြုတ် ကျဆုံးသွားခဲ့ကြတယ်၊ ဒီစစ်ကြီးကို သက်တော်ရှည် အဘိုး ကြီးအဖြစ် ဘေးကနေ ကြည့်နေခဲ့ရတာကိုက ပင်ပန်းလှတယ်၊ အဘိုးလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကဲ...မေးပါ လူကလေး”

“မိုးညှင်းက ထကြွတော့ မိုးညှင်းနဲ့အင်းဝ အပိုင်းအခြား မှတ်တိုင် စိုက်ဖို့ မင်းကြီးစွာက အဘိုးကို စေလွှတ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဘိုး မှတ်တိုင် မစိုက်ဘဲ ပထူးကြီးကနေ ပြန်လှည့်လာခဲ့ပြီးမှ မင်းကြီးစွာကို ဘာကြောင့် မစိုက်ခဲ့ကြောင်း လျှောက်တင်တယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို စုံစုံစေ့စေ့ သိပါရစေအဘိုး”

“ဒီအမေးကို အဘိုးလည်း ဖြေချင်ပါတယ်၊ မင်းကြီးစွာ အမိန့်အတိုင်း အဘိုး ထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်ပါတယ်၊ မိုးညှင်းနဲ့ အင်းဝ အကြား အပိုင်းအခြား မှတ်တိုင်

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

စိုက်မယ်ဆိုရင် အတိအကျ ခွဲခြား သတ်မှတ်ရာ ရောက်တယ်။ တစ်ပြည် တစ်နိုင်ငံခြားလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှတ်တိုင်ဟာ ချစ်ကြည် ကူးလူး ဆက်ဆံရေးကို အဟန့်အတား ဖြစ်စေလိမ့်မယ်။ အာဏာစက် ဖြန့်ကျက်ရာ၊ အခွန်အတုတ် ကောက်ယူရာ အပိုင်း အခြားအဖြစ် ရှိနေရင် တော်သင့်ပြီ။ ပိုင်နက် နယ်နိမိတ်အဖြစ် ဒီလို မပိုင်းခြားအပ်ဘူး။ ဒီလို ဆင်ခြင်ပြီး အဘိုး မှတ်တိုင်မစိုက်ဘဲ ပြန်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်”

“မင်းကြီးစွာကို ပြန်လျှောက်တဲ့အခါမှာကော အဘိုး”

“လူကလေး စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဘုရင်ခိုင်းတဲ့ အမှုတစ်ခု ကို မပြုလုပ်ဘဲ ပြန်လာတာဟာ အလွန် ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချမ်းသာ အောင်၊ မင်းဖြစ်သူလည်း ကျေနပ်အောင်ကြိုးစားလျှောက်ခဲ့တယ်”

“ဘယ်လို လျှောက်ခဲ့ပါသလဲ အဘိုး”

“အရှင်မင်းကြီးကတော့ အလိုနည်းသောမင်းဖြစ်လို့ အမှတ် အသား စိုက်စေတာပါ။ နောင်အစဉ်အဆက် သားမြေးမြစ်များ ကျရင် သူတို့များ ဘုန်းကြီးလို့ အလိုဆန္ဒ ချဲ့ထွင်ခဲ့သော် ယခုလို မှတ်တိုင်စိုက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်၊ စေခဲ့တဲ့ မင်းတရားတို့အပေါ် အရှည် မမြင်လေခြင်း၊ အပိုင်းအခြား အလွယ်တကူ စိုက်ထူလေခြင်းလို့ ဆိုကြမှာကို မြင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ပါတယ်လို့ လျှောက် လိုက်တယ်။ မင်းကြီးစွာ ကျေနပ်တော်မူတယ်”

နန်းရင်ပြင်သည် ရုတ်ခြည်းပင် လင်းလက်လာပြီး ချက် ချင်းမှာပင် မှောင်အတိကျသွား၏။ ထိုအမှောင်ပြင် လွင့်သွားချိန်

ရန်အောင်တပေ-၂

တွင်ကား ရွှေဝိန်းချ တိုင်လုံးကြီးများလည်း မရှိ။ မင်းကြီးစွာလည်း မရှိ။ မှူးမတ်များလည်း မရှိ။ ဝန်စင်းမင်းရာဇာအဘိုးလည်း မရှိ။ မှန်နန်း၊ ဦးကုလား၊ မုံရွေး၊ ရာဇဝင်စာအုပ် စာမျက်နှာများကသာ မိမိအား ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

□

ရန်အောင်တပေ-၂

အမတ်ဒိန်နှင့်

ရာဇဓိရာဇ်လည်း နဝင်းတပ် သုံးတပ်လုံး ပျက်၍ သူရဲ သူမက်များ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သောသောညံ့စွာ ကူးပြေးသည်ကို သိရလျှင် လွန်စွာအမျက်ဒေါသထွက်၏။ ရေကူးပြေးသူတွေကို သွားသတ် စေဟု အဲမွန်ဒယာအား မိန့်၏။ အမတ်ဒိန်မဏိစွတ် ကြားလျှင် မြစ်ကူးပြေးသော ကျွန်ုပ်တို့၏ သူရဲ သူမက်များကို သတ်စေဟု မိန့်တော်မူသည်မှာ ရန်သူကို အားပံ့သည်နှင့် မတူသလော။ မြစ်ကူး ပြေးသူများသည် အရှင်မင်းကြီး၏ ကယ်ဆယ်မှုကို လိုအပ် နေပါသည်။ သည်ဗိုလ်ပါများသည် အင်းဝ စစ်ကို ခံနိုင်ပါမည်ဟု အာမခံသူများ မဟုတ်၊ တပ်မှူး သုံးပါးသာ တာဝန်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြေးလာသူများကို အသက်ချမ်းသာ ပေးသင့် ပါသည်ဟု ဦးခိုက်၍လျှောက်၏။

ရန်အောင်တပေ-၂

ရာဇဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်း စာမျက်နှာများသည် ကြည့်နေရင်းမှာပင် မြစ်ရေပြင်ဖြစ်သွား၏။ အကွေ့ရာစာလုံးများက မြစ်ပြင်ထက်မှာ လှိုင်းများအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ အင်းဝတပ်၊ ဟံသာဝတီတပ်များ၏ ဟေး...ဟေး... ကြွေးငြာသံများလည်း ပို၍ မြည်ဟည်းလာကာ မြစ်ပြင်သည် ကြီးစွာသော ဝဲကတော့အဖြစ် တရစပ် လည်ပတ်လေသည်။ အရေးတော်ပုံကျမ်းကို ဖတ်နေသော မိမိသည်လည်း ထိုဝဲကတော့အတွင်းသို့ မရုန်းမဖယ်သာကျရောက် နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။ ဝဲ၏ တဒီးဒီး စက်ဝန်းထဲမှာ လိုက်ပါရင်း တဖြည်းဖြည်း အောက်အခြေသို့ ရောက်သွား၏။ သို့သော် မိမိအား ရေမစွတ်။ မူးဝေယိမ်းယိုင်ခြင်းလည်း မဖြစ်။ ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း အလျှင်းမရှိ။ မြစ်အပြင် ရေအထု၏ အောက်ဆုံးသို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ဆိုက်သွားချိန်တွင် မြင်ကွင်းသည် နန်းမြို့ရိုးတံခါးမုခ် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုတံခါးမုခ်သည် တစ်ချပ်ပိတ် တစ်ချပ် ဖွင့်လျက်သား။

တံခါးမုခ် အနီးတွင် ရပ်နေသူကား အသားလတ်လတ်၊ လေးထောင့်စပ်မျက်နှာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ တုတ်ခိုင်သောလည်ပင်း၊ အရောင်လက် မျက်လုံးအိမ်များ...။

“အမတ်ဒိန် မဏိရွတ်... ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သင် လာမယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်ုပ် စောင့်နေတယ်”

“ကျွန်တော် အမတ်ဒိန်ဆီက သိချင်တာတွေ အများကြီးပဲ၊ အဲ...အမတ်ဒိန်လို့ ကျွန်တော် ခေါ်ဝေါ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မဏိရွတ်ဆိုတဲ့...”

“မဏိရွတ်က နောက်မှ သုဿင်ချီးမြှောက်တဲ့ဘွဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို အမတ်ဒိန်လို့ ခေါ်တာပဲ သဘောကျပါတယ်၊ မဏိရွတ်ဆိုတာ နေကဲ့သို့ ထွန်းလင်းပြီး ပတ္တမြားရတနာနှင့် တူသောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ တင်စားမှု တစ်ခုပေပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ထွန်းလင်းတဲ့ နေမှာပဲ မွန်းတည့်ချိန် ရှိသလို နေဝင်ညှိုးကွယ်ချိန်လည်း ရှိတာပဲ၊ ပတ္တမြားရတနာ ဆိုတာကလည်း အသွေးအရောင်ရဲ့ တောက်ပမှုနဲ့ နှစ်ခြိုက်မှုကို ခံယူရတဲ့ ကျောက်မြတ်တစ်ခုသာပါ၊ အမတ်ဒိန်ဟာ အမတ်ဒိန်ပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဒီလို အပြောမျိုးတွေ၊ ဒီလို အတွေးမျိုးတွေကြောင့်လည်း အမတ်ဒိန် ဖြစ်ပေတာပဲဟု တွေးမိကာ ခင်မင်ရင်းနှီးစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ အင်းဝ-ဟံသာဝတီ ပဒေသရာဇ် နှစ်ပြည့်ရဲ့ အနှစ်လေးဆယ် စစ်ပွဲကာလတစ်ကြိမ်မှာ အမတ်ဒိန် အနေနဲ့ လက်ရုံးနလုံး ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ ပါဝင်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်ပုံကျမ်းမှာ ဖတ်ရပါတယ်”

“ခဏလေး...မောင်ရင်၊ ဖြတ်ပြောပါရစေ၊ အနှစ်လေးဆယ် စစ်ပွဲဆိုပေမယ့် တကယ်က ၃၆ နှစ်ပါ၊ ပြီးတော့ အင်းဝ-ဟံသာဝတီ စစ်ကို မောင်ရင်တို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ထားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အင်းဝသား၊ ဟံသာဝတီသားတွေ အမုန်းပွား အငြိုးထားပြီး တိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ လယ်ယာချောင်းမြောင်း စီးပွားရေးနဲ့

မျိုးနွယ်အရေးလည်း မပါဘူး၊ စင်စစ် ပဒေသရာဇ်ချင်း ဘုန်းစွမ်း ပြိုင်ကြတာ၊ စစ်ပြလိုက်၊ နားလိုက်၊ ဒီကြားမှာ ပဏ္ဏာအပြန်အလှန် ပေးဆက်တာလည်း ရှိတယ်၊ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် သူရဲကောင်း မခွဲခြားဘဲ ချီးမြှောက်ကြတာလည်း ရှိတယ်၊ ဂုဏ်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေလည်း စစ်ကာလမှာ အများကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ တယ်”

၁၄ ရာစု၊ ၁၅ ရာစုမှ ပညာရှိ စစ်သူကြီးအမတ်၏ စကား သည် ၂၁ ရာစု မျက်မှောက်ပြုကာလမှ စာသမား၏ နားထဲသို့ ချောမွန်တစ်ဝက်၊ ကြမ်းရှုတစ်ဝက်ဖြင့် ဝင်ရောက်သည်။ အမတ်ဒိန် သည် သူပါဝင်ခဲ့သော စစ်နှင့် ထိုစစ်၏ သက်ရောက်မှုများဘက်မှ ရပ်တည်ကာကွယ်နေသလား။

ရဲဝံ့ပွင့်လင်းသော အမတ်ဒိန်ကို အားနာစရာမရှိဟု တွက် လိုက်၏။

“အမတ်ဒိန် ပြောတာတွေကို ကျွန်တော် လက်ခံယူလို့ ရပါ တယ်၊ အမတ်ဒိန်တို့ရဲ့ စစ်ပွဲကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး မှတ်တမ်း ပြုကြတဲ့ သမိုင်းစာတွေ၊ အရေးတော်ပုံကျမ်းတွေရဲ့ စာပေ တန်ဖိုး ဟာလည်း ကျွန်တော်တို့ နှောင်းလူများအတွက် စာပေအနုပညာ ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီး တစ်ခုသဖွယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အမတ်ဒိန် ခင်ဗျား... ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ၊ အင်းဝ-ဟံသာဝတီစစ် ဖြစ်ပေါ်လာ စေတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာပါလဲခင်ဗျား”

“ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အရှင်သခင်ရင်း ဗညားဦး မကျန်းမမာ ဖြစ်စဉ်မှာသူသား ဗညားနွဲ့ နောင်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အရှင်သခင် သုသျှင် ရာဇာဓိရာဇ်ပေါ့လေ၊ သူက ဟံသာဝတီကို

အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်သိမ်းပြီး ထီးနန်းစိုးစံတယ်၊ ဒါကို သုသျှင်ရဲ့ ဦးရီးတော် လောက်ဖျားက မကျေနပ်ဘူး၊ သို့သော် လောက်ဖျားက မြောင်းမြစားသာဖြစ်လို့ သုသျှင်ကို တုဖက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ အင်အား မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အင်းဝမင်းကြီးစွာထံ စစ်ကူတောင်း တယ်၊ အလိုပြည့်လျှင် အနှစ်မှန်သမျှယူပါ၊ သူကတော့ အခွံအကာ ရရင် ကျေနပ်ပါပြီဆိုတယ်၊ မင်းကြီးစွာက လက်ခံတယ်၊ စစ်ကူ ပို့တယ်၊ ဒီကနေ စတာပဲ”

“မှန်ပါတယ် အမတ်ဒိန်၊ ဒါဟာ ပဓာနကျတဲ့ အကြောင်း အရင်းပါ၊ ဒီပေမဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆင့်တက် စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်ကော ခင်ဗျား”

“သင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“သုသျှင်ရဲ့ ဒေါသ၊ လောက်ဖျားရဲ့ မောဟ၊ မင်းကြီးစွာရဲ့ လောဘ ဆိုရင်ကော”

အမတ်ဒိန် ပြုံးလေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းများ ကျယ်ပြန့်သွားလိုက်ပုံမှာ ဟံသာဝတီမြို့ရိုး ဟိုဘက်သည်ဘက် ထောင့်များအထိ ထိစပ်သွားသည် ထင်ရ၏။

“မောင်ရင် ပြောတာကို ကျွန်ုပ်လည်း နားလည် လက်ခံနိုင် ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဗုဒ္ဓဓမ္မ အဆုံးအမအောက်မှာ တစ်သမတ် တည်း ရှိနေကြသူတွေပါ၊ သို့သော် အကုသိုလ် စောတသိက်များ ကို မူလကတည်းက ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းခဲ့ကြဖို့ ဘယ်သူများ သတိရကြသလဲ၊ မင်းကြီးစွာ၊ ရာဇာဓိရာဇ်၊ မင်းခေါင်၊ မင်းရဲ ကျော်စွာ၊ အဲမွန်ဒယာ၊ မင်းကြီး သမိန်ဗြတ်၊ လဝွန်းအိမ်၊ လောက်ဖျား၊ မဟာဒေဝီ၊ တံလမည်ဒေါ၊ ဓမ္မမနိတ်၊ သမိန်

အဝန်နိုင်၊ သံလုစ်၊ သမိန်ဗရမ်း၊ ကျွန်ုပ် အမတ်ဒိန် အပါအဝင် အားလုံး တောရပ် ကျောင်းသစ်န်းမှာ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြတာ မဟုတ်လေဘူး၊ မောင်ရင်က အချက်အညှာကို ကိုင်လိုက်တာပဲ၊ ဒါကလည်း လွန်ပြီးမှ တွေးကြတာ၊ နောင်တယူကြတာ၊ ကြိုတင် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်တတ်ကြစတမ်းဆိုရင် မောင်ရင်တောင်မှ ကျွန်ုပ်ဆီ ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ပွင့်လင်းပြတ်သားသော သူ့စကားလုံးများ ရှေ့မှောက်တွင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွား၏။

“ဆက်ပြောပါရစေ မောင်ရင်၊ ကပ်သုံးပါး ဘေးဆိုးများကို တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်လာတတ်တဲ့ စစ်ဆိုတာကို ခေတ် အဆက်ဆက် ဘယ်လူသားမှ မနှစ်သက်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ကတော့ မိမိမကိုင်တွယ် မဖန်တီးနိုင်တဲ့ အခြေအနေထဲ ရောက်ရ တဲ့ အခါမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး အမှားနည်းအောင် ကြိုးစားတယ်၊ ကျွန်ုပ် အတတ်နိုင်ဆုံးက ဒါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အမတ်ဒိန်ခင်ဗျား၊ အမတ်ဒိန် အကြောင်း ကို အရေးတော်ပုံကျမ်းနဲ့ သမိုင်းစာအုပ်များကတစ်ဆင့် ကျွန်တော် တို့ အတော်အတန် သိပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထပ်သိချင်တဲ့ အကြောင်းလေးတွေရှိလို့ မေးခွင့်ပြုပါခင်ဗျား”

“အင်း...အတွင်းထဲက မေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ် ဖြေနိုင် ပါလိမ့်မယ်”

“အခု အမတ်ဒိန်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရတဲ့နေရာဟာ ဟံသာ ဝတီမြို့ရိုး တံခါးဝမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ မြို့ရိုးတံခါးဟာ တစ်ဖက်ပိတ် တစ်ဖက်ပွင့် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါဟာ အမတ်ဒိန်နဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်

စပ် နေပါတယ်။ တစ်ချပ်ပိတ် တစ်ချပ်ပွင့် ဖြစ်နေတဲ့ မြို့တံခါး အကြောင်းကနေ စချင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

သူ့ရဲကောင်းအမတ်၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများ အနည်းငယ် ဝေရီသွားကြသည်ဟု ထင်ရ၏။ မြို့ရိုးတံခါးကို သူ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မြို့ရိုးအထက် ကောင်းကင်သို့ မျှော်ငေး သည်။ သူ့ရင်အုံ မောက်ကြွ မြင့်တက်လာသည်။

“သုဿင်ရဲ့ ဓားက ကျွန်ုပ် လည်ကုပ်အပေါ်မှာ ဝဲနေခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ သုဿင်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ချက်ချင်းပဲ နားလည် ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြတယ်၊ ဒီလိုလေ... ဒီအချိန်တုန်းက ဟံသာဝတီ ဘုရင် ဗညားဦး အရှင်သခင်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ဟာ မြို့တွင်းမှာ ရှိနေ တယ်၊ ကျွန်ုပ်က ဟောဒီ မောတရုတ် မြို့တံခါးမှာ အကြီးအမှူး၊ ဒီအချိန်မှာ သုဿင် ဆင်နဲ့ ရောက်လာတယ်”

အမတ်ဒိန်၏ အရောင်လက် မျက်လုံးအိမ်များသည် တောက်ပလိုက်၊ မှုန်ရီလိုက်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ပြောင်းနေသည်ဟု ထင်၏။

“အင်မတန် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်ဖွယ် အဖြစ်သနစ်ပဲ၊ နန်းမြို့ တွင်းမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အခမ်းအနား နှစ်ခု ရှိနေတယ်၊ တစ်ခုက ခမည်းတော် ဗညားဦးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်အလောင်းကို ပြင်ဆင်ထား တဲ့ ဈာပနသဘင်၊ တစ်ခုက သားဖြစ်သူ ဗညားနွဲ့ရဲ့ နန်းတက် ဘိသိက်သဘင်၊ အဲဒီ နန်းမြို့ရဲ့ မောတရုတ် တံခါးမှာ ကျွန်ုပ်က အကြီးအမှူး၊ ဒါတင်မကဘူး၊ နတ်ရွာစံ ဘုရင်ကြီးရဲ့ အလောင်းကို လည်း ကျွန်ုပ်က နေ့ညဉ့်မပြတ် စောင့်ကြပ်နေရတယ်”

“ရာဇာဓိရာဇ်က ဆင်နဲ့ရောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ အမတ် ဒိန်နဲ့ပဲ ဦးဆုံး တွေ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တံခါးဝမှာ သူသျှင်ရဲ့ ဆင်ရပ်တယ်၊ အင်း... ဒီတုန်းက သူ သူသျှင် ရာဇာဓိရာဇ်ဘွဲ့ မခံရသေးဘူး၊ ဗညားနဲ့ ဘဝပဲ ရှိသေးတယ်၊ နန်းတောင် မတက်ရသေးဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အမတ်ဒိန်နဲ့ ဗညားနဲ့ တွေ့ကြတော့”

“ဆင်ထက်ကနေ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့ မျက်လုံးတွေမှာ ရာဇမာန်တွေ တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ သူ နန်းသိမ်းတော့မှာကိုး၊ သူ့ အောင်ပွဲကိုး၊ သူ အမိန့် မပေးခင်မှာဘဲ ကျွန်ုပ်က တံခါးနှစ်ချက်မှာ တစ်ချက်ကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ တစ်ချက် ဖွင့်ထားရင် ဆင်ဝင်လို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်ရှေ့ကပဲ ကျွန်ုပ် ဦးဆောင်ခေါ်ပြီး နန်းမြို့တွင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ ဗညားနဲ့ စကားတစ်လုံးမှ မဆိုဘူး”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားစွင့်နေမိ၏။

“နန်းတက်ပွဲ မင်္ဂလာလုပ်ဖို့ ဆောက်ထားတဲ့ မဏ္ဍပ်ကြီးဆီ ရောက်တော့ ဗညားနဲ့ဟာ ဆင်ထက်ကဆင်းပြီး မဏ္ဍပ်ထဲ ဝင်တယ်၊ ကော်ဇောခင်းထားတဲ့ ပလ္လင်ပေါ် တက်တယ်၊ သူ အဲဒီအချိန်ထိ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူး၊ အတော်လေး ကြာအောင် ထိုင်နေတယ်၊ သူ့ စိတ်ကို ငြိမ်အောင် လုပ်နေပုံပဲ၊ ပြီးမှ တလမေဒေါကို အခေါ်ခိုင်းတယ်”

“တလမေဒေါ... ဪ... မှတ်မိပါပြီ၊ သူ့ငယ်ချစ်၊ သူ ဆင်နဲ့ တင်ခိုးပြေးသွားတဲ့ ချစ်သူ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဟုတ်တယ်၊ တလမေဒေါက လိုက်မလာဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ ဗညားနဲ့ဟာ ပန်းသည် မွေမနိတ်ကို မိဖုရားကြီးအရာ မြှောက်ပြီး ပြီလေ၊ တလမေဒေါကလည်း အင်မတန် စိတ်ကြီးတာလား”

တလမေဒေါ၏ အဖြစ်ကို ကြုံသိနေသဖြင့် သက်ပြင်းရှိက်မိ၏။ အမတ်ဒိန်မှာမူ ယခုပင် လက်ငင်းကြုံနေရသလို ထက်သန်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“မဏ္ဍပ် ကနားရဲ့ ဆင်ကပ်အောက်မှာ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားတယ်”

“သမိန်မရှုနဲ့ တလမေသီရိတို့လား အမတ်ဒိန်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရာဇဝတ်သားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ အရီးတော်ကြီး မဟာဒေဝီက သမိန်မရှုကိုလည်း ဒီပုံအတိုင်းမြင်ရော အံကြိတ်ရင်းကနေ မေ့မျောလဲကျ သွားတော့တယ်”

စိတ်ကြီးသော မဟောဒေဝီ၊ သမိန်မရှုနှင့် မှားယွင်းခဲ့သည်ဟု ဟံသာဝတီတစ်ကြော အမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သူ မဟာဒေဝီ။

“ဗညားနဲ့ဆီက ပထမဆုံး မင်းမိန့်နဲ့ ထွက်လာတယ်၊ ဓားအိမ်ထဲက ဓားကို ဆွဲထုတ်တော့ ယမ်းလိုက်တဲ့ အသံမျိုး၊ ကျွန်ုပ်က အနီးမှာ ရှိနေတော့ ကောင်းကောင်းကြားလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်ုပ်တင် မကဘူး၊ ကြားရသူအပေါင်း ကျောထဲ စိမ့်သွားစေတဲ့ စကား၊ ငါ့ မျက်စိထဲမှာ ပြောငဲ့စူးဝင်နေဆဲ... တဲ့”

သတ်စေအမိန့်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

“အနားမှာ ရှိနေတဲ့ မပိုင်ဆရာနဲ့ မင်းကန်စီတို့က နန်းတက်ပါဦး၊ သိသိက်ခံပါဦးလို့ တောင်းပန်ပေမဲ့ မရဘူး၊ အခုချက်ချင်း ပါးကွက်သားလက်အပ်၊ သမိန်မရှုကို ကွပ်မျက်တဲ့ လူသေကောင်

ရန်အောင်စာပေ-၂

မျက်နှာလို သွေးဆုတ်နေတဲ့ သမိန်မရှုကို ဆွဲထုတ်သွားကြတယ်။
ပြီးမှ ရေဖျန်းဘိသက်ခံယူပွဲ ကျင်းပတယ်”

“ခမည်းတော်ရဲ့ အလောင်းကကော အမတ်ဒိန်း”

“အဲဒါပြီးမှ ခမည်းတော်ရဲ့ အလောင်းကို သွားကြည့်ပြီး
ဝတ်ပြုတယ်။ ပြီးတော့ မြောက်နန်းဆောင် ကူးပြီး နန်းတက်ပွဲ
သဘင်ကြီး ကျင်းပတယ်။ ရာဇဓိရာဇ်ဘွဲ့လည်း ခံယူတယ်။ ရဟန်း
သံဃာ အပါးတစ်ထောင် ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်တယ်။ ပစ္စည်းလေးပါး
လှူတယ်”

“အဲဒီအချိန်တွေမှာ အမတ်ဒိန်းကကော”

“သန်လျင်စား အမတ်တစ်ဦးအနေနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း ပါဝင်
ရတာပေါ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တစ်နေ့ဆီကပဲ နတ်ရွာစံဘုရင်
ဟောင်းရဲ့ ဈာပနကို တာဝန်ယူခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ
ဘုရင်သစ်ရဲ့ နန်းတက်ပွဲမှာ ပါဝင်ရတယ်။ လျင်မြန် ခြားနားလှတဲ့
အဲဒီ အဖြစ်တွေထဲမှာ အတွင်းကျကျ ပါဝင်အမှုထမ်းရင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်
စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေတာ တစ်ခုကတော့ တစ်ချိန်လုံးလုံး
လွှမ်းမိုးနေတယ်”

“ဘာပါလိမ့် အမတ်ဒိန်း”

“မောတရုတ် တံခါးမှာ သုဿိုင် ဆင်ပေါ်ကနေ ကျွန်ုပ်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေလေ၊ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မီး
တောက် တစ်ချက် တွေ့လိုက်ရတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အမတ်ဒိန်း ဆက်ပြောပါ ခင်ဗျား”

“များမကြာခင် ကျင်းပတဲ့ ညီလာခံမှာ အဲဒီ မီးတောက်က
မီးလျှံတွေ ထွက်လာတော့တာပါပဲ၊ မျိုးမတ် သေနာပတိ စုံညီ

ရန်အောင်စာပေ-၂

ရှိနေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သုဿိုင် မိန့်တာ၊ ငါ့ မျက်စိနှစ်လုံးမှာ
ငြောင့်စူးဝင်ခဲ့တာ၊ တစ်ဖက်က ထွက်သွားပြီး၊ တစ်ဖက်က ကျန်
သေးတယ်၊ မထွက်သေးဘူးတဲ့၊ ဘုရင့် မျက်စိထဲဝင်တဲ့ ငြောင့်ကို
ဖယ်ထုတ်ခြင်းဆိုတာ ရာဇဝတ်သားကို ဖော်ထုတ်ကွပ်မျက်ခြင်းပဲ
လေ၊ ဒီစကားနဲ့ပဲ သမိန်မရှု အကွပ်မျက် ခံလိုက်ရတယ်၊ အခု
ထပ်ပြောပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...အမတ်ဒိန်း၊ ဆက်ပြောပါ”

ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်၍
ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဘဲ မေးမိတော့၏။

“ညီလာခံ တစ်ခုလုံး တိတ်သွားတယ်၊ ငှက်မွေးလေး
တစ်ပင် ကျလာရင်တောင်မှ အသံကြားရလောက်တဲ့ တိတ်ဆိတ်မှု၊
အင်း...ဒီစကားဟာ ငါ့ကို ပြောတာလို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းကြီး
သိလိုက်တယ်၊ ကျွန်ုပ် ရင်ခေါင်းထဲမှာ ရေခွေးကျီသလို ကျိုက်ကျိုက်
ဆူလာတယ်၊ ငါဟာ သမိန်မရှု မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ အမတ်ဒိန်း
ဆိုတဲ့ အသံတွေလည်း မြည်လာတယ်၊ သေမင်းဟာ လက် တစ်
ကမ်းမှာ ရောက်နေပြီ၊ ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ အသတ်ခံရမှာကို မကြောက်
ပေမယ့် ဒီအတိုင်း ခေါင်းငုံ့လည်စင်း သေရမှာကိုတော့ ကြောက်
လာတယ်၊ ရှက်လည်း ရှက်လာတယ်”

အမတ် စစ်သူရဲကြီး တစ်ဦး၏ အကြောက်နှင့် အရှက်ကို
စာနာ နားလည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစား ပြင်ဆင်လိုက်ရ၏။

“ညီလာခံ ခန်းမတစ်ခုလုံး တိတ်နေချိန်မှာ ကျွန်ုပ်
ထလျှောက်လိုက်တယ်၊ ရွှေနန်းရှင် မိန့်နေသူဟာ အခြားလူ
မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ကို ဆိုလိုတာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိပါတယ်၊

ရန်အောင်စာပေ-၂

သို့သော်

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ရွှေနန်းရှင် ဒဂုံမှာ ရှိစဉ်
ဟံသာဝတီ ထီးနန်းကို မသိမ်းပိုက်ခင်က အခြား မှူးမတ်များနဲ့
အဆက်အသွယ်ပြု တိုင်ပင်ခဲ့ရာမှာ ကျွန်ုပ် အမတ်ဒိန် မပါခဲ့ပါဘူး။
ဒါက တစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက်က သုဿင် ပဲခူးမြို့ကို ဝင်စဉ်က
မောတရတ် တံခါးရဲ့ တံခါးရွက် တစ်ဖက်ကို ဖွင့်ပေးခဲ့ပါ။ ဒီနှစ်
ချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ အရှင်ရဲ့ ကျန်မျက်စိ တစ်ဖက်က ငြောင့်
ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ် သိပါတယ်”

ဤစကား အသုံးအနှုန်းတွေကို အရေးတော်ပုံကျမ်းထဲမှာ
ဖက်ထားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ သို့သော် အမတ်ဒိန်ထံမှ တိုက်ရိုက် ကြားရ
သောအခါ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ သူ၏ တင်လျှောက်
ချက်သည် သေမင်းကို မျက်နှာချင်း တေတေဆိုင်ဆိုင် ပြောလိုက်
သော စကားပင်ဖြစ်၏။ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တစ်ပါး၏ အမျက်
နှင့် မင်းအာဏာ တည်းဟူသော ပခုအုံကိုမှ တည့်တည့်ကြီး ထိုးဆွ
လိုက်သော စကား။

“ဒီတော့ သုဿင်က ဘယ်လို မိန့်ပါသလဲ အမတ်ဒိန်”

“ရာဇပလ္လင်ထက်က သုဿင်က ကြည့်နေရင်းမှာပဲ မီး
တောက် တစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ သူမိန့်ပုံက အမတ်
ဒိန် မင်းအပြစ် မင်းသိတယ်။ တကယ်တော့ ငါ မြို့တံခါး ရောက်
လာတုန်းက မြို့တွင်းကို မင်း ဝင်ခွင့် မပေးလိုဘူး။ ငါ့မှာ ဗိုလ်ခြေ
အင်အား များမှန်းသိလို့သာ မင်း တံခါးတစ်ဖက် ဖွင့်ပေးခဲ့တာ။
ငါ့မှာ အင်အားနည်းခဲ့ရင်း မင်း တံခါးတစ်ချပ် ဖွင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။
မင်းရဲ့ အပြစ်ဟာ သမိန်မရနဲ့ မတူဘူး”

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဓားသွားက ဝဲရံမက လည်ကုပ်သားထဲသို့ ထက်မြက်ရှု
နှစ်ထိ မြုပ်စပြုနေပြီ။

“ဒီလို ကြားရတာ အမတ်ဒိန် မကြောက်ဘူးလား”

“နန်းတက်ပြီးခါစ ဘုရင်၊ ဘုန်းအာဏာ အရှိန်အစော်
တညီးညီး တောက်ပနေတဲ့ ဘုရင်၊ တစ်နန်းတော်လုံး၊ ဟံသာဝတီ
တစ်ပြည်လုံး ပြားပြားဝပ် ခစားမှုကို ခံယူနေတဲ့ ဘုရင်၊ ဒီလို ဘုရင်
တစ်ပါးရဲ့ စကားလေ၊ ကျွန်ုပ် မကြောက်ဘဲ ရှိပါ့မလား၊ ဒါပေမဲ့
သူ့ကို ကြောက်တဲ့ အကြောက်၊ အသတ်ခံရမှာကို ကြောက်တဲ့
အကြောက်တွေထက် ပိုပြီး ကြီးမားတဲ့ အကြောက်တရား တစ်ခုက
ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးနေတယ်”

“ဘယ်လို အကြောက်တရားပါလဲ အမတ်ဒိန်”

သူ့ကိုမေးရင်း သောင်ပင်သာ ဦးပုည ဆုံးမစာထဲမှာ စာပိုဒ်
အချို့က ဟိုတစ်စ၊ သည်တစ်စ၊ ခေါင်းထဲ ရောက်လာ၏။

ကိုယ်နှင့်မတန်၊ စကားလွန်၊ မင်းဒဏ်ရောက်မည်

ကြောက်တတ်စေ။

ဟီရိဩတ္တပံ၊ ကိုယ်မှာကပ်၊ ကြပ်ကြပ်မြဲမြဲ စွဲကြစေ။

အမှန်အမှား၊ သည်နှစ်ပါး၊ အမှားလိုက်သူများ၊

အမှားကိုစစ်၊ အမှန်ချစ်၊ စင်စစ်အနှစ်ပွား။

ရိုင်းပြစော်ကား၊ သူပြစ်မှား၊ တရားရှာ၍ မျိုတတ်စေ။

အရေးအခွင့်၊ လျော်စွာချင့်၊ သင့်အောင် စကားဆိုတတ်စေ။

လောက ဓမ္မ၊ အဝဝ၊ တစ်စမဖျင်းကြစေနှင့်။

လောကလည်းတင့်၊ ဓမ္မဖြင့်၊ ကောင်းကျင့်မယွင်းကြစေနှင့်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

ကောင်းကျင့်လည်းကင်း၊ တရားယွင်း၊ အဖျင်းမဖြစ်ကြစေ
နှင့်။

အမတ်ဒိန်၏ မေးရိုး၊ နားထင်နှင့် လည်ပင်းတစ်လျှောက်
တွင် အကြောပြိုင်းပြိုင်း လျှပ်ထနေသည်။

“ဘယ်လို အကြောက်တရားလဲ၊ ဟုတ်လား၊ ရာဇဝင်
ရိုင်းသွားမှာကို ကြောက်တဲ့ အကြောက်တရား၊ ပြည်ထဲ အရေးမှာ
အမှား တစ်ခုကို စံပြုသွားကြမှာ ကြောက်တဲ့ အကြောက်တရား”

“အဲဒီတော့ အမတ်ဒိန် ဘယ်လို ပြန်လျှောက်တင်ခဲ့ပါ
သလဲ”

ရာဇာဓိရာဇ်ဘွဲ့ကို ပူပူနွေးနွေး ခံယူထားပြီးခါစ ဘုရင်အား
အမတ်ဒိန် လျှောက်လိုက်ပုံသည် ဝံ့ဝံ့စားစား ရှိလှ၏။ ထို့အပြင်
သေမင်း၏ ဝတ်ရုံစကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထို
စကားများမှာ-

“ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦးရဲ့ ရန်သူဖြစ်ပါက မည်သူ့ကိုမဆို
အသက်ပေးပြီး တိုက်ပါမယ်လို့ ကျွန်ုပ် သစ္စာဆိုထားခဲ့တာပါ။
အရှင် ဒဂုံကနေ ခြားနားစဉ်က ဆင်ဖြူရှင်ရဲ့ အမိန့် မရှိလို့ ကျွန်ုပ်
အရှင်သားနှင့် ဆက်သွယ်ခွင့် မရှိပါ။ အရှင် ပဲခူးမြို့ထဲ ဝင်လာစဉ်
က အကယ်၍ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ် အရှင်သာ ရာဇပလ္လင်ထက်မှာ
အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးရင် အရှင်ကို ကျွန်ုပ် လုံးဝ ဝင်ခွင့် မပေး
ဘဲ မြို့တံခါးကနေ အသက်ပေးပြီး တိုက်ခိုက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဆင်ဖြူရှင်က ကံကုန်ခဲ့ပါပြီ၊ နာမ်ဟာ ရုပ်ကို
ခွာခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ရုပ်အလောင်းကို စောင့်ရှောက်ရသူ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် တံခါးရွက် တစ်ရွက်တည်းကိုသာ ဖွင့်ပေးရသူ

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ ထိုအချိန်မှာ ဆင်ဖြူရှင်ရဲ့ ရုပ်အလောင်း
ပါ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ တံခါး နှစ်ရွက်စလုံး ဖွင့်ပေးခဲ့မှာပါ”

“အဲဒီလို လျှောက်စဉ်က အမတ်ဒိန်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ အသွင်
အပြင် ဘယ်လိုများ ရှိခဲ့ပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော် အခု တွေးမိနေတယ်၊
ဓားသွားပေါ် လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ရဲ့ အမူအရာ
လေ” တရင်းတနှီးပင် သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောမိ၏။

အမတ်ဒိန်က ခေတ္တ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ

“အင်း...ဘယ်လို ရှိခဲ့မလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်ုပ် ထင်တာက
တော့ လက်အုပ်ချီထားတဲ့ လက်အစုံကတော့ ဆတ်ဆတ် တုန်နေ
လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အသံကတော့ တုန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“လက်တွေက တုန်နေပြီး အသံက တုန်မှာ မဟုတ်ဘူးဆို
တော့ အဓိပ္ပာယ်က...”

“သူ့သျှင်ကို ကြောက်လို့ လက်တုန်မယ်၊ အမှန်တရားကို
ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုထားလို့ အသံမတုန်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ
ထင်တာပဲ”

ပွင့်လင်းသော အမတ်ဒိန်ကို ပို၍ ခင်မင်လေးစားသွားမိ၏။

“သူ့သျှင်ကို လျှောက်တဲ့စကားတွေ မကုန်သေးဘူး မဟုတ်
လား အမတ်ဒိန်”

“မကုန်သေးဘူး၊ ကျွန်ုပ် ဆက်လျှောက်တဲ့ စကားတွေက
အင်း...”

သူ ပြောခဲ့သော စကားလုံးများကို အတိအကျ ပြန်ဖမ်းမိ
အောင် သူ ကြိုးစား ဆယ်ယူနေပုံရသဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာပင် စောင့်
နေလိုက်၏။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“အင်း...ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့တာက အခု အရှင်ဟာ ဟံသာဝတီ ထီးနန်းကို စိုးပိုင်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ် ဟာလည်း သစ္စာတော်ခံ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ဦးဦးက အရှင် ကို ပုန်စားခဲ့လို့ ထိုသူ့ကို ကျွန်ုပ်က ဆက်သွယ်ရင် ဘက်ဝင်ခိုလှုံ ခဲ့ရင် ကျွန်ုပ် သစ္စာပျက် ဧကန်ဖြစ်ပါမယ်။ ကျွန်ုပ် ဒီလို မဟုတ်ပါ။ ခမည်းတော်ထံ သစ္စာစောင့်ခဲ့သလို သားတော်ထံလည်း သစ္စာ စောင့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခုချိန်မှာ ရန်သူတစ်ဦးက ပုန်စားရင် အရှင် သစ္စာခံအဖြစ် အသက်ပေးပြီး နိုင်အောင် တိုက်မှာဖြစ်ပါတယ်။ သူပုန်ဘက် ဝင်စားဖို့ လုံးဝ မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ထီးဖြူဆောင်းမင်း ကိုသာ သစ္စာခံ စားပါမယ်။ ထီးဖြူ မဆောင်းတဲ့ သူပုန်မင်းကို ဘယ်တော့မှ စားလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါ။ ဒီလို ဆက်လျှောက်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီ စကားတွေကို နားထောင်နေတုန်းမှာ သုသျှင် ဘယ်လို နေသလဲ အမတ်ဒိန်”

“ကျွန်ုပ် မသိဘူး၊ မော့လည်း မကြည့်ရဘူးလေ။ ကျွန်ုပ်က နန်းရင်ပြင်မှာ ထိုင်ရင်းကနေ မျက်စိတူရူကိုပဲ ကြည့်ပြီး လျှောက် တင်နေတာ။ အင်း... မောင်ရင်မေးမှ စဉ်းစားမိရဲ့။ ဒီအချိန်မှာ သုသျှင်ရဲ့ မွေးညင်းပေါက်တွေထဲကနေ မီးတောက်တွေ ထွက်လျှံ ကျမလား မသိ”

ထိုသို့ပြောရင်း သူ ပြုံးရယ်သဖြင့် မိမိပါ ပြုံးရယ်ဖြစ်၏။ ဤတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးပွင့်လင်းမှုက အလိုအလျောက်ပင် ပိုမို နီးကပ် သွားကြပြီ ထင်ရသည်။

“အမတ်ဒိန်စကား ရှိပါသေးတယ်၊ မပြီးသေးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်...မပြီးသေးဘူး၊ ဆက်လျှောက်သေးတယ်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

ကျွန်ုပ်ကို မျက်လို့ ကွပ်တော်မူရင် ကျွန်ုပ် သေရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြည်ထဲအရေးကတော့ ပျက်လေတော့မယ်၊ နောင်မှာ အစဉ်အဆက် ပြောရစ်ကြပါမယ်။ အမတ်ဒိန် အရူးလို မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ပုန်ကန်တဲ့ မင်းသားဘက် ဝင်စားရင် အပြစ်မရှိ ထီးဖြူဆောင်း အရှင်သခင်ထံ မှာ သစ္စာမြဲရင် အပြစ်ရှိတယ်။ အမတ်ဒိန်ထုံး နှလုံးမူကြ၊ ပုန်ကန် ခြားနားတဲ့ မင်းသားနဲ့ မဆက်သွယ် မဆည်းပူးတဲ့အတွက် ထိုမင်း သား မင်းအဖြစ် ရောက်တဲ့အခါ အမတ်ဒိန် အကွပ်ခံရလို့ သေရ တယ်။ ဒီလိုသာ ထုံးနည်းဖြစ်ခဲ့ရင် နောင်မှာ သူပုန်သူကန်တို့ဘက် ခိုဝင်သူတွေ များတော့မယ်။ ထီးဖြူဆောင်းမင်းထံ မြဲမြံသူ နည်း တော့မယ်၊ ပြည်သားပြည်သူတို့ ရတက်မအေး ဖြစ်ကြမယ်။ တိုင်းပြည်မှာ သမာဓိ တည်တော့မည် မဟုတ်၊ ဒါကြောင့် ပြည်ထဲ အရေး ပျက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် လျှောက်ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုပ် စကား အဆုံးသတ်ပဲ”

သူ မောဟိုက်သွားဟန်ရှိ၏။ သို့သော် အားနာ စောင့်ထိန်း ဖို့ သတိမရမိဘဲ အတွင်းသား ဆက်မေးဖြစ်လေသည်။

“အမတ်ဒိန်ရဲ့ စကားဆုံးတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွား ကြသလဲ”

“အင်း... ဘယ်လို ဖြစ်သွားကြသလဲဆိုတာတော့ အသေ အချာ မသိဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးနောက်မှာ အားရကျေနပ်စွာနဲ့ပဲ သေမိန့်ချတာကို စောင့်နေလိုက်တယ်လေ။ တစ်ခုတော့ သတိထားမိလေရဲ့၊ ညီလာခံ တစ်ခုလုံး တိတ်သွား တယ်။ အားလုံး ကျောက်ရုပ် ဖြစ်ကုန်ကြသလိုပဲ”

“သုသျှင်ကရော...”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“သုဿင်ဆီကလည်း အသံ မကြားရဘူး၊ အားလုံးဟာ ပင့်သက် ရှိုက်ထားရင်း အသက် ပြန်မထုတ်ဘဲ အောင့်ထားကြတယ် ထင်တယ်”

“အဲဒီနောက်ကော အမတ်ဒိန်”

“ကျွန်ုပ် အထင်တော့ ကမ္ဘာကမ္ဘာလောက် အဲဒီ တိတ်ဆိတ်နေတာကြီး ဖိစီးနေပြီးမှ မင်းကန်စီရဲ့ အသံ ပေါ်လာတယ်၊ သူက အမတ်ဒိန်ရဲ့ စကားဟာ အရေးစကားစစ်စစ် အကြောင်းမှန်လှပါတယ်၊ သုဿင်ရဲ့ အကျိုးသာမက နောင်ရာဇဝင် အဆက်ဆက် အတွက် အကျိုးကြီးတဲ့ စကား ဟုတ်ပါပေတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တဲ့ အမတ်ဒိန် ခင်ဗျား... မင်းကန်စီက အဲဒီလို လျှောက်တော့...”

“မပိုင်ဆရာကလည်း မှန်ပါတယ်... အမတ်ဒိန်ရဲ့ စကားဟာ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝတဲ့စကားပါ၊ မင်းကန်စီနဲ့ ကျွန်ုပ် သဘောချင်း ညီပါတယ်လို့ ဆက်လျှောက်တင်တယ်”

“ဟုတ်တဲ့ ခင်ဗျား... အဲဒီနောက်မှာတော့ သုဿင် ရာဇာဓိရာဇ်က အမတ်ဒိန်ကို သစ္စာလည်းရှိ ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင်လည်း ကြီးလှသူဆိုပြီး ပတ္တမြားရတနာနဲ့ တူတယ်လို့ ချီးမွမ်းခဲ့တာ အမတ်ဒိန် မဏိရွတ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်ပြီး သန်လျင်ကို စားမြဲစားစေခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်ရင်း ရောင်းရင်း ဘက်သားများ နာမည်ဘွဲ့ မရခင်မှာဘဲ အမတ်ဒိန်ကို အဦးဆုံး ချီးမြှောက်ခဲ့တာလို့လည်း ဖတ်ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခု သိချင်တာက ဒီလို အသက်ဘေးက လွတ်ပြီး ဘွဲ့ထူးဌာနန္တရနဲ့ ချီးမြှောက်တာ ခံလိုက်ရတော့ အမတ်ဒိန် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားသလဲလို့ပါ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်သွားသလဲဆိုတာက”

“ဪ... သေဘေးက လွတ်လို့ ဝမ်းသာတာ၊ ဘွဲ့ထူးရလို့ ဝမ်းသာတာမျိုး”

“နေဦး...နေဦး၊ မောင်ရင်က မေးရိုးထုံးစံသဘောနဲ့ လွယ်လွယ်လေး မေးလိုက်ပေမဲ့ ဒါအတော်စဉ်းစားဖြေရမယ်၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်ုပ် ဘယ်လို ခံစားခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သလဲ အင်း...”

ကျင်စွယ် နှုတ်ခမ်းမွေးများကို သပ်လျက် မျက်တောင်တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ်၏။

“အင်း...ဒီအဖြစ်သနစ် နောက်ပိုင်းမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေက များလည်းများ၊ ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ ထိခိုက် ခံစားခြင်းတွေနဲ့ ဆိုကျောအတော်ပြန်စဉ်းစားရတယ်၊ အဲဒီလို အသက်ဘေးကလွတ်၊ ဘွဲ့ထူးဌာနန္တရ ရလိုက်တော့ ဦးစွာ ငါ မသေတော့ဘူး ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်ုပ် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားပြီး အဆမတန် မောဟိုက်ခဲ့လွန်းလို့ ချဲ့ကျသွားမတတ်ပဲ၊ ဒီတော့မှပဲ ငါဟာ သေရမှာကိုလည်း ကြောက်နေခဲ့ပါလားလို့ ပြန်သတိရတော့တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ အမတ်ဒိန်၊ မိမိကိုယ်ကို သေလူအဖြစ် တွက်ထားပေမဲ့ တကယ် မသေတဲ့အခါကျတော့ အသက်ရှင် နေခြင်းကို ဝမ်းမြောက်မိတာနဲ့အမျှ သေခြင်းကိုလည်း ပြန်ကြောက်သွားတာပေါ့”

“အင်း...သင်ပြောသလိုနဲ့ တူပါရဲ့၊ နောက်တစ်ခု ခံစားခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာတာကတော့ ငါ အသက်ကို လွှတ်တာဟာ မင်းကန်စီ မပိုင်ဆရာတို့နဲ့ သုဿင်တို့ ဖြစ်တယ်၊ သို့သော် ငါ တကယ့်

ရန်အောင်စာပေ-၂

တကယ် ဆက်လက် အသက်ရှင်ခွင့် ရတာဟာ တခြားကြောင့်
မဟုတ်ဘူး... မှန်လို့၊ အဲဒီလို တွေးမိတယ်”

“ခင်ဗျာ... မှန် လို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ် ဒီစကားလုံးကို ဘယ်လို ရှင်းပြရမှန်း
မသိဘူး”

“အမတ်ဒိန်က မှန်နေလို့၊ ဒီလိုလား”

“ဒီထက်ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိလိမ့်မယ်၊ အမတ်ဒိန်ဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်
က မှန်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ကို ကျွန်ုပ် ရရှိ၊ အမှန်ထဲမှာ ခိုလှုံပြီး
အဲဒီ အမှန်ကိုပဲ ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့လို့”

“အမတ်ဒိန် ဆိုလိုတာက အမှန်တရားရဲ့ အောင်မြင်မှု...
ဒီလိုပါလား”

“အင်း...အဲဒီလို ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ပေါ့လေ၊ အမှန်အတိုင်း
ခံယူကျင့်ကြံပြုမူ၊ အရေးကြုံရင်လည်း အဲဒီ အမှန်ကနေ မယွမ်း
မတိမ်းစေနဲ့ ဒီအတိုင်းသာ မြဲမြံရင် အမှန်က အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း
ပဲ တင်ပြနိုင်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ အမတ်ဒိန်၊ စကားလုံးနဲ့ ပြောပြဖို့ ခက်ခဲပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခု
အဲ... ကျွန်တော် သိပ်များ စပ်စုနှိုက်ချွတ်ရာ ရောက်နေပြီလား
မသိဘူး၊ သိချင်တာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ပြောပါလေ၊ ကျွန်ုပ်လည်း သင့်အမေးတွေ ဖြေရတာ
စိတ်ပါ ပါတယ်”

“အမတ်ဒိန် မဏိရွတ်ဘွဲ့ကို ဦးဦးဖျားဖျား ရလိုက်တော့
ကော ဘယ်လိုများ စိတ်ထဲ ဖြစ်သလဲဆိုတာပါ”

“သုဿင် ချီးမြှောက်တဲ့ ဒီဘွဲ့ကို ကျွန်ုပ် နှစ်သက်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ နောက်ကျမှ နှစ်သက်မိလာတာ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့
ကိုယ်အသတ်မခံရတော့ဘူး ဆိုတာရယ်၊ အမှန်ကို ထုတ်ပြောလိုက်
ရပြီး အမှန်ကို သုဿင် လက်ခံသွားတာရယ်ကြောင့် ဒီမဏိရွတ်ဘွဲ့
အတွက် ဘာမှအထွေအထူး အဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ မဏိရွတ်ဆိုတာ ပတ္တမြား
ရတနာနဲ့ အလားတူသောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ၊ တကယ်
တွေးကြည့်ရင် ဒီဘွဲ့ဟာ အမှန်တရားကို နည်းနည်းပါးပါးပဲ
ကိုယ်စား ပြုနိုင်တာပါ၊ သူက တင်စားချက် တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်”

“တစ်ခု မေးပါရစေဦး အမတ်ဒိန်၊ အဲဒီတုန်းက အဲဒီလို
လျှောက်တင်ခဲ့ပြီးနောက် မင်းကန်စီနဲ့ မပိုင်ဆရာကလည်း အမတ်
ဒိန်ကို မထောက်ခံကြဘူး ဆိုပါတော့၊ နောက်ပြီး ထောက်ခံသည့်
တိုင် သုဿင်က လက်မခံဘဲ သတ်မိန့် ချလိုက်ရင်ကော”

“သတ်မိန့်ချလိုက်ရင် ကျွန်ုပ် သေပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်
ပြောခဲ့သလို အမတ်ဒိန်ကို ကွပ်မျက်သတ်သင်လိုက်ခြင်းရဲ့
နောက်မှာ တိုင်းပြည်မှာ သမာဓိ မတည်တော့ဘူးပေါ့၊ ပြည်ထဲ
အရေး ပျက်ပေါ့၊ ဒါပဲရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမတ်ဒိန်၊ ဒီအဖြစ်သနစ်က ပြည့်စုံလောက်
ပါပြီ၊ စောစောက အမတ်ဒိန် ပြောတဲ့အထဲမှာ ပါသွားတာလေး
တစ်ခု”

“မောင်ရင့် မေးခွန်းတွေက မပြီးသေးပါလား”

“မပြီးသေးပါဘူး အမတ်ဒိန်၊ ရှိပါသေးတယ်၊ စောစောက
အမတ်ဒိန် ပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ နောက်ပိုင်းမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေက
လည်း ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ ထိခိုက်ခံစားခြင်းတွေနဲ့ ဆိုတာ ပါပါ”

တယ်၊ အမတ်ဒိန်မှာ နောက်ထပ် ထိထိခိုက်ခိုက် အတွေ့အကြုံတွေ၊ ခံစားခြင်းတွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။”

“ရှိပါသော်ကော၊ ရှိသမျှ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး... သုံးလေး ငါးခု၊ အင်း...ဒီအထဲမှာ ပြန်တွေးတိုင်း ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်ရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘယ်လို အဖြစ်ပါလဲ အမတ်ဒိန်”

“မိဘုရား တလမေဒေါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဖြစ်...”

အဝေးသို့ ငေးလှုပ်လိုက်သော သူ့မျက်အိမ်အဝန်းသို့ မှုန်သိဝေရီ သွားလေသည်။

“မိဖုရား တလမေဒေါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အဖြစ်ဟာ အမတ်ဒိန်ကို တကယ်ပဲ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်စေခဲ့ပါသလား ခင်ဗျား”

အရေးတော်ပုံကျမ်း စာမျက်နှာများပေါ်တွင် ဖတ်ခဲ့ရသဖြင့် ကြေကွဲဖွယ် ထိုအဖြစ်ကို မိမိ သိထားပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ရာဇဝင်မှတ်တမ်းအရ ထိုအဖြစ်သနစ်တွင် ရာဇာဓိရာဇ်နှင့် ဟလမေဒေါတို့ သည်သာ ထင်ရှားသိသာစွာ လှုပ်ရှား အသက်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့ အကြားမှ အမတ်ဒိန်၏ အခန်းကဏ္ဍသည် မှုန်မှုန်ဝါးဝါးမျှသာ။

မှူးမတ် စစ်သူကြီးတစ်ဦးအား တိုက်ရိုက် မေးမြန်းနေသော မိမိသည် တွေ့ဆုံမေးမြန်းသူ တစ်ယောက်၏ အခွင့်အရေးကို ပိုမိုကဲကဲ ရယူလွန်းနေပြီလားဟုလည်း အောက်မေ့မိ၏။

ရာဇာဓိရာဇ်နှင့် ခွန်းတင်ခွန်းကျ ရဲဝံ့စွာ စကားဆိုခဲ့လေသော အမတ်ဒိန်ကား ငေးငိုင်မျောလွင့်နေဆဲ၊ မေးခွန်းကို သူမဖြေသေး၊ သေမင်း၏ လက်ဖျားများကို ထိကိုင်ခဲ့လေသော အမတ်ဒိန်

သည် မိန်းမသား တစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်သော အရေးကျခါမှ ဘာကြောင့် ဆုတ်ဆိုင်းနှောင့်နှေး နေပါသနည်း။

“အမတ်ဒိန်ခင်ဗျား... မိဖုရား တလမေဒေါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး...”

“ထပ်မမေးပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ် ပြောပြမလို့”

မိမိ၏ စကားကို ဖြတ်တောက် ပစ်လိုက်သော သူ့အသံတင်းမာနေ၏။ အတော်အတန် ရင်းနှီးမှု ရခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် သူ၏ တင်းမာသော အသွင်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်မိသော်လည်း အံ့သြသွားမိလေသည်။

“တလမေဒေါရဲ့ စစ်မြေပြင်ဟာ ကျွန်ုပ် နွဲ့ခဲ့ရသမျှ စစ်ပွဲတွေ၊ ပြည်ထဲအရေးတွေ၊ ဘုရင့်အရေးတွေ အားလုံးထဲမှာ အသိမ်မွေ့ဆုံးနဲ့ အပြင်းထန်ဆုံး စစ်မြေပြင်ပဲ”

တလမေဒေါနဲ့ စစ်မြေပြင်၊ လှလိုက်တဲ့ စကားလုံးဟု တွေးမိ၏။

“ဓားလှံ အဲမောင်း ဖွေးဖွေးတွေ၊ တိုက်လှေတိုက်ဆင် စွေးစွေးနီတဲ့ သွေးတွေ၊ စစ်မောင်းသံတွေ၊ တံခွန်တွေ၊ မီးတောက် မီးလှံတွေ အကြားမှာ ကျွန်ုပ်ဟာ မြင်သာထင်သာတဲ့ ရန်သူတွေနဲ့ ယှဉ်ခဲ့ရတယ်၊ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် တိကျစွာ ခွဲခြားနိုင်တယ်၊ မိဘုရား တလမေဒေါရဲ့ စစ်မြေပြင်မှာတော့ အမတ်ဒိန် မထီရွတ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူမှန်းတောင် မသိတဲ့အဖြစ် ရောက်သွားတာမျိုး မောင်ရင် ကြုံဖူးသလား”

မမျှော်လင့်သော တန်ပြန်မေးခွန်းကြောင့် အနေရခက်သွား၏။

“ကျွန်တော် အဲဒါကို မသိပါဘူး အမတ်ဒိန်”

အတော် ကစဉ်ကလျားနိုင်သော အဖြေစကားပင်။ မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုနေသူက ပြန်လှန်မေးခွန်း ကောက်ကာငင်ကာ ထုတ်လိုက်ချိန်တွင် တစ်လျှောက်လုံးလုံး မေးခွန်းမေးနေသူ တစ်ယောက် ထိုသို့ပင် ဖြစ်တတ်လေသည်ထင်၏။

“ရှိစေတော့၊ ကိုင်း... သုဿင်ရယ်၊ တလမေဒေါရယ်၊ မွေမနိတ်ရယ် ဒီသုံးယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုကော မောင်ရင် သိရဲ့လား”

အမတ် စစ်သူရဲကြီးကို ကောင်းစွာ စာနာမိတော့သည်။ သူ ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်နေသည်မှာ မိမိ၏ အဖြေကို ရလိုသောကြောင့် စင်စစ်မဟုတ်။ ဖြစ်ကြောင်းစုံလင် အကုန်အစင်ကို ပြောပြဖို့ သူ့ဆန္ဒ မရှိ။ နောက်ကြောင်းအသေးစိတ်ကို သူ့ တစ်ကိုယ်ဖြင့် တစ်ခုစီ၊ တစ်စီ ပြန်ဆွဲထုတ်ဖို့ သူမဝံ့။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုပါ ဇာတ်ကြောင်းပြန် ကိစ္စထဲ အတူပါဝင်အောင် သူ အကူအညီ တောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။ မေးမြန်းခြင်း၊ ဖြေဆိုခြင်း ပုံစံသည် သူ့အတွက် လေးလံပင်ပန်းစေသည်။ အတူတကွ ပြောဆိုကြခြင်းပုံစံသည် သူ့တွက် သက်သာရာရစေမည်။

“ကျွန်တော် သိတန်သရွေ့ သိထားပါတယ် အမတ်ဒိန်”

“ဘယ်လောက်သိသလဲ ပြောစမ်း၊ အဲ...မောင်ရင်ကို ကျွန်ုပ် ဟာ ဘယ်လို အမှတ်သညာနဲ့ ခေါ်မလဲ”

“စာရေးဆရာလို့ပဲ အမှတ်ထားပါ အမတ်ဒိန်ခင်ဗျား”

“ပြောစမ်းပါ စာရေးဆရာ၊ သုဿင်ရယ်၊ တလမေဒေါရယ်၊ မွေမနိတ်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားဖြေကြည့်ပါမယ် အမတ်ဒိန်၊

ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ဘုရင်တစ်ပါးနဲ့ မိဖုရားနှစ်ပါး ဆိုတာ ထက် ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက် ပေါင်း သုံးယောက် တို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းအဖြစ် ပြန်ကြည့်ချင်ပါတယ်”

အမတ်ဒိန် နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ၍ ခေါင်းဆတ်ကာ...

“အင်း...ဒီစကားလုံး ဆန်ဆန်မျိုး မင်းကန်စီက ကျွန်ုပ်ကို ပြောဖူးတယ် ဆက်ပါဦး”

သူက မေးသူ၊ မိမိက ဖြေသူအဖြစ် လုံးလုံးလျားလျား ရောက်သွားသော အခြေအနေသည် ထူးဆန်းနေ၏။ သို့သော် အမတ်ဒိန် ထံမှ နောက်ထပ်စကားများကို သိရဖို့အရေးမှာ ဤသို့သော ပူးပေါင်းညှိနှိုင်းမှုမှအပ အခြားမရှိတော့။

“သုဿင်ရာဇာဓိရာဇ် ဖြစ်လာမယ့် ဗညားနွဲ့နွဲ့ တလမေဒေါတို့ဟာ မအေကွဲ မောင်နှမတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ငယ်ချစ်တွေလည်း ဖြစ်တယ်၊ ခမည်းတော် ဗညားဦး ရှိစဉ်ကတည်းက ငယ်သူချင်း ရည်ငံပြီး ဒဂုံကို ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်၊ လိုက်ဖမ်းတော့ မိတယ်၊ ဗညားဦးက သမီးတော်ကို မပြစ်မယူဘဲ ဗညားနွဲ့ကိုသာ အကျဉ်း ချထားခဲ့ပါတယ်၊ မဟာဒေဝီ တောင်းပန်မှ ပြန်လွှတ်တယ်၊ လက်ဆက်ပေးတယ်၊ မကြာမီ သား ဗောလောကျန်းဒေါကို ဖွားမြင်တယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပြောစမ်း စာရေးဆရာ”

“ဗညားနွဲ့ ပုန်ကန်ပြီး ဒဂုံ ဆင်းတဲ့အခါမှာ ခမည်းတော် ဗညားဦးက သမီးတော် တလမေဒေါကို ခေါ်ပြီး နင့်ယောက်ျား ပြေးတာကို ဘာကြောင့် ညည်း အလျင် မလျှောက်မပြော နေသလဲ လို့ ခေါ်မေးပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတုန်းက တလမေဒေါ လျှောက်တဲ့ စကားဟာ အရေးကြီးတယ်၊ မောင်တော် ဗညားနဲ့ဟာ သမီးတော်ကို မယားမမှတ်၊ မလေးမမြတ်၊ အဖက်မလုပ်ခဲ့တာ မနည်းကြာခဲ့ပါပြီ...တဲ့”

“ဗညားနဲ့ဟာ ဒီကတည်းက တလမေဒေါအပေါ် စိတ်စက်ကုန်ခန်းခဲ့ပြီ မဟုတ်လား အမတ်ဒိန်”

တစ်ပြန်တစ်လှည့် ဖြေနေရသူအဖြစ်မှ အခွင့်သာခိုက် ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“တလမေဒေါအပေါ် စိတ်စက်ကုန်ခန်းသလော၊ မကုန်ခန်းသလားတော့ ကျွန်ုပ်လည်း အတတ် မသိပြီဘူး၊ သေချာတာကတော့ ဒီအချိန်မှာ ဗညားနဲ့မင်းသားဟာ ဟံသာဝတီ ထီးနန်းကို ရယူရေး ဆိုတာတစ်ခုပဲ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ ကျန်တာဘာမှ မရှိဘူး၊ ဇနီးမယား တလမေဒေါလည်း မရှိဘူး၊ သားဗောလောကျန်းဒေါလည်း မရှိဘူး”

“အဲဒီနောက်မှာတော့ ဗညားနဲ့ဟာ ဒဂုံမှာ ဘုရားဖူးရင်း မွေမနိတ်နဲ့ တွေ့တာပဲ မဟုတ်လား အမတ်ဒိန်”

“ဟုတ်တယ်၊ မွေမနိတ်မှာ လင်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဗညားနဲ့ကို ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ မွေမနိတ်ကို ဗညားနဲ့ ပိုက်လိုက်တယ်”

“မွေမနိတ်ရဲ့ခင်ပွန်းဟာ ပဲခူးကို ထွက်ပြေးပြီး အကြောင်းစုံတိုင်ကြားတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ သုဿင် ဗညားဦးကလည်း အတော်မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတာမို့ မဟာဒေဝီက တစ်ဆင့် တလမေဒေါကို ခေါ်မေးတယ် မဟုတ်လား အမတ်ဒိန်”

ရန်အောင်တပေ-၂

“ခေါ်မေးတယ်လေ၊ ညည်းစိတ်ထဲ ဘယ်နှယ် ရှိသတုံးဆိုတော့ တလမေဒေါက သူထင်သလို သူနေတာပါ၊ သူစိတ်ထင်တိုင်း ကြံနေတာပါ၊ သူ့စရိုက်ကို မကြိုက်လို့ သူ့နောက် မလိုက်ဘဲ နေပါတယ်လို့ လျှောက်တယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရင် ဗညားနဲ့၊ တလမေဒေါ၊ မွေမနိတ် သုံးဦးတို့ရဲ့ ကြိတ်အနေအထား ရုပ်လုံး ပေါ်ပါပြီ အမတ်ဒိန်၊ တလမေဒေါဟာ ငယ်ချစ်ဖြစ်ပေမယ့် ဗညားနဲ့အနေနဲ့ တစ်စတစ်စ သွေးအေး စိမ်းကားလာတယ်၊ တလမေဒေါကလည်း သူ့မောင်တော်အပေါ် စိတ်နာတယ်၊ ဒါဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်တို့ရဲ့ သံယောဇဉ် ဇာတ်လမ်းပဲ မဟုတ်လား အမတ်ဒိန် ခင်ဗျား”

အမတ်ဒိန်၏ ပခုံးနှင့် ရင်အုံတို့ မြင့်တက်သွားကြ၏။

“သံယောဇဉ် ဇာတ်လမ်း...ဟုတ်လား၊ မောင်ရင်တို့က စာဆို အဲ...စာရေးဆရာအနေနဲ့ စကားလုံး ဖွဖွရွရွလေးတွေနဲ့ ပြောတာပဲ၊ တကယ်တော့ သံယောဇဉ် ဇာတ်လမ်းဆိုတာထက် မာန၊ အာဃာတ ဇာတ်လမ်းလို့ ပြောရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အမတ်ဒိန် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဒီလို မပြောရက်လို့ပါ”

“မပြောရက်လို့ မရဘူးလေ၊ သုဿင်ဟာ ဟံသာဝတီ ထီးနန်းစံပြီး ခုနစ်နှစ် အကြာမှာ မွေမနိတ်နဲ့ ဘိသိတ်ခံတယ်၊ အင်း... ဒီအချိန်မှာတော့ မွေမနိတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပီယရာဇာ ဒေဝီဘွဲ့ခံ မိဖုရားကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့၊ တလမေဒေါကတော့ ဒီအချိန်မှာ စည်းစိမ်မဲ့ ဖြစ်နေပြီ”

ရန်အောင်တပေ-၂

“ဘာကြောင့်ပါလဲ အမတ်ဒိန်”

“သုဿင်အမိန့်နဲ့ပဲ စည်းစိမ်နဲ့ ကျေးကျွန်တွေကို သိမ်းယူ ခံရတယ်၊ သူတို့ မိဖုရား နှစ်ပါးချင်း ဘယ်သို့ အချင်းများကြသလဲ တော့ ကျွန်ုပ် မသိနိုင်ဘူး၊ ကျွန်ုပ် သိတာကတော့ လက်စွပ် ဆယ့်နှစ်ချည်ကို သွားတောင်းရတဲ့ ကိစ္စပဲလေ”

အရေးကြီးသော ဤနေရာအထိ ရောက်အောင် မိမိတို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဆွေးနွေး ပြောဆိုခဲ့ကြရ၏။ အမတ်ဒိန်ကား စိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စကားအရှိန် ရနေပေပြီ။

“ဒီလက်စွပ်ဆယ့်နှစ်ချည်ဟာ နတ်ရွာစံ ခမည်းတော် ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦးက တလမေဒေါကို ပေးသနားခဲ့တာ၊ အဖိုး စားနားလည်း အင်မတန် များသတဲ့၊ သုဿင်အမိန့်တော်အရ ကျွန်ုပ် တလမေဒေါဆီ သွားပြီး အဲဒီလက်စွပ်တွေကို သွားတောင်းရတယ်၊ ဘာကြောင့်များ သုဿင်ဟာ ဒီခက်ခဲလှတဲ့ အမှုမှာ မင်းကန်စီတို့ မင်းကြီး သမိန်ပြတ်တို့ကို တာဝန်မပေးဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုမှ ရွေးချယ် စေလွှတ်ရသလဲ မသိဘူး၊ သုဿင် ထံပါးမှာ ကျွန်ုပ် အမှုတော် ထမ်းခဲ့ရသမျှ စစ်ရေး၊ ပြည်ထဲရေးကိစ္စ အလုံးစုံမှာ ဒီအမှုဟာဖြင့် ကျွန်ုပ် အဆင်းရဲရဆုံးပါပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့် အမတ်ဒိန်ခင်ဗျား”

“အရာကျနေပြီဖြစ်တဲ့ မိန်းမသား တစ်ယောက်ကို ထပ်မံ ညှဉ်းဆဲရလို့ပဲပေါ့၊ ချည့်နဲ့နေတဲ့ မိဖုရားဟောင်းကို ထပ်မံရိုက် ပုတ် ကန်ကျောက်ရသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အံ့သြဖို့ကောင်း တာက တလမေဒေါဟာ စည်းစိမ်မဲ့၊ ကျေးကျွန်မဲ့ မိဖုရားအာဏာ

ရန်အောင်တပေ-၂

မဲ့ ဖြစ်နေသော်လည်း မာနမီးတွေက တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင် နေတယ်၊ အဲဒီ မီးအရှိန်တွေ ကျွန်ုပ်ကို ဟပ်တယ်”

“မင်းမိန့်အရ အမတ်ဒိန် သွားတောင်းတဲ့အခါ ကျတော့ ကော”

“တလမေဒေါဟာ လက်စွပ်တွေကို လက်မှာ ဆင်မထား ဘူး၊ ဆံထုံးမှာ ထည့်ထားတယ်၊ ယူလို့ မရကြောင်း သုဿင်ကို ပြန်လျှောက်တော့ သုဿင်ဟာ အမိန့် ထပ်မှတ်တယ်၊ ဆံထုံးကို ဖြေပြီး ယူခဲ့... တဲ့”

“အဲဒီတော့”

“နတ်ရွာစံ ဆင်ဖြူရှင်သခင်ရဲ့ သမီးတော်လေ၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုပဲ အရာကျကျ တလမေဒေါဟာ မိဖုရားကြီး တစ်ပါး ဖြစ် နေသေးတယ်လေ၊ အရှင်သခင်မ တစ်ဦးရဲ့ ဦးထိပ်ဖျား ဆံထုံးကို အမှုထမ်းအမတ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်က ဘယ်လိုလုပ် လက်နဲ့ထိလို့ ရမလဲ”

ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်းထဲတွင် “အမတ်ဒိန်လည်း တလမေဒေါထံ ရောက်လျှင် ပုဆစ်တုပ်၍ ရှိခိုးလျက် မျက်ရည်ယို ၏” ဟု ဖော်ပြထားလေသည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကို မသိကျိုး ကျွန် ပြုလျက်ပင် မေးလိုက်၏။

“အင်မတန် ဝန်လေးလှတဲ့ အမှုပါပဲ၊ အမတ်ဒိန် ဘယ်လို လုပ်ပါသလဲ”

“ကျွန်ုပ်လား၊ တလမေဒေါရှေ့မှာ ပုဆစ်တုပ် ရှိခိုးရင်းက နေ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်လည်း နာကြည်း၊ တလမေဒေါကိုလည်း မပြောရဲ၊ မပြောရက်၊ သုဿင် ရာဇဓိရာဇ်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့နဲ့၊

ရန်အောင်တပေ-၂

ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး၊ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ တယ်၊ အင်း... မျက်ရည်ကျတာကို ငိုယိုတယ်ဆိုရင် အမတ်ဒိန် ငိုတာပဲပေါ့၊ အမှန်တော့ ရာဇာအာဏာနဲ့ အမှန်းအာဃာတတို့ရဲ့ ကြားမှာ ကျွန်ုပ် နှလုံးသည်းပွတ်တွေ ကြိတ်ခြေခံရပြီး နှလုံးသွေး တွေက မျက်ရည်အဖြစ် ထွက်သွန်းစီးကျကုန်တာ ဖြစ်တယ်”

“ဆံထုံးကို ဖြေယူဖို့ အမိန့်တော် ပါလာကြောင်း ကျွန်ုပ် မလွဲမရှောင်သာ လျှောက်လိုက်တော့ သူ ရုတ်တရက် အသက် ကင်းမဲ့ သွားသလို တစ်ကိုယ်လုံး တင်းတင်းတောင့်တောင့်ကြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားတယ်၊ ခဏနေတော့မှ ကျွန်ုပ်ကို ပြောတယ်၊ သင်က မင်းမိန့် နာခံရတဲ့ ကျေးကျွန်ုပ်၊ ငါက ဘုရင့်သမီးတော်ပဲ၊ ဒီအရေး သင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဗညားနွဲ့က ဒီလို နိုင်းသတဲ့လား၊ ဒီလောက် ထိအောင် ရက်စက်သလားလို့ ပြောရင်း သူ ပြိုကျ ကွဲ အက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ စကားလုံးတွေ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ရှိုက်ကြီး တငင် ငိုတယ်၊ မူးမေ့ လဲကျသွားတယ်”

တလမေဒေါရဲ့ စစ်မြေပြင်ဟု အမတ်ဒိန် သုံးခဲ့သော စကား မှာ လိုက်ဖက်ဆက်စပ်လှဘိခြင်းဟု တွေးမိတော့၏။

“အဲဒီနောက်တော့ကော အမတ်ဒိန်”

“သူ သတိရလာပြီးတော့ ငါ့ ဆံထုံးကို ဘယ်သူ့လက်နဲ့မှ အထိမခံဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ခြင်္သေ့မ တစ်ကောင်လိုပါပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ဆံထုံး သူပဲဖြေ၊ လက်စွပ် ဆယ့်နှစ်ချည်ကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်ုပ် ရှေ့မှောက်ကို ပစ်ချပေးလိုက်တယ် စကားတစ်လုံးမှ မပြောတော့ ဘူး၊ ငိုလည်းမငိုတော့ဘဲ ထသွားတယ်၊ အဲဒီ နောက်ရက်မှာပဲ...”

“ပိုးမသိန်နဲ့ သံပရာမှာ ဆေးထည့်သောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့ပါတယ် အမတ်ဒိန်”

သူ အပြောရ ခက်နေမည် သိသည့်အတွက် ဖြည့်စွက် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ကူညီလိုက်ရသည်။ သို့သော် ဤဇာတ်လမ်း၏ ကာလနားသတ်အထိ ရောက်အောင်တော့ ဆက်ရပေဦးမည်။

“လက်စွပ်တွေကကော အမတ်ဒိန်”

“သူ့သျှင်က မွေမနိတ် ပိယရာဇာဒေဝီကို ပေးလိုက်တယ်လေ”

“တစ်ခုပဲ ဆက်မေးပါရစေ အမတ်ဒိန်၊ ဒီအဖြစ်သနစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုဿှင်အပေါ်မှာ အမတ်ဒိန် အနေနဲ့ ဘယ်လိုများ...”

“သင် နောက်ထပ် ဘာတွေ သိချင်သေးသလဲ၊ ဒီအဖြစ် သနစ်ကိုတော့ ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့”

မိမိသည် အမတ်ဒိန်အား ဆင့်ကဲဆင့်ကဲသော မေးခွန်းများ ဖြင့် ပစ်ပေါက်နေမိပြီလားဟု တွေးမိ၏။ အထူးသဖြင့် မိဖုရား တလမေဒေါ အကြောင်းကို မေးကြဖြေကြပြီးသည့် နောက်တွင် အမတ်ဒိန်သည် စစ်ပွဲအလယ် စစ်မြေပြင်မှ မြားအစင်းစင်းခသော တိုက်ဆင်တစ်စီးနယ် မောပန်းနွမ်းနယ်နေပေပြီ။ သို့သော်လည်း ထိုတိုက်ဆင်ကြီးသည် နာမောင်းကို လွင့်လွင့်ပင့်ဆဲ၊ အစွယ်ကို စွင့်စွင့်ဝင့်ဆဲပင်ရှိသည်ဟု အောက်မေ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ရင်းနှီးလာမှုကို အရဲကိုးလျက် ဆက်စကားပြောမည် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အမတ်ဒိန်ခင်များ...မိဖုရားတလမေဒေါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုဿှင် ရာဇာဓိရာဇ် အပေါ်မှာ မြင်တဲ့အမြင်ကို ပြောမပြချင်လည်း ရှိပါစေတော့၊ အခြားဘက်တွေကကော သုဿှင်ကို ဘယ်လို မြင် သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိခွင့်ရနိုင်မလား”

“အခြားဘက်က ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျား၊ လူတစ်ယောက်မှာ သူတွေကြုံရင် ဆိုင်ရတဲ့ အဖြစ်သနစ် အမျိုးမျိုး အထွေထွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒီ အဖြစ်သနစ်တွေကို သူ တုံ့ပြန်ပြုမူတာကလည်း အမျိုးမျိုး အထွေထွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အပြုအမူတွေဟာ ကြုံတွေ့ရတဲ့အဖြစ်၊ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခြားလူတွေအပေါ် လိုက်ပြီး တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကို ဆိုလိုပါတယ်၊ ကျွန်တော် မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အင်း...သုဿင်ရဲ့ အခြားဘက်က လက္ခဏာများပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခုလို လာရောက်တဲ့ ကာလခရီးစဉ်ထဲမှာ သုဿင်ရာဇဓိရာဇ်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ အစီအစဉ် မပါခဲ့ပါဘူး၊ အမတ်ဒိန်ပဲ တွေ့ဖို့ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သုဿင်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို အမတ်ဒိန်က တစ်ဆင့်များ မြင်တွေ့ခွင့် ရမလားလို့ပါ”

“အင်း...ဟု အင်းရှည်ကြီး ဆွဲကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက် စူးခနဲ မိမိအား လှမ်းကြည့်သည်။ ညှို့မ့ထွက်လာသော မြားတံ၏ထိပ်ဖူးကို ရှေ့တည့်တည့်မှ မြင်လိုက်ရသလိုဖြစ်၏။ မြားတံသည် မိမိမျက်လုံးများကို မနာကျင်စေဘဲ ထုတ်ချင်းခတ်ဖောက်ဖြတ်လျက် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်သော နေရာတစ်ခုဆီသို့ ဆက်လက် ပျံသန်းသွားလေသည်။”

“အရှင်သခင် တစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းကို သူ့ရဲ့ ကျေးကျွန် တစ်ဦးထံမှာ မေးမြန်းတယ်ဆိုတာ အာဂလုပ်ပဲ”

“ကျေးကျွန်တစ်ဦးက သူ့ရဲ့ အရှင်သခင်အကြောင်းကို ဖြေကြားပေးတယ် ဆိုတာကလည်း အာဂ အလုပ်ပါပဲ အမတ်ဒိန် ခင်ဗျား”

“အမတ်ဒိန် တဟားဟား ရယ်တော့သည်။ ထိုအခါ နှစ်လို့ဖွယ် ကောင်းသော သူ၏ ရယ်သံဆီမှ ပွင့်လန်းစင်ကြယ်သော ပန်းပွင့်များ ဖြာထွက်လာကြသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ အရယ်ကို တစ်စတစ်စ ရုပ်သိမ်းပြီးမှ သူပြောသည်။”

“မောင်ရင်... မင်းကန်စီနဲ့ အရင် တွေ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မတွေ့ရသေးဘူးဆိုရင်လည်း မင်းကန်စီနဲ့ တွေ့လိုက်ဦး၊ ကျွန်ုပ် အခုပြောရတာကတော့ မောင်ရင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပါဝင်တဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေ အတော်များများကို သိထားပြီးပြီ၊ အဲဒီ သိထားပြီး အပေါ်မှာ ထပ်သိချင်လို့ မောင်ရင် တကူးတကန့် လာတာပဲ၊ ကျွန်ုပ် ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အမတ်ဒိန်၊ ထပ်သိချင်တဲ့အတွက် လာရောက်တွေ့ဆုံ မေးမြန်းတာပါ၊ အဲဒီလို မေးမြန်းသူဟာလည်း ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်တဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေကို အတော်အတန် သိနှင့်ပြီး ဖြစ်ရပါမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ...သုဿင် အကြောင်းကို မဆက်ခင် မောင်ရင်ကို မေးပါရစေဦး၊ မောင်ရင်ကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက် လာလဲ”

“စေလွှတ်လိုက်သူ မရှိပါဘူး၊ ခေါ်ယူလိုက်သူပဲ ရှိပါတယ်”

“ခေါ်ယူလိုက်သူ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက ခေါ်ယူတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမတ်ဒိန်တို့ကပဲ ခေါ်ယူလိုက်တာပါခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပေကွယ်၊ အင်း...ထားပါတော့၊ ကိုင်း...သုသျှင် အကြောင်း ဘာသိချင်သလဲ”

“ဖိဖုရား တလမေဒေါက်စွကို ထောက်ပြီး ပြောရင် သုသျှင် ဟာ ဟစ်ဖက်က ဓားတစ်စင်း ထုတ်တဲ့အခါမှာ သူက ဓားနှစ်စင်းနဲ့ တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်တတ်သူလို့ ပြောရမလား အမတ်ဒိန်”

“အဲဒီလို တထစ်ချ ပြောလို့မရဘူး၊ မောင်ရင် ပြောသလို ဟစ်ဖက်က ဓားနှစ်စင်း ထုတ်တဲ့အခါမျိုးမှာ သူက ဓားတွေကို ဘေးအိမ်ထဲ ပြန်သွင်းလိုက်နိုင်တဲ့ လူမျိုးလည်း ဖြစ်တယ်”

“အမတ်ဒိန် ဘာကြောင့် အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ ခင်ဗျာ”

“ရွှေကြက်ယက် ဘုရားတံတိုင်းက အဖြစ်ကို မောင်ရင် ပြန်တွေးကြည့်လေ”

ရာဇဝင်လာ ဖြစ်ရပ်များ စိကာစဉ်က ပြန်ပေါ်လာ၏။

အင်းဝ ထီးနန်းကို ဘုရင်မင်းခေါင် စိုးစံပြီး သုံးနှစ်အကြာ သက္ကရာဇ် ၇၆၆ အင်းဝဘုရင် မင်းခေါင်၏ ညီတော် မင်းသိဒ္ဓတ်က ရာဇဓိရာဇ်ထံ ခိုလှုံရောက်ရှိ နေခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ မင်းသိဒ္ဓတ်ထံမှ သိရသည်ကား အင်းဝနှင့် ပုဂံသားတို့ မညီညွတ်ကြ။ ဤအခြေတွင် အင်းဝသို့ ချီတက်သိမ်းပိုက်ရန် ရာဇဓိရာဇ် ဆုံးဖြတ်သည်။ ကြီးစွာသော လေ့တပ်အင်အားဖြင့် ချီသည်။ စစ်ကိုင်းကို သိမ်းသည်။ ထို့နောက် အင်းဝကို ကျော်၍ တကောင်းကို တက်သိမ်းပြီးမှ စစ်ကိုင်းကို ပြန်စုန်တပ်စွဲခဲ့သည်။ ဆယ်ရက်ခန့် ကြာသည်အထိ အင်းဝမှ ထွက်မတိုက်။ ဟံသာဝတီ ရေတပ်အင်အားကို ဘုရင်မင်းခေါင် မယှဉ်ဝံ့။ စစ်အစား ပင်းယ စင်္ကြံသူမြတ်သာ တမန်အဖြစ် ရာဇဓိရာဇ်ထံ ရောက်လာ၏။

ရန်အောင်စာပေ-၂

စင်္ကြံသူမြတ်၏ စွမ်းရည်ကြောင့် ရာဇဓိရာဇ်သည် စစ်ကို နုတ်၍ ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ထိုမျှသာမက ရတနာပူရ အင်းဝရောက်သခိုက် ဘုရားကျောင်း တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းရန် သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ်ကာ ရွှေကြက်ယက် တံတိုင်းတွင် ဘုရားကျောင်း တစ်ဆောင် လုပ်၏။ ထို့နောက် ရေတပ်၊ ကြည်းတပ် အလုံးစုံကို နုတ်ကာ စုန်ခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီရေတပ် မြစ်လယ်တွင် စုန်စအချိန်မှာပင် ရွှေကြက်ယက်တံတိုင်းဆီမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ ပေါ်လာ၏။ ရာဇဓိရာဇ် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့သော ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို ဘုရင်မင်းခေါင် အမိန့်ဖြင့် မီးတိုက်လိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် မှတ်မိပါပြီ အမတ်ဒိန်၊ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ တက်လာတာလည်း တွေ့လိုက်ရာ သုသျှင်က လေ့တွေ စုန်နေတာ အကုန်ရပ်ခိုင်းပြီး အင်းဝကို ပြန်ဆန်တက်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သုသျှင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲက ဒေါသမီးလျှံဟာ ရွှေကြက်ယက်တံတိုင်း ကမ်းပါးက မီးတောက်တွေထက် ပိုပြင်းတယ်၊ အဲဒီလို အမိန့်ပေးပြီးနောက်မှာ သူကိုယ်တိုင် အခုချက်ချင်း ရေထဲခုန်ဆင်း ဆန်ကူးပြီး အခုပဲ တိုက်တော့မတတ်ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ဒေါသဟာ အတိုင်းအဆမရှိ ပေါက်ကွဲနေတယ်”

“အတိုင်းအဆမရှိ ပေါက်ကွဲနေတဲ့ သုသျှင်ရဲ့ ဒေါသ ရှေ့မှောက် ဇွတ်တိုးဝင်ခဲ့တာ အမတ်ဒိန်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း အဲဒီအချိန်မှာ ရူးသွားသလားမသိဘူး၊ ဘုရင့်အမိန့်ချပြီးမှ အဲဒီအမိန့် မသင့်လျော်ပါဘူးလို့

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဝင်လျှောက်တာဟာ သူရူး အလုပ်ပဲ၊ ဒါလည်း နောက်မှ ပြန်တွေးမိတာပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မထင်ပါဘူး၊ အမတ်ဒိန်ဟာ မောတရုတ်တံခါး တစ်ချပ်ပိတ်၊ တစ်ချပ်ဖွင့် အဖြစ်ကတည်းက သုသျှင်ရဲ့ ဓားအောက် ဇာတ်လျှိုးဝပ်ပြီး လျှောက်တင်ခဲ့သေးတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက စိတ်မျိုး အမတ်ဒိန်မှာ ပြန်ဝင်လာလို့ ဖြစ်မှာပါ။”

“မောင်ရင်ပြောသလို ဟုတ်သလား မသိဘူး၊ အမှန်တော့ စုန်ဆင်းလာတဲ့လှေတပ်ကိုရပ်၊ ပြန်လှည့်၊ ပြန်ဆန်တက်ပြီး အင်းဝကို ပြန်တိုက်ဖို့ဆိုတဲ့ တိုက်စစ်နည်းဟာ သေနင်္ဂအရ လုံးဝ မှားယွင်းနေတယ်၊ စစ်သည်တွေအားလုံး ပင်ပန်းနေကြပြီ၊ ရေကြောင်းကြည်းကြောင်း ချီခဲ့ကြတာ ဆယ်ရက်ကျော်ပြီလေ၊ မအောင်နိုင်တဲ့ တိုက်စစ် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်ုပ် သိတာ ဒီတစ်ခုပဲ၊ ဒါကြောင့် ဇွတ်ဝင်လျှောက်တာ”

သူ ရိုးရှင်းစွာ ဖြေသည်ဟု နားလည်စွာဖြင့် ကျေနပ်ရလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုသျှင်ရဲ့ ဒေါသမီးတောက်တွေ ထဲကို အမတ်ဒိန် ဝင်ဖြတ်လျှောက်တဲ့ စကားလုံးတွေက သေနင်္ဂ အကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမှ မပါခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...မပါခဲ့ဘူး၊ မောင်ရင်က ဘယ်လို ထင်လို့လဲ တပ်တွေ ပင်ပန်းနေကြပါပြီ၊ မအောင်နိုင်တဲ့ တိုက်စစ်မို့ မသင့်ပါဘူး၊ သုသျှင်လို့များ ကျွန်ုပ် လျှောက်လိုက်ရင် သုသျှင်က လက်ခံမယ် ထင်သလား၊ ရွှေကြက်ယက် မီးခိုးလုံးတွေကြောင့် ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဒေါသဟာ ကျွန်ုပ်ဆီ ကူးစက်လောင်မြိုက် သွား

မယ်၊ အဲဒီလိုများ လျှောက်လိုက်လို့ကတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ဒီနေရာတင်ပဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခေါင်းဟာ ဖြစ်ရေပြင်ထဲ ပစ်ချခံရမှာ”

“ဒါဖြင့် သေနင်္ဂအကြောင်း တစ်လုံးမှ မပါဘဲ အမတ်ဒိန် လျှောက်တင်ခဲ့တဲ့ စကားတွေက သုသျှင် အမျက်ပြေအောင် ဥပါယ် သုံးပြီး လျှောက်ခဲ့တာပေါ့”

“ဥပါယ်...အင်း...ဥပါယ်ခုနစ်ပါး”

အမတ်ဒိန် သတိကြီးစွာရေရွတ်ရင်း မျက်မှောင်ကြွယ်၏။

“ဥပါယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးရင် မောင်ရင် သတိထားဖို့ လိုမယ်၊ ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဥပါယ်ကို မောင်ရင် ဘယ်လိုနားလည်ထားသလဲ”

မိမိဖြေအလှည့် ရောက်သွားပြန်သည်။ မှန်ညာဏ်ထဲ ပေါ်သမျှကိုပင် ပြောရတော့မည်။

“ဥပါယ်ဆိုတာ ရန်အောင်ကြောင်း နည်းလို့ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်၊ ဥပါယ်တံမျဉ်၊ ယဉ်သားပညာ၊ အလိမ္မာဖြင့်...လို့ ကြားဖူးပါတယ် အမတ်ဒိန်”

“သတိထား မောင်ရင်၊ ဥပါယ်သုံးတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ကို အဟုတ်၊ အဟုတ်ကို မဟုတ်လုပ်ပြီး ပရိယာယ် ဝေသုစသုံးတာ လို့ချည်း မထင်နဲ့၊ မောင်ရင်ပြောတဲ့ ရန်အောင်ကြောင်းနည်းဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ အရိဝိဇယဗုဒ္ဓ၊ ဂစ္ဆန္တိ၊ ဧတေဟိတိ ဥပါယာဆိုတဲ့ ဝစနတ် ရှိပေတာကိုး”

“အမတ်ဒိန်သည် လှိုက်လှဲသော ခံစားမှုများကို ရင်ခွင်၌ ပွေ့ပိုက်ထားရာမှ ဆင်ခြင်ညာဏ်ကို ပခုံးထက်၌ ထမ်းရွက်သော ပညာရှိအမတ် တစ်ပါးအသွင် ကူးပြောင်းသွား၏”

“ဥပါယ၊ ဣမေတုရော၊ ဤလေးပါးတို့သည်၊ ဥပါယာ သတ္တု၊ ဝိဇယ ကာရဏာနိ၊ ရန်အောင်ကြောင်းတို့တည်း၊ ဧတေဟိ- ထိုအကြောင်းတို့ဖြင့်၊ သတ္တု၊ ဝိဇယ- ရန်အောင်ခြင်းသို့၊ ဥပဂစ္ဆန္တိ- ရောက်တတ်ကုန်၏။ ဣတိ- ထို့ကြောင့်၊ ဥပါယာ-မည်ကုန်၏လို့ လာတယ်၊ မောင်ရင် ဒါကို သိမှာပါ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး အမတ်ဒိန်၊ ဥပါယ်ဆိုတာ ပရိယာယ် သုံးတယ်လို့ပဲ ထင်နေတာပါ”

“အင်း...မောင်ရင် သိထားတာက မှားသလားဆိုတော့ မမှားဘူး၊ မှန်သလား ဆိုတော့လည်း မမှန်ဘူး”

“ခင်ဗျာ...ဘာကြောင့်ပါလိမ့် အမတ်ဒိန်”

“ရန်အောင်ကြောင်း ဥပါယ်ခုနစ်ပါး ရှိတယ်၊ သာမ-ညီညွတ်ခြင်းဥပါယ်၊ ဒါနဉ္စ-ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဥပါယ်၊ ဒဏ္ဍောစ-ဒဏ်ပေးခြင်းဥပါယ်၊ ဘောဒေါစ-ညီညွတ်သော အသင်းအပင်းကို ခွဲခြင်းဥပါယ်၊ မာယော-လှည့်ပတ်သောဥပါယ်၊ ဥပေက္ခာ-လျစ်လျူခြင်း ဥပါယ်၊ ဣန္ဒဇာလ- ရန်သူထိတ်လန့်အောင် လှည့်စားတဲ့ ဥပါယ်၊ ပေါင်းခုနစ်ပါး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဥပါယ်ခုနစ်ပါးအနက်မှာ ဘယ်ဥပါယ်ကို သုံးပြီး အမတ်ဒိန် လျှောက်ခွဲတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော်ပဲ နောက်မှ အဖြေရှာပါတော့မယ်၊ အမတ်ဒိန်ကို ဝန်မလေးစေချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ပြောလက်စ စကားလမ်းကြောင်း ဝေပွားမည် စိုးသဖြင့် အလျင်စလိုပင် ပြောလိုက်၏။ သို့သော် အမတ်ဒိန်က မိမိစကားကို အမှုမထားဘဲ ဆက်ပြော၏။

“ဒီဥပါယ်ခုနစ်ပါးမှာ သာမဥပါယ်က ငါးမျိုး၊ ဒါနဥပါယ်က ငါးမျိုး၊ ဒဏ္ဍဥပါယ်က သုံးမျိုး၊ ဘောဥပါယ်က သုံးမျိုး၊ ဥပေက္ခာ ဥပါယ်က သုံးမျိုး၊ အဲ...မာယာဥပါယ်က အများအပြား ဒီလို ဖြာနေသေးတာကလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမတ်ဒိန်ခင်ဗျာ၊ သုဿင်ရဲ့ ဒေါသမီးလျှံထဲ အမတ်ဒိန် ဝင်တိုးခဲ့ပုံကို အမိန့် ရှိစေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်ုပ် ပြောပြမယ်”

“အရှင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို သူတို့ ဖျက်ဆီးကြတာဟာ စင်စစ်တော့ အရှင်အတွက် ကောင်းဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီစကားလုံးကနေ ကျွန်ုပ် စလျှောက်တင်လိုက်တယ်”

“ဒီလို လျှောက်တင်လိုက်တော့ သုဿင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါသလဲ အမတ်ဒိန်”

“သုဿင်လား၊ အင်း...ရွှေကြက်ယက် တံတိုင်းဆီက မီးခိုးလုံးတွေကို လှမ်းကြည့်နေရာက စူးစန့် ကျွန်ုပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို အခုထိ ကျွန်ုပ်မမေ့ဘူး၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ကမန်းကတန်း ခေါင်းငုံ့လိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့အဲဒီ အခိုက်အတန့်လေးမှာပဲ၊ သူ့မျက်လုံးအစုံဆီကနေ မီးလျှံမီးတန်း နှစ်ခုပစ်လွှတ်လိုက်သလိုကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်တယ်၊ မထူးတော့ဘူး ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်လည်း တရစပ်တွန်းစပြီးသံတော်ဦးတင်ရတော့တယ်”

အမတ်ဒိန် ကြုံရသည်များမှာ ဤနည်းနှင့်ပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေးမိပြီး စိတ်ထဲက ပြုံးမိလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ပြောပါဦး အမတ်ဒိန်”

“သာသနာ အထောက်အပံ့ဖြစ်ဖို့ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်း

ထားတဲ့ အရှင်ရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဘုရင်မင်းခေါင် ခုလို မီးတိုက် ဖျက်ဆီးပစ်တာဟာ ဘုရင်မင်းခေါင်အနေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ တန်ခိုးအာနုဘော် ပျော့ညံ့သွားအောင် လုပ်တာနဲ့အတူတူပဲ။ တန်ခိုး အာနုဘော် မရှိတော့ရင် ဘုရင်မင်းခေါင်ဟာ အရှင်နဲ့ စစ်ပြိုင်တိုက် ခိုက်ရာမှာလည်း အောင်မြင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မရှိတော့ပါ။ မီးခဲ ကိုင်သူရဲ့ လက်ကိုသာ မီးလောင်သလို အရှင်ကုသိုလ်ကို ဖျက်ဆီး တဲ့သူမှာ အပြစ်တွေ ကျရောက်ပါတော့မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ဆက်ပြီး လျှောက်တင်လိုက်တယ်”

အမတ်ဒိန်၏ စကားသည် မည်သည့်ဥပုသ်အမျိုးအစား၌ ပါဝင်မလဲဟု တွေးမိ၏။ စကားအရှိန်ရနေပြီဖြစ်သော အမတ်ဒိန် ကမူ ခေတ္တမျှသာ အသက်ရှူ၍ ဆက်ပြောလေသည်။

“အရှင်ကုသိုလ်ကတော့ ရေစက်လှူဒါန်းထားပြီး ဖြစ်လို့ အထမြောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တရားဘာဝနာ ကို ပွားများသူသာလျှင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရား ဟောကြားတဲ့ တရားတော်မှာလည်း အကြင်သူသည် စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာခင်း၍ အကြိမ်တစ်ရာ၊ အကြိမ်တစ်ထောင်ပင် အောင်မြင်သော်လည်း ခန္တီဟု ဆိုအပ်သော သည်းခံခြင်းစစ်ကို တစ်ကြိမ် အောင်မြင်သည်နှင့် မညီသေး။ ခန္တီတရားကို ဆောင်ရ သော ကုသိုလ်အကျိုး အာနိသင်သည် အခြားကုသိုလ်များထက် အဆများစွာ သာလွန်ပါသည်လို့ လျှောက်လိုက်တယ်”

သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တစ်ပါး၏ အမျက်ဒေါသ မြစ်ရေပြင် ပေါ်မှ စစ်လေ့၊ တိုက်လေ့များ၊ ကမ်းတစ်ဖက်ဆီမှ မီးတောက်နှင့် မီးခိုးလုံးများ၊ ဤသို့သော နောက်ခံ အခင်းအကျင်းတွင် ဗုဒ္ဓ၏

တရား ဒေသနာကို ကိုးကား လျှောက်တင်နေသည့် အမတ် စစ်သူရဲကြီး တစ်ဦး စိတ်လှုပ်ရှား ဖွယ်မြင်ကွင်းကို မြင်ယောင်ရင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားလာရ၏။ အမတ်ဒိန်၏ စကားအသုံး ကျွမ်းကျင် လိမ္မာမှုကိုလည်း အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

“အဲဒီလို ဘုရား တရားတွေနဲ့ လျှောက်တင်ပြီး တစ်ဆက် တည်းပဲ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကို ဆက်လျှောက် လိုက်တယ်။ ထွက်ပြီးသော ဆင်စွယ်တို့မည်သည် ပြန်ဝင်သည်လို့ မရှိသလို မင်းဧကရာဇ်တို့ဟာလည်း ပေးပြီးသော အမိန့်ကို ပြန်ရုပ် သိမ်းလို့ မရှိပါ။ အရှင် ဟံသာဝတီ ပြန်ပါတော့မယ်လို့ ပင်းယ စကြိုသူမြတ်ထံမှာ ဝန်ခံကတိပြုပြီးခဲ့ပါပြီ။ အခုမှ ရတနာသုံးပါးနဲ့ သာသနာကို ဖျက်ဆီးသူအပေါ် အမျက်ထားပြီး အင်းဝ ပြန်တိုက် မယ်ဆိုရင် တရားနည်းလမ်း မကျပါ။ ဒီစကားနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက် တယ်”

“သူ့သျှင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်ပါသလဲ အမတ်ဒိန်”
အမတ်ဒိန်၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးရိပ်တစ်ခု မသိမသာ ထင်လာသည်။

“သူ့သျှင် တုံ့ပြန်မှုကို မပြောခင် မင်းကြီး သမိန်ဗြတ်ဇ ဖြစ်သွားပုံကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတာ ပြောပြချင် တယ်”

မင်းကြီး သမိန်ဗြတ်ဇ၊ အမတ်ဒိန်နှင့် အစဉ်တစိုက် တွဲယှဉ် နေသူ။

“မင်းကြီးသမိန်ဗြတ်ဇက ကျွန်ုပ်ဘေးမှာ သူလည်း ခေါင်း မဖော်စတမ်း ခစားနေတာ၊ ကျွန်ုပ် စကားလည်းဆုံးရော၊ သူ့ဆီက

ထူးဆန်းတဲ့ ရင်ခေါင်းသံကြီးတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ပမာပြောရရင် ဟားဖိုကြီးတစ်ခုကို လေလျှော့ချလိုက်သလိုပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် စာနာနားလည်နိုင်ပါတယ် အမတ် ဒိန်”

“အင်း...သုညင်ကတော့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတယ်။ အမှန်တော့ တစ်အောင့်လောက်ပဲ ကြာတာပါ။ ကျွန်ုပ် အဖို့တော့ တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာမယ်ထင်ရတယ်။ ခဏနေတော့မှ အမိန့်သံ ထွက်လာတယ်။ လှေဦး ပြန်လှည့် စုန်ကြတော့တဲ့”

“မှတ်သားလောက်တဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်ပါပဲ အမတ်ဒိန် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ် သိချင်တာလေးတွေက...”

“အလို... မောင်ရင့်မှာ သိချင်တာတွေက မကုန်သေးဘူး လား”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျား၊ အမတ်ဒိန် ပင်ပန်းနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ရတောင့်ရခဲ ရသခိုက်ကလေးမို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်ုပ် ဖြေလိုရတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေ ဖြစ်ဖို့ တော့ မောင်ရင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လဂွန်းအိမ်ကို ဘယ်လို မြင်ပါသလဲ ခင်ဗျား”

“လဂွန်းအိမ်လား၊ သုညင်ရာဇာဓိရာဇ်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ စတေးဖို့ လူဖြစ်လာသူပဲ၊ သူဟာ အသက်ဝိညာဉ် ဝင်နေတဲ့ ဓား တစ်စင်း လှံတစ်စင်းပဲ၊ နတ်ဘီလူး ဘဝကနေများ လူဖြစ်လာ သလား မသိဘူး၊ တစ်ခွတ်ထိုး လုပ်တတ်တာက လွဲလို့ အင်မတန် ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်”

“မင်းကန်စီကကော ခင်ဗျား”

“မင်းကန်စီဟာ အင်မတန်ကို နားလည်ရခက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ သူ့ပုံရိပ်ကို ကျွန်ုပ် မဖမ်းတတ်ဘူး၊ ဗေဒင်၊ ယတြာ၊ အင်း အိုင် ခလုည့်၊ အတိတ် နိမိတ် တတ်ကျွမ်းလိုက်တာလည်း လွန်ရော၊ သူဟာ အမတ်ပညာရှိ၊ ရဟန်းလူထွက်၊ ပုရောဟိတ်၊ စစ်သူရဲ၊ မှော်ကဝေ ဝိဇ္ဇာ၊ သရုပ်သကန်တွေ အများကြီးနဲ့ စုဝေးဖွဲ့စည်းထား တဲ့ လူဆန်းကြီး တစ်ယောက်လို့ ကျွန်ုပ်မြင်တယ်”

“မင်းကြီး သမိန်ဗြတ်ဇေကိုကော အမတ်ဒိန်”

“ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးတဲ့ လူတွေထဲမှာ လေးစားစရာ အကောင်း ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲ၊ အခက်အလက် အရွက်အသီး စုံလင်ပြီး ကြီးစွာသော အရိပ်အာဝါသကိုပေးတဲ့ ဧရာမ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ အလား တူတယ်၊ အင်မတန် စာနာစိတ် ရှိတယ်၊ လဂွန်းအိမ်တို့လို သွေးဆူ တဲ့ စစ်သူရဲများကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းသိမ်း ကိုင်တွယ်ရာမှာ မင်းကြီးသမိန်ဗြတ်ဇေ့သာ အတူတူတွဲပြီး အလုပ်မလုပ်ရရင် ကျွန်ုပ် တို့ အောင်မြင်ဖွယ် မရှိဘူး။ အင်း...မြောင်းမြ စစ်မျက်နှာကနေ သူ ပြန်လာပြီး လမ်းခရီးမှာ အပြင်းဖျားတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ အင်းဝ သူရဲကောင်း မင်းရဲကျော်စွာကလည်း စစ်ရှိန်ကို မြှင့်တင်နေချိန်လေ၊ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မှာမှ သမိန်ဗြတ်ဇေဟာ စစ်ပန်း ခရီးပန်းပြီး လမ်းခုလတ်ကနေ ထွက်ခွာသွားတယ်၊ သုညင်ရာဇာဓိရာဇ်ဟာ မင်းကြီးသမိန်ဗြတ်ဇေ ကွယ်လွန်တော့ ကလေးငယ်လိုပဲ ချုံးပွဲချ ငိုရှာတယ်”

“သုညင်ရာဇာဓိရာဇ် အပေါ်ကော ဘယ်လို သုံးသပ်မိပါ သလဲ အမတ်ဒိန်”

သွင်သွင် စီးနေသော ရေတံခွန်တစ်ခု ရုတ်ခြည်း ပြတ်တောက် တန့်ရပ်သွားသည့်နယ်ပင်ဖြစ်၏။ အမတ်ဒိန်၏ လည်ချောင်း တစ်လျှောက် နိမ့်မြင့် လှုပ်ရှားသွားသည်။ တိုးတိမ်သွားသောအသံဖြင့် သူဆိုသည်။

“သံသရာခရီး ဘဝတစ်ကွေ့မှာ သုသျှင်ကလည်း သုသျှင်အဖြစ် ကျွန်ုပ်ကလည်း အမတ်ဒိန် အဖြစ်နဲ့ပဲ ပြန်လည် တွေ့ခွင့် ရကြမယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သုသျှင် ရာဇာဓိရာဇ်ကို ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် မင်းတစ်ပါးအဖြစ်နဲ့ တွေ့ရ လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်တယ်”

တွေးတောသုံးသပ်စရာတွေ အများကြီးပါနေသည့် ဤအဖြေကို နောင်မှပဲ အေးအေးဆေးတေး ဆင်ခြင်ကြည့်တော့မည်။ ယခုတော့ ဤမျှဖြင့်ပင် တော်သင့်ပြီဟု အောက်မေ့၏။

“ကောင်းပါပြီ အမတ်ဒိန်၊ နောက်ဆုံး တစ်ခုပဲ မေးခွင့် ပြုပါခင်ဗျား၊ အမတ်ဒိန် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့ရတဲ့ အင်းဝ-ဟံသာဝတီ စစ်ကို ဘယ်လို မြင်ပါသလဲ ခင်ဗျား”

“စာရေးဆရာ... မောင်ရင်မေးခွန်းဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ စင်စစ်တော့ ဒီမေးခွန်းအတွက် တိကျတဲ့ အဖြေ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်ုပ် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီမေးခွန်းနဲ့ မိမိကိုယ် မိမိ မေးမြန်းနေဆဲဖြစ်လို့ပဲ၊ ဒီတော့ ပဋိပစ္ဆာ ဗျာကရဏ သဘောမျိုးပဲ ပြောလို့ရမယ်၊ စစ်ပွဲတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲ၊ စစ် ဘာကြောင့် တိုက်ရသလဲ၊ စစ်ဟာ သူရဲကောင်းများကို မွေးထုတ်ပေးသလို မုဆိုးမများ၊ အမိအဖမဲ့ ရင်သွေးများ၊ မီးလောင်ပြင်များ၊

ရန်အောင်စာပေ-၂

လယ်ကောယာကော လယ်ပျက်ယာပျက်များကိုလည်း မွေးထုတ်ပေးတာ မဟုတ်လား၊ အတွင်းကိလေသာစစ်ကို အမြဲတိုက်နေရတဲ့ လူသားတွေဟာ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ခွဲခြားပြီး လက်နက်တွေ၊ သေနင်္ဂတွေ စီရင်ပြီး အပြင်ဗဟိဒ္ဓ စစ်ပွဲတွေ ပြုကြ၊ ဆင်နွှဲကြနဲ့၊ အဲဒီ စစ်ပွဲတွေမှာ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်း ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အဲဒီ မေးခွန်းတွေဟာ အမတ်ဒိန်က အမတ်ဒိန်ကို ပြန်မေးနေတဲ့ မေးခွန်းတွေထဲ အချို့အဝက်များဖြစ်တယ် စာရေးဆရာလေး”

အမတ်ဒိန်၏ စစ်သူရဲကောက်ကြောင်း၊ အနားစွန်းများဆီမှ ငြိမ်းချမ်းရေး ရုပ်ပုံလွှာ လှိုင်းတွန့်များကို တရိပ်ရိပ် တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ထင်၏။ သူ့ကို လေးစားခင်မင်စိတ်၊ စာနာ နည်းလည် စိတ်များဖြင့် ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ချင်လာသည်။ တရင်းတနီး သဘောထားများဖြင့် သူ့လက်အစွဲကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါချင်လာသည်။ သူနှင့် ပို၍ နီးရာသို့ တိုးရွှေ့ကာ သူ့လက်ဖဝါးများကို တိတို့လိုက်သည်။ အထိအတွေ့မရ၊ သူ့လက်များထဲသို့ မိမိ၏ လက်များက ထိုးဖောက်သွားသည်။ ဗလာဟင်းလင်း။ ထို့နောက် အမတ်ဒိန်ရုပ်သွင် တစ်စတစ်စ မှုန်ဝါးလွင့်ပြယ်...။

ရန်အောင်စာပေ-၂

မင်းကန်စီနှင့်

အမတ်ဒိန်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ တံခါးနှစ်ချပ်စလုံး စေ့စေ့
ပိတ်လျက်သား ဖြစ်သည့် မောတရတ်တံခါး မြို့တံတိုင်းနှင့်အတူ
ဟံသာဝတီ နန်းမြို့ရိုးကြီးသည်လည်း မျက်စိအောက်မှာပင် ခဲဖျက်
နှင့် အဖျက်ခံရသော ခဲခြစ်ပန်းချီကား တစ်ချပ်နယ် တစ်စတစ်စ
လွင့်ပြယ်မှုန်ဝါး။

သို့သော် အမတ်ဒိန်၏ စကားလုံးများက ပဲ့တင်ပြန်လျက်
ပင် ရှိနေသေး၏။

ညဉ့်အမှောင်လား၊ နေ့အလင်းလား မသိတတ်နိုင်သော
ဖြူဖျော့ဖျော့ နီကြန့်ကြန့် အရောင်သည် ဝန်းကျင်ထက်အောက်
တစ်ခွင်လုံး၌ လေးလံစွာ ဖုံးအုပ်လျက်၊ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်လွန်း
မက ဖြစ်နေလိုက်ပုံကား မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပင် မရှိ။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“မောင်ရင်... မင်းကန်စီနဲ့ တွေ့လိုက်ပါဦးလား” ဟု အမတ်ဒိန် ပြောခဲ့၏။ ‘မင်းကန်စီဟာ နားအလည်ရခက်တဲ့ လူထူး လူဆန်း တစ်ယောက်ပဲ’ ဟုလည်း မှတ်ချက် ပေးခဲ့သည်။ မှော် ဆရာ၊ ပုရောဟိတ်၊ စစ်သူရဲ သုံးမျိုးပေါင်းစပ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးနှင့် တူသည်ဟု ဆိုသည်။

စင်စစ်မှု အင်းဝ-ဟံသာဝတီ ဘုန်းလက်ရုံး ပြိုင်ပွဲလောက ကြီးထဲမှ မိမိထွက်ခွာချင်ပြီဖြစ်၏။ အမတ်ဒိန် ပြောခဲ့သော စကား တွေထဲမှာ ကိုယ်သိချင်တာတွေ အများကြီး သိခဲ့ရလေပြီ။ ယန္တရား တစ်ခုသာဆိုလျှင် ကာလအပိုင်းအခြားဆိုင်ရာ မောင်းခလုတ် တစ် ခုခုကို အပြီးတိုင် ရွှေ့လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်...

အာရုံကမ္ဘာထဲမှာ ဖြူဖျော့ဖျော့ နီကြန့်ကြန့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ခဲ့မြင်ကွင်းက အင်အားကြီးစွာ ဆွဲငင်နေ၏။ ဤဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်သော မျက်စိမဆုံ တပြန့်တပြော ဝန်းကျင်ကြီးထဲမှာ တစ် ယောက်သောသူနှင့် တွေ့မပြီးမချင်း မိမိထွက်ခွာ၍ မရဟု နား လည်လာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အသံတစ်သံ လွင့်လာ၏။

“လာ...လာ... မောင်ရင်၊ အာကာသမဲ့ ကာလမဲ့ ဒီလောက ထဲမှာ ကျုပ်တို့အတွက်တော့ အရေးမဟုတ်ပေဘူး။ မောင်ရင်တို့ မှာတော့ အကန့်အသတ်ရှိနေတယ်၊ လာ...မောင်ရင် မမေးတတ်တဲ့ မေးခွန်းတွေအတွက် ကျုပ် ဖြေဖို့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင် ဟာ ကျုပ်ဆီက အဖြေတွေကို သယ်ဆောင်သွားပြီးလို့ မောင်ရင် ကာလ မောင်ရင် ပြန်ရောက်တိုင်း အဲဒါတွေအားလုံး မေးခွန်းတွေ ပြန်ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ လာသာလာခဲ့ပါလေ”

သံရှိန် နိမ့်မြင့်များလွန်းလှသော ထိုအသံရှင်သည် ရာဇမနု

ဘွဲ့ခံ မင်းကန်စီမှ လွဲ၍ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အတပ်သိ လိုက်၏။ ဖြူဖျော့နီကြန့် အရောင်သည် ရုတ်ခြည်း ပြာလဲ့ကြည့်စင် အရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဗလာဟင်းလင်း နေရာတွင် တိကျ သော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအနားရေး ပေါ်လာသည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း မျဉ်းကြောင်းပေါ်တွင် ကျောက်ငုတ်တိုင် တစ်တိုင်အလား အစွဲအမြဲ တည်ရပ်နေသူကား မင်းကန်စီ။

သိုရင်းအဖြူ၊ ပုဆိုးအဖြူ၊ စလွယ်အဖြူ၊ ခေါင်းပေါင်းအဖြူ၊ တိမ်တိုက်တစ်ခုနယ် မြင်ရသော မင်းကန်စီ၏ အဖြူရောင် ရုပ်လွှာ တွင် သိသာစွာ မည်းနက်နေသောအရာကား ထူထဲဖြောင့်စင်းသော မျက်ခုံးမွေးများနှင့် ယင်းတို့အောက်မှ မျက်လုံးအိမ်များပင်ဖြစ်၏။ ကျင်စွယ် နှုတ်ခမ်းမွေး မရှိသော မျက်နှာအပေါ်ပိုင်းသည် လုံးဝန်း လာပြီးမှ မေးရိုးများဆီတွင် လေးထောင့်ကျကျ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မင်းကန်စီ၏ မျက်နှာသည် မျဉ်းကွေးနှင့်မျဉ်း ဖြောင့် နှစ်မျိုးစလုံးကို ဘာကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ထားလေသနည်း။

“ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ စတွေ့ပြီး လူဝတ်လဲစဉ် ကတည်းက ကျုပ် ပေါ်မှာ သင်္ကန်းအစား အခြားပိတ်တွေ၊ ဝိုးတွေ ရောက်လာ တယ်လေ၊ ခေါင်းပေါင်းလည်း အုပ်ပေါင်း ပေါင်းရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဆံပင် အရှည်မခံဘူး၊ နည်းနည်းလေး ပေါက်လာတာနဲ့ ခေါင်းတုံး ရိတ် ရိတ်ပစ်လိုက်တာကိုး၊ ခေါင်းတုံးပေါ် အုပ်ပေါင်း ပေါင်းလေတော့ မောင်ရင်မျက်စိထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်”

ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်ထင်၏။ မိမိစိတ်ထဲ ပေါ်နှင့်သော အမေးကို သူ ကြိုသိနေသလား၊ မင်းကန်စီသည် မမေးဘဲနှင့် မေးစရာမလိုတော့ဘဲနှင့် အဖြေတွေ ပြောမည့်သူလား။

လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့ကို ဘယ်သို့ ခေါ်ရမှန်းမသိ။
သာမဏေဘွဲ့၊ ရှင်ဗုဒ္ဓဉာဏ၊ လူအမည် မင်းကန်စီ၊ မင်းပေးဘွဲ့၊
ရာဇမနု။

“ကျွန်တော် သာသနာနှစ် ၂၅၄၄ က လာခဲ့ပါတယ် အရှင်”
“မင်းကန်စီလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မင်းကန်စီ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က မင်းကန်စီကို
ရွှေတိဂုံဘုရား ခြေရင်းတစ်ဝိုက်မှာ တွေ့ရမလားလို့ ထင်မိတာ”

သူ့မျက်နှာ တည်သွား၏။ မိမိကိုယ်မိမိလည်း ဘာကြောင့်
ဤစကားက စဖြစ်သွားသလဲ မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားသည်။
ဘာကြောင့်များ နိဂုံးပိုင်းကို အစပျိုးစကား လုပ်လိုက်မိပါလိမ့်။

မင်းကန်စီကား အင်းဝ-ဟံသာဝတီ စစ်အဦးပိုင်း ကာလ
များမှာပင် ပုသိမ်တိုက်ပွဲ၊ ဆင်ထက်၌ မီးပေါက်သေနတ် ထိမှန်ကာ
ကျဆုံးခဲ့လေသည်။ တစ်ဖက်ရန်သူက အင်းဝစစ်သည်များမဟုတ်။
သမိန်လောက်များ၏ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော လောကီရန်နှင့်
လောကသိန်တို့ ဖြစ်သည်။ ပုသိမ်ဘက်မှ သေနတ်လက်ဖြောင့်
ကုလားများကို ငှားရမ်းကာ လှေထက်တွင် သေနတ်များတင်၍
ပစ်ခတ် ခုခံရာမှ မင်းကန်စီ ကျဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အရေးတော်ပုံ
ကျမ်းတွင် ‘အမတ် ရာဇမနု၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မီး
သဂြိုဟ်၏။ အရိုးကို ရွှေကြုတ်၌ ထည့်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်း
၌ မြှုပ်နှံစေသည်’ ဟု ဖော်ပြထားလေသည်။

“သတိထားလေ မောင်ရင်၊ ယခု ကျုပ်တို့ဟာက ကာလ
အလျဉ်း တစ်ခုခုထဲ ရှာတွေ့ဆိုကြတာ၊ ပုသိမ်စစ်မျက်နှာ၊ ဟံသာ
ဝတီ နန်းမြို့ရိုး၊ ရွှေတိဂုံဘုရား ခြေတော်ရင်း စသည်ဖြင့် ဒေသ

တစ်ခုခုနဲ့ ဖွဲ့နှောင်လို့ မရဘူး၊ ပုသိမ်တိုက်ပွဲမှာ ကျုပ် ဆင်ပေါ်မှာပဲ
မီးပေါက်လက်နက် ထိသင့်ခဲ့တာတော့ ဟုတ်ပေတာပေါ့။ အရိုးကို
ရွှေကြုတ်ထဲ ထည့်ပြီး ရွှေတိဂုံခြေတော်ရင်း မြှုပ်နှံတာလည်း ဟုတ်
ပေတာပေါ့၊ ဪ... အင်း... နိဒါန်းပိုင်းကိုလည်း သိထားပြီး
ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် သိထားတာတွေက စာမျက်နှာတွေပေါ်က ဖြစ်
ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်လည်း မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“သိပ်မသိဘူး ဆိုတာက ဘယ်လို သဘောလဲ၊ အချို့
အဝက် သိတယ်၊ အချို့အဝက် မသိဘူး... ဒီလိုလား”

ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်းထွက် မှူးမတ်များသည်
ဤသို့ ပြန်လှန်မေးခွန်းများ ထုတ်တတ်ကြသည်ဟုပင် အောက်မေ့
ရတော့၏။

“သိသလိုလိုနဲ့ မသိတာတွေက များတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်
မင်းကန်စီခင်ဗျား၊ ဥပမာ... မင်းကန်စီဟာ သာမဏေ ဝတ်ရာက
လူထွက်၊ တစ်ခါ သာမဏေ ပြန်ဝတ်၊ ပြီး လူပြန်ထွက်၊ အဲဒီလို
ရှင်လိင်ပြန် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါလုပ်ခဲ့တာကို ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်တော်
သေသေချာချာ မသိပါဘူး”

မေးခွန်းပုံစံ မဟုတ်သော စကားဖြင့်ပင် အမေး စတင်
လိုက်၏။ မင်းကန်စီ ပြုံးရင်း ခေါင်းဆတ်ညိတ်သည်။

“မောင်ရင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ ကျုပ်နဲ့ ကိုယ်တော်
ကြီးတို့ စတင် တွေ့ဆုံမယ့် နိဒါန်းအစကို ဖော်ပေးလိုက်တာပဲ”

“ကိုယ်တော်ကြီး ဆိုတာက...”

“သုဿင် ရာဇာဓိရာဇ်လေ၊ သုဿင်ဘွဲ့မခံမီ၊ ဘုရင်

မဖြစ်မီ ဗညားနဲ့မင်းသား ဘဝကတည်းက ကျုပ်နဲ့ တွေ့ကြတာ၊ သူ့ကို ကိုယ်တော်ကြီးလို့ပဲ ကျုပ် နှုတ်ကျိုးနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ မင်းကန်စီနဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ တွေ့ပုံကို သိပါရစေလား”

“နေဦးကွဲ့၊ အဲဒီမတိုင်မီက စကြမဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုလေ...ပဲခူးနဲ့ တစ်ညအိပ် ကြာသွားရတဲ့ ဗလာရရွာကလေးမှာ ကျုပ် သမဏေဝတ်ခဲ့တယ်၊ အင်း... ကျုပ်တို့က မိခင်မုဆိုးမကြီးနဲ့ နေရတာ၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်အစ်ကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၊ အစ်ကိုက သူ့ဇနီးမယားနဲ့ပေါ့၊ ကျုပ်မရိုးက ကျေးတောရွာသူ ဆိုပေမဲ့ အသုံးအဖြုန်းတယ်လက်ဖွာချင်တာကလား၊ အစ်ကိုလုပ်သူကလည်း မယားစကားပဲ နားဝင်တဲ့သူ၊ ကျုပ်က ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် မဟာသာမိတ်မှာ သာမဏေဝတ်ရင်း တပည့်ခံစာသင်တယ်၊ ဆရာတော်က ဟူးရား၊ ဂဏန်း၊ မေဒင်သုံးပုံ အင်မတန် စွယ်စုံ မုံသောက်တတ်ကျွမ်းတာကလား၊ ကျုပ်ကတော့ အမေ မုဆိုးမကြီး ဆင်းရဲတာလည်း မကြည့်ရက်၊ အစ်ကိုလုပ်သူ မယားနှိပ်စက်တာလည်း မကြည့်ချင်ဖို့ သာမဏေ ဝတ်ကတည်းက ဆရာတော်ထံမှာ ပညာရှာ ပညာသင်တဲ့ထဲ အာရုံ နှစ်ထားလိုက်တယ်”

“မင်းကန်စီ လူထွက်လိုက်ရတာက ဘာကြောင့်ပါလဲခင်ဗျာ”

“အစ်ကိုပေါ့ဗျာ၊ ရွာသူကြီးဆီက ကြေးပိဿာ ခုနစ်ဆယ် ယူထားပြီး မဆပ်ဘဲ မယားစကားအောင်လို့ ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ဒီကြေးပိဿာ ခုနစ်ဆယ်ကို ကျုပ်က တာဝန်ခံထားတာ၊ ကျုပ်က သာမဏေ ဖြစ်နေတော့ ဖမ်းလို့ မဖြစ်တာနဲ့ မိခင် မုဆိုးမကြီးကို

ဖမ်းလိုက်ပါရော၊ ကျုပ် ဘယ်နေသာတော့မလဲ၊ အမိ ကိုယ်စားသူကြီးဆီမှာ ကျွန်အမှုလုပ်ခံပြီး ဆပ်ဖို့ လူထွက်လိုက်တယ်”

“ဆရာတော်ကြီးကကော ဒီပြဿနာမှာ ဘယ်လိုမှ ကူညီဖြေရှင်း မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ကျုပ်က ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိလျက်နဲ့ ငါ့အမိကို သူကြီးဖမ်းသလားလို့ ကြိုးဝါးပြီး ဆရာတော်ကို လျှောက်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးက ငါ့မှာလည်း ကူညီဖို့ ကြေးမရှိ၊ ကိုရင်ကို နှမြောပေမဲ့ ကိုရင်အမိ ဒုက္ခလွတ်ရေး ကိုရင်သာ အသိဆုံး ဖြစ်တော့လို့ မိန့်ရှာတယ်”

“သာမဏေ ဘဝက ထွက်လိုက်ရတော့ မင်းကန်စီ စိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်မှာပေါ့”

“ကျုပ်လား...အဲဒီတုန်းက ရှင်ဗုဒ္ဓဉာဏ ဘဝနဲ့ပဲ လူထွက်ပြီး အမိကိုယ်စား ကျွန်ခံမယ် ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိလှတယ်။ ဆရာတော်ကလည်း အစေခံပြီး အမိကျေးဇူးဆပ်တယ်ဆိုတာ သင့်လှပေတယ် ဗုဒ္ဓဉာဏလို့ အားပါးတရ မိန့်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ် ပျော်ပျော်ကြီး လူထွက်ခဲ့တာ”

“သူကြီးအိမ်မှာ ကျွန်ခံရတဲ့ ရှင်လူထွက် တစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခ အတော်ကြီးမားမှာပါပဲ မင်းကန်စီ”

“မောင်ရင် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ သူကြီးက ရှင်လိင်ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်ကို အစေခံအဖြစ် မထားရဲဘူး၊ မခိုင်းရဲဘူး၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့် ပညာတတ်ဆိုတာ သူ သိတယ်လေ၊ အင်း... ပညာတတ်လေတော့ တစ်ပါးသူထံ အစေခံ ရတာတောင်

နားကျောင်းသားတို့ရဲ့ အကြီးအမှူး ဖြစ်လာတယ်။ ပညာရဲ့ကျေးဇူး တရား”

“အစေခံ လုပ်ရင်းနဲ့ ကြေးပိဿာ ခုနစ်ဆယ် ပြန်ရအောင် စုနိုင်ခဲ့တာလား မင်းကန်စီ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ရွာသူကြီး အစေခံဖြစ်ဖို့ ဇာတာ ပါမလာဘူး၊ ဘုရင့် အခါပေးဖြစ်ဖို့ပဲ ဇာတာ ပါလာတာ၊ ကျုပ် အစေခံ လုပ်တယ်ဆိုတာ သိရတော့ မိခင်မုဆိုးမကြီးမှာ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ပူပင်သောက ရောက်ရတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သူပဲ၊ သူ့မောင် နိဗ္ဗာန်ခြံကျောင်း ဆရာတော်ဆီ သွားပြီး ကြေး ပိဿာ ခုနစ်ဆယ် လှည့်လာခဲ့ပြီး သူကြီးထံ ပြန်ဆပ်လို့ ကျုပ် ကျွန်ဘဝက လွတ်လပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဦးဒွေးဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ခြံကျောင်း ဆရာတော်ထံမှာပဲ သင်္ကန်း ပြန်ဝတ်တယ်”

သူ့သျှင် ရာဇာဓိရာဇ်၏ မင်းဆရာ ဖြစ်လာမည့် ထိုသူ၏ ငယ်ဘဝကား ဝတ္ထုဆန်လှသည်။ မင်းကန်စီ၏ ဘဝနိဒါန်းသည် ရွှေနန်းတော်၊ ပလ္လင်တံကံ၊ ထီးဖြူကနက်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး အလျှင်း မရှိလေခဲ့။

“ကျုပ် အဲဒီလို သာမဏေက လူထွက်၊ သာမဏေပြန်ဝတ်နဲ့ ကျင်လည်နေခဲ့တဲ့ တစ်ချိန်လုံးလုံး ကျုပ်အနားမှာ ကိုယ်တော်ကြီး ရဲ့ အထောက်တော် ရှိနေခဲ့သလို ကျုပ် မသိဘူး၊ ကိုယ်တော်ကြီးကို ကျုပ် မသိခင်ကတည်းက ကိုယ်တော်ကြီးက ကျုပ်ကို သိနေခဲ့တာ ကလား”

“နောက်မှ သိရတာလေ၊ ဆရာတော် မဟာသာမိထံမှာ ကျုပ်သာမဏေ ဝတ်ကတည်းက ကိုယ်တော်ကြီးက သူ့ရဲ့ ကျွန်ယုံ

တစ်ယောက်ကို ကျုပ်နားမှာ လွှတ်ပြီး အထောက်အလှမ်း စေထား ခဲ့တာကလား၊ ဗလာရ အရပ်မှာ ရဟန်းနွယ်တစ်ပါး စကားထူးဆို လိမ့်မည်လို့ ကိုယ်တော်ကြီး ဗညားနွဲ့က ကြိုသိခဲ့သတဲ့”

“ကိုယ်တော်ကြီး ဗညားနွဲ့က ဘယ်လို ကြိုသိခဲ့တာတဲ့လဲ မင်းကန်စီ”

“အဲဒါကတော့ သူ့ဘာသာသူ ဂလီရိကံပွဲ သွားကြည့်ရင်း လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ နတ်နဲ့ဆိုလား တွေ့ခဲ့သတဲ့။ အဲဒီလူကပဲ ဗလာရ အရပ်မှာ နွားကျောင်းသား တစ်ကြိမ်၊ ရဟန်း နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ စကားသုံးခွန်း ပြောလိမ့်မယ်၊ ဒီစကားတွေကို ကိုယ်တော်ကြီး ဖြေနိုင်ရင် ရာမည တိုင်းကို အစိုးရတဲ့ မင်းဧကရာဇ်စစ်စစ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့ သတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်ကြီးက သူ့ကျွန်ယုံ မသောက်ကို လွှတ်ခဲ့သတဲ့”

“ဒါဖြင့် မင်းကန်စီကကော စကားထူး သုံးခွန်း ဆိုခဲ့ပါ သလား ခင်ဗျာ”

“စကားထူး... စကားထူးဆိုတာ ဘာတုံး၊ ကျုပ်ကတော့ ထူးပေရောဆိုပြီး ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတကာတွေလို စကား အတည့် မပြောချင်တာနဲ့ ပရိယာယ်တွေ၊ တင်စားမှုတွေ၊ အနက်ဝှက်တွေနဲ့ ပြောခဲ့တာပါ၊ ရွာက လူတွေကတော့ ကျုပ် စကား ပြောရင် စကားကတ်၊ စကားဆန်းတွေချည်းပဲတဲ့၊ ရုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးချည်းပဲတဲ့”

“တစ်ခုမေးခွင့် ပြုနိုင်သလား မင်းကန်စီ”

“သင် အခု မေးနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘောက်မဲ့ကြောင့်

www.burmeseclassic.com

မေးလက်စမှာ မေးခွန်းထပ်တောင်းနေတာလဲ။ ကိုယ့်မေးခွန်းကိုယ်
စိတ်မသန်လို့လား၊ ကျုပ်ဖြေချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွက်မိလို့လား။”

သတိကြီးစွာ ထား၍ စကားပြောရတော့မည် ဖြစ်၏။
မင်းကန်စီသည် အမတ်ဒိန် မဟုတ်၊ စကားကတ် စကားဆန်းကို
ငယ်စဉ် သာမဏေ ဘဝကတည်းက ပြောတတ်သူ ဖြစ်ချေသည်။

“ဒီလိုပါ မင်းကန်စီ ခင်ဗျား၊ မေးလက်စမှာ မေးခွင့်ထပ်
တောင်းခြင်းက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျန်တော့် မေးခွန်း
က သေးသိမ်ပြီး စပ်စပ်စုစု ရှိလွန်းလှတယ်လို့ ထင်စရာဖြစ်မှာစိုး
လို့ပါ။ အဲ... မင်းကန်စီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရဲ့ ပညာဂုဏ်ကို မသိ
နားမလည်စွာနဲ့ ကျူးကျော်ရာ ရောက်မှာ စိုးလို့ပါ။”

“မောင်ရင်က သာသနာ သက္ကရာဇ် ၂၅၄၄ က လာတယ်
လည်းပြောရဲ့၊ တင်ကူးကြောက်ရွံ့စိတ်ကလည်း တယ်ရှိသကဲ့၊
ဒီမှာကွယ်... ဉာဏ်တော်အနန္တ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကိုတောင်မှ
စော်ကားမော်ကား မေးခဲ့သူတွေ ရှိခဲ့သေးတာပဲ၊ စော်ကားမော်ကား
အမေးတွေကို ဘုရားရှင် ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းခဲ့ရတာပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ
လို မသိနားမလည်စွာနဲ့ မေးမြန်းခဲ့သူတွေဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓမ္မ
ဒေသနာ အဖြေကို ရရှိခဲ့ကြပြီး ဝိဇ္ဇာဆိုက်တဲ့ အခါမှာ အရိယာတွေ
တောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသေးတာပဲ၊ မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ ပုထုဇဉ်တွေ၊
မှန်ကန်အောင် အားထုတ် မေးကြ ဖြေကြရင်းက ပုထုဇဉ်သဘာဝ
လွဲမှား သွားတော့ကော အရေးအရာ ယူစရာလား၊ ကဲ... မေးစရာ
ရှိတာမေး၊ ဘာမှ ပရိတ် ခံမနေနဲ့၊ မေးကြ ဖြေကြရင်းကနေ အမျက်
ထွက်လာရင် အမျက်ထွက်သူ အရှုံးပေါ့... ဟုတ်စ”

သက်ပြင်း အစိုင်အခဲကြီးကို လေးပင်စွာ မှုတ်ထုတ်ဖြစ်၏။

မင်းကန်စီသည် ထင်သလောက် ခဲကတ်မည့်သူ မဟုတ်ဟု မျှော်
လင့် အားတက်ရပြန်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ...ဒီလိုပါ၊ စကားကတ် စကားဆန်း
တွေကို ဘာကြောင့် ပြောပါသလဲ၊ သူတကာတွေကို အတည်
မပြောချင်လို့ ဆိုပြီး စောစောက မင်းကန်စီ ပြောသွားပါတယ်၊
ဒါဟာ ပြည့်စုံတဲ့အကြောင်း မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဪ... ဘာကြောင့် စကားကတ် စကားဆန်းတွေ ပြော
သလဲ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“စကားကြီး ဆယ်မျိုးကို မောင်ရင် ကြားဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရေကူးညာတင်၊ ကောက်ပင်ရိတ်လှီး၊ ရေစီး
ဖောင်ဆန် စတဲ့...”

“ကျုပ် မောင်ရင် အဖြေကို ဖြတ်ပြောပါရစေ၊ အဲဒီဆယ်မျိုး
က လူမှုနယ်ပယ်ထဲက ဆယ်မျိုးဖြစ်တယ်၊ ဒီစကား ဆယ်မျိုးက
မိမိအနိုင်ရရှိရေးနဲ့ တစ်ပါးသူအပေါ် အောင်မြင်ရေးအတွက် အသုံး
ပြုတဲ့ လက်နက်သဖွယ် စကားတွေပဲ၊ ကျုပ် ပြောချင်တဲ့ ဆယ်မျိုး
က ဒါမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါရစေခင်ဗျား”

“အလိုနည်းမှုနဲ့ စပ်သော၊ ရောင့်ရဲမှုနဲ့ စပ်သော၊ ကင်း
ဆိတ်မှုနဲ့ စပ်သော၊ မရောနှောမှုနဲ့ စပ်သော၊ ဝီရိယ အားထုတ်မှုနဲ့
စပ်သော၊ သီလနဲ့ စပ်သော၊ သမာဓိနဲ့ စပ်သော၊ ပညာနဲ့ စပ်သော၊
လွတ်မြောက်မှုနဲ့ စပ်သော၊ လွတ်မြောက်မှုကို ဆင်ခြင်တဲ့ ဉာဏ်
အမြင်နဲ့ စပ်သော စကား၊ ဒီဆယ်မျိုးကိုပြောတာ။ ဒီဆယ်မျိုး

ကသာ သူမြတ်တို့ မပြတ်ပြောဆိုရာသော စကားဆယ်မျိုး ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်က သူမြတ်ဖြစ်ရေးကို ရှေးရှုတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဆယ်မျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ စကားမျိုးကို ပြောဆိုဖို့ အမြဲအားထုတ်တယ်။ အင်း... သို့သော် ခြွင်းချက်တော့ ရှိရဲ့။”

“ဘာပါလိမ့် မင်းကန်စီ ခင်ဗျား”

“ကျုပ် သူမြတ် မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ၊ မင်းခယောကျ်ား အခါပေး ပဏ္ဍိတ် အမှူးအမတ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းကန်စီ”

“ရှင်းပါတယ်။ သူမြတ်ဆိုတာ စကားနဲ့ ထုဆစ် သွန်းလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အသိ၊ အကျင့်၊ ဝိဇ္ဇာ စရဏနဲ့သာ ထုဆစ် သွန်းလုပ်တာ၊ ကျုပ်က သူမြတ်တို့ ပြောဆိုရာသော စကားများကို ပြောဆိုနိုင်ရင် သူမြတ်ဖြစ်မယ် ထင်ခဲ့သကဲ့”

လျှို့ဝှက်ရှုပ်ထွေးနေမည်ဟု ထင်ခဲ့သော မင်းကန်စီထံမှာ ရိုးသားရှင်းလင်း ဖြောင့်မတ်မှုကို မထင်မှတ်ဘဲ ဘွားခနဲတွေ့လိုက် ရသဖြင့် အံ့ဩရတော့၏။ ထို့အတူ ရွံ့ရွံ့ရှားရှား ဖြစ်နေခဲ့သော စိတ်များလည်း လျော့ပါး ကင်းစင်သွားကာ မင်းကန်စီအပေါ် ရင်းနှီးမှုမှာလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စကားစ ပြတ်သွားပြီ ထင်ပါတယ် မင်းကန်စီ”

“မပြတ်ပါဘူး၊ ပြန်ဆက်ကြရမှာပေါ့၊ ကျုပ် စကားကတ် စကားဆန်းတွေ ပြောတယ်။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပြောတယ်။ အဲဒါက ဗလာရအရပ်က လူတွေရဲ့ မှတ်ချက်၊ အင်း...လောကကြီး ဘယ်

လောက်များ လှည့်စားတတ်သလဲ၊ အဲဒီစကားကတ် စကားဆန်း တွေကြောင့်ပဲ ကျုပ်က ကိုယ်တော်ကြီးနား ရောက်သွားတယ်။ အင်း... အကတ်အဆန်း အရှုပ်အထွေးတွေ ပြောမိတာဆိုတော့ အကတ် အဆန်း အရှုပ်အထွေးလောကထဲ တန်းခနဲရောက် သွားတာပေါ့”

“အဲဒီလို ရောက်သွားစေတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ စကားသုံးခွန်း ဆိုတာကော မင်းကန်စီ”

“ထူးလှဆန်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းဒကာ တစ်ယောက် အသည်းအသန် နာမကျန်းရှိနေတော့ ကျုပ်ကို မေးကြ တယ်၊ ကျောင်းဒကာ ဘယ်သို့ နေပါသလဲတဲ့။ ကျုပ်က ဖြေဆို တယ်၊ သူနာမကျန်းရှိတယ်ဆိုရာမှာ ရာဟုဟူလည်း ရာဟုမဟုတ်၊ ရှစ်အကွရာဟူ၍လည်း ရှစ်အကွရာမဟုတ်၊ နောက် တစ်နည်းက ကျွဲထွန်ယောကျ်ားဟာ ကန်သင်းထောင့် ရောက်လျှင် လှင်တံကို လှည့်မောင်းဘိသကဲ့သို့ ဆီးကင်းကို ရေးချသည်နဲ့ တူတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျာ...”

“အေး...မောင်ရင်လိုပဲ ကျုပ်ရဲ့စကားကို ကြားသူတိုင်း မျက်လုံးမျက်ဆန်တွေ လည်ထွက်ကုန်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစကား ကို ဟိုကျွန်ယုံက မှတ်သားပြီး ကိုယ်တော်ကြီးဆီ ပြန်လျှောက် တယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီးက ဒါကို မော်နိုင်တယ်”

“အဖြေက...”

“ရာဟုလဲ မဟုတ်၊ ရှစ်အကွရာလဲ မဟုတ်ဆိုတာ အတိ၊ ကျွဲထွန်ယောကျ်ား ကန်သင်းထောင့်ရောက်လို့ လှင်တံကို လှည့်

မောင်းရင် ဇေဝ်လို့ ဆိုတယ်။ ဆီးကင်းကို ရေးချဆိုတာကတော့ ဆီးကင်းနဲ့တူတဲ့ 'ဝ' အက္ခရာကို ရေးချတော့ ဝါ ဖြစ်လာတယ်။ သုံးခုပေါင်းတော့ အဇေဝါ။ အဓိပ္ပာယ်က ကျောင်းဒကာ သေပြီလို့ ပြောတာ။

“ကိုယ်တော်ကြီး ဗညားနွဲ့က ဒီအတိုင်း ဖော်နိုင်သလား မင်းကန်စီ”

“ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျွန်ယုံကို ပြန်ကြည့်ခိုင်းတော့ ကျောင်းဒကာ ကလဲ တကယ် သေတာ။ ဒီမှာတင် ကိုယ်တော်ကြီး အင်မတန် အားရတာတဲ့။ ငါတွေ့ချင်တဲ့ ရှင်သာမဏေ တွေ ပြီပေါ့။”

“အဲဒီနောက်မှာ မင်ကန်စီ ကိုယ်တော်ကြီးဆီ ရောက်သွား တာပါလား။”

“မရောက်သေးဘူး။ ကျုပ် လူထွက်ပြီး နွားကျောင်းရတော့ နွားတစ်ကောင် ပျောက်လို့ ညောင်ပင်ပေါ် တက်ကြည့်တယ်။ ညောင်ပင်အောင် ပြန်ရောက်တော့ နွားရှင်က နွားပျောက်မြင်လား လို့ မေးတာကို ကျုပ်က ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီအဖြေစကားကို ကျွန်ယုံ မသောက် မှတ်သားပြီး ကိုယ်တော်ကြီးဆီ ပြန်လျှောက်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒါက ဒုတိယမြောက် စကားထူးပေါ့။ ဟုတ်လား မင်းကန်စီ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် ဖြေပုံလည်း ကြည့်လေ။ ပျောက်တဲ့ နွားမှာ အနီးနေလို့ ငါမမြင်၊ အဝေးနေမှ ငါမြင်သည်။ သစ်ပင် တက်စဉ်က ငါမမြင်၊ ဆင်းသည့်အခါမှ ငါမြင်သည်။ တက်သည့် လမ်းက ဆင်းမရ၊ တခြားလမ်းက ဆင်းခဲ့ရသည်။”

ပဟေဠိ အဖြေရှာရသလို စကားထာ ဖော်ရသလို ဖြစ် သဖြင့် စကားပြောရသည်ကို ပျော်ရွှင်လာမိ၏။ သို့သော် အပင်ပန်း ခံ၍ စဉ်းစားမနေတော့ပေ။ စဉ်းစား၍လည်း အဖြေပေါ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

“သူ့ အဓိပ္ပာယ်ကကော မင်းကန်စီ”

“ပျောက်တဲ့နွားက ချိုင့်ဝှမ်းထဲ ဆင်းစားနေလို့ အနီးမှ မမြင်၊ အဝေးမှ မြင်သည်ပေါ့။ သစ်ပင်မှာ မြေတွင်း တစ်ခုရှိတာ တက်စဉ်က မမြင်လို့ ကျော်တက်သွားတယ်။ ဆင်းတော့မှ မြင်လို့ တခြားလမ်းက ဆင်းခဲ့ရတယ်။ သစ်ပင်မှာ အကိုင်း နှစ်ကိုင်း ရှိတယ်။ မြေတွင်း မရှိတဲ့အကိုင်းက ဆင်းခဲ့တယ်။ ရှင်းရှင်းလေး ပါပဲ”

“ဒါကိုလည်း ကိုယ်တော်ကြီး ဖော်နိုင်တယ်လား”

“ဖော်နိုင်လိုက်တာမှ ကျုပ်နဲ့အတူ ညောင်ပင်ပေါ် လိုက် တက်ပြီး နွားပျောက်ရှာခဲ့သလား ထင်ရတယ်။ အတိအကျပါပဲ”

“တတိယ စကားကကော မင်းကန်စီ”

“ဦးဋ္ဌေးတော်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ခြံဆရာတော်ထံမှာ ကျုပ် သာမဏေ ဖြစ်နေချိန်ပေါ့။ ဆရာတော်က သိမ်မှာ တံမြက်စည်း လှည်းနေ တုန်း ကျုပ်ကို မြင်တယ်။ ကိုယ်ရင် သင်းပိုင်ထဲ ဘာထုပ်ခဲ့သလဲလို့ မေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သင်းပိုင်ထဲ ပါလာတာကို အတည့် မပြောချင်တာနဲ့ မွန်စကား ‘သွ’ နဲ့ ‘ကောန်’ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ နှစ်လုံးရဲ့ မြန်မာလို ဆိုလိုတာကို ပိုက်လာခဲ့ပါတယ်လို့ ဖြေလိုက် တယ်။ ဆရာတော်က ပြုံးတယ်။ တခြား လူတွေက ဆရာတော် မေးတာကို မလေးမစား ဖြေတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဟိုသူ

မသောက် ကတော့ ကျုပ်အဖြေကို ကိုယ်တော်ကြီးဆီ ယူသွား
တယ်။ ကိုယ်တော်ကြီး အနက်ဖွင့်နိုင်ပြန်တယ်”

“အနက်က ဘယ်လိုပါလဲ မင်းကန်စီ”

“မွန်စကား ‘သွ’ ကို မြန်မာက ‘ဟင်’ လို့ခေါ်တယ်။ မွန်
စကား ‘ကောန်’ ကို မြန်မာက ‘သာ’ လို့ ခေါ်တယ်။ နှစ်ခုပေါင်း
တော့ ဟသာ၊ ကျုပ် သင်းပိုင်ထဲမှာ ဟသာတစ်ကောင် ပါလာ
တယ်လေ”

“အဲဒီနောက်...”

“ကျုပ်ကို လူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းတော့တာပါပဲ။ ကျုပ်လည်း ပဲခူး
ပါသွားတော့တာပဲ။ အဲ...ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ စတွေ့တဲ့ အခါမှာ သူ
အိပ်မက်တွေ၊ အတိတ်နမိတ်တွေအတိုင်း ကျုပ် ရောက်လာလို့ သူ
ဝမ်းသာနေလိုက်ပုံများ”

သာမဏေ ရှင်ဗုဒ္ဓဉာဏနှင့် ဗညားနွဲ့မင်းသားတို့ စတင်
တွေ့ ဆုံခန်းမှာ အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းပေလိမ့်မည်။
အရေးတော်ပုံကျမ်းထဲမှာ ဖော်ပြချက်များကို ပြန်၍သတိရ၏။

“မောင်ရင် ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ...မင်းကန်စီနဲ့ ဗညားနွဲ့တို့ စေ့ချင်း တွေ့ကြုံပုံကို
စဉ်းစားမိရင်း ကျွန်တော်ပါ အပျော်ဓာတ်လေး ကူးလာလို့ပါခင်ဗျာ”

“ကျုပ်တို့တွေ့ကြုံပုံက ဘယ်လိုတဲ့လဲ ဆိုစမ်း”

“ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းမှာ ဖတ်ရပါတယ်။ နံနက်
မိုးမသောက်မီ၊ မသောက်နှင့် ဗုဒ္ဓဉာဏတို့သည် ပဲခူးသို့ ဆိုက်
ရောက်လာကြ၏။ သူတို့အား ဗညားနွဲ့မြင်ရလျှင် ခြေပစ်လက်ပစ်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၍ စိတ်ပျော်၏တဲ့”

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

“ဟုတ်ပြီ။ ကိုယ်တော်ကြီးက ကျုပ်ကို တွေ့တွေ့ချင်း
ဧကသီစကို တရင်းတန်း ဆွဲကိုင်ပြီး ကိုရင်...အထဲကြွ၊ အထဲကြွလို့
တရင်းတန်း ပင့်ဖိတ်တော့တာပဲ။ ခုမှ တွေ့ရတာနဲ့ မတူဘူး။
မိတ်ဟောင်း ရောင်းရင်းတွေလိုပဲ။ ကျုပ်ကလည်း သူ့ရဲ့ ဟိတ်ဟန်
မရှိတဲ့ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်မှုကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျခဲ့တယ်။
ဘုရင့်သားတော် မင်းသားဆိုပေမဲ့ သူဟာ ရာဇိန္ဒြေတွေ ဘာတွေကို
သိပ်ဂရုစိုက်တဲ့သူ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း မင်းညီ
မင်းသားဆိုပြီး ရတနာတွေ၊ အဆင်တန်ဆာတွေ သိပ်မတွေ့ရဘူး”

“သူက မင်းကန်စီကို ကြိုသိထားတာဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲ
ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ မေးလိုက်မြန်းလိုက်တာတွေကလည်း စုံလို့၊
ဓမ္မဝတ်၊ ရာဇဝတ်၊ ဗေဒင်၊ ဗိန္နော ဟူးရား အစုံအလင်ပါပဲ။ ပြီးတော့
မျက်ကွယ်မှာနေပြီး သူ အဖြေထုတ်နိုင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စကားသုံးခွန်း
ကိုလည်း ပြန်ပြောရင်း သူ့ဟာသူ လက်စုပ်လက်ဝါး တီးပြီး
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်”

“ညနေစောင်းကျတော့ကော မင်းကန်စီ”

ဖတ်ဖူးထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်
ပြန်ပြောပြသည့် အတွေ့အကြုံကို သိလိုသဖြင့် မေးဖြစ်လေသည်။
မင်းကန်စီလည်း သူ၏လေးထောင့်စပ်စပ် မျက်နှာ ပြန့်ကားသွား
သည် အထိ ပြုံး၏။

“ဟုတ်ပဲ၊ အတော်ဝံ့စားတဲ့ မင်းသား၊ သူ့စိတ်ထဲ အလိုရှိရာ
ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မငဲ့ဘဲ သူ စိတ်ထင်တိုင်း ထုတ်ဖော်တတ်တာ
ကလား၊ ကြည့်လေ၊ ညနေဘက် စကားစမြည် ပြောကြရင်းနဲ့

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

ကျုပ် ရှေ့မှောက်ကို ထမင်းပွဲကြီး ခင်းခိုင်းတယ်၊ မောင်ရင် စဉ်းစားကြည့်၊ ထမင်းပွဲကြီး ရှေ့ရောက်နေတဲ့ ကိုရင်သာမဏေ တစ်ပါး ဘယ်လို နေမလဲလို့”

“အတော်ကို ခွကျကျကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့နော် မင်းကန်စီ”

“ဟာ...ဖြစ်ပြီလား၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ ထမင်းပွဲခင်းခိုင်းပြီး သူက လက်ဆေး၊ ထမင်းလုတ်ကို ပြင်ရင်း မစားသေးဘဲနဲ့ ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီးရယ်တယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သိလိုက်ပါပြီ၊ ဒကာဘာလိုလို့ ရယ်တာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်၊ သူက ကိုယ်ရင့်ကို တပည့်တော် တို့လို့ ဖြစ်စေချင်လို့ ရယ်တာပါတဲ့လေ၊ ကိုင်း...လူဝတ်လဲခိုင်းပုံက မသင်းလား၊ ကျုပ်ကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလေ၊ မင်းသားထံ ကျွန်ုပ် ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်ုပ်ကို မင်းသားပိုင်ပြီ၊ အသင့်ပဲလို့ ပြောချ လိုက်တယ်”

ဆရာတကာတို့ လိုက်ဖက်ညီလေခြင်းဟု အောက်မေ့မိ၏။

“ဒီမှာတင်ပဲ သူကလည်း သူ့ လူယုံတော် အဒေါက်ကုန်းကို လှမ်းခေါ်ပြီး အဝတ် တစ်စုံယူ၊ အဆောင်တော် အတွင်းခန်းဘက် ဟောဒီ ကိုရင်ကို ခေါ်သွား၊ ကျန်တာ သူ့ဘာသာသူ ဆက်လုပ် လိမ့်မယ်လို့ အမိန့်ပေးတယ်၊ ကျုပ်လည်း အဆောင်တော် ခန်းထဲ မှာပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိက္ခာချ၊ သင်္ကန်းချွတ်ပြီး အဝတ်လဲလိုက် တော့တယ်၊ အဲဒီမှာ တစ်ဘဝ ပြတ်တာပဲ၊ အပြင်ပြန်ထွက်၊ ကိုယ် တော်ကြီးနဲ့ မသောက် ကြားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး၊ ကိုင်း... ကျုပ် အတွက် လည်း ထမင်းပွဲ ပြင်ကြပေတော့လို့ ပြောချလိုက်တယ်၊ ရယ်လိုက် ကြတာများ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိနေကြပါသလဲ မင်းကန်စီ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“အနားမှာ အင်း...မသောက်၊ အဒေါက်ကုန်းအပြင် သူမိဖုရား တလမေဒေါလည်း ရှိနေတယ်၊ တလမေဒေါက် နာမည် ဘယ်လို ခေါ်ကြမလဲ မေးတော့ ကျုပ်က ငယ်နာမည် မင်းကန်စီပဲ ခေါ်ကြပါ လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီးက ကိုင်း...မင်းကန်စီ တွက် ပထမဆုံး ဆုလာဘ်ပဲဟေ့ ဆိုပြီး ရွှေဖလား အချိန်နှစ်ဆယ်နဲ့ ပိတ် တစ်အုပ် ချီးမြှင့်တယ်၊ ဆုလည်း ချီးမြှင့်ပြီးရော၊ ကိုယ်တော်ကြီးက ကိုင်း...မင်းကန်စီ၊ ဆုလာဘ်ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ နိမိတ်ကောင်း စကားတစ်ခွန်း ပြောတဲ့”

“မင်းကန်စီ ဘာပြောလိုက်ပါသလဲ”

“ဆရာတော် မဟာသမိထံ နေစဉ်က အဖြူကို စံတင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်၊ သင်းပိုင်ထံ ဘာထည့်လာသလဲ မေးတော့ မွန် စကား သျှဝနဲ့ ကော်နီကို မြန်မာလို ခေါ်တဲ့ဟာ ပိုက်လာပါတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်လေ၊ ဒါကို ကိုယ်တော်ကြီးဖော်နိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သျှဝ ဆိုတာ ဟင်။ ကော်နီ ဆိုတာ သာ၊ ဟင်သာ၊ ဒါကို စွဲပြီး ကျုပ်က သူ တောင်းဆိုတဲ့ နိမိတ်ကောင်းစကား ပြောချလိုက်တယ်၊ ဟင်သာကို ပိုက်ခဲ့သောသူဟာ အခု ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ကျေးကျွန် အမှုထမ်း ဖြစ်လာပြီ၊ ဒါကြောင့် ရွှေဟင်သာမြို့ကို အုပ်စိုးတဲ့ အာဏာ ဟာ ကိုယ်တော်ကြီးခြေရင်း ရောက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲလို့”

“ကိုယ်တော်ကြီး သိပ်သဘောကျသွားမှာပေါ့နော်”

“ဟာ...ကျုပ်လား၊ သူမိဖုရား တလမေဒေါကို လှည့်ပြီး ပြောတယ်၊ ဟေ့... တွေ့လားကွတဲ့၊ ဒါ တကယ့် လူချွန်တွေကို စုဆောင်းနေတာ၊ မင်းလည်း အဂ္ဂမဟေသီဖြစ်မှာ... နားလည်လား တဲ့”

ရန်အောင်စာပေ-၂

တလမေဒေါ၏ ဇာတ်သိမ်း မလှပုံကို အမတ်ဒိန်ထံမှ ကြား
ခဲ့ရပြီးဖြစ်၍ စိတ်ထဲမှာ ညှို့အနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

“ဒီတော့ တလမေဒေါက ဘာပြန်ပြောပါသလဲ မင်းကန်စီ”

“တလမေဒေါဟာ အလွန် နူးညံ့အေးဆေးတဲ့ မိဖုရားပဲ။
ကိုယ်တော်ကြီးက တက်ကြွ ပျော်ရွှင်နေသလောက် သူက မျက်နှာ
သေသေလေးနဲ့ မောင်ကြီးဘုရားရဲ့ ဇနီးမယားအဖြစ်နဲ့ပဲ ကျွန်မ
ကျေနပ်လှပါပြီ။ အဂ္ဂမဟေသီ ဖြစ်ဖို့ကို စိတ်ထဲ ဒီလောက် မရှိလှ
ပါဘူးတဲ့လေ”

“ဒီတော့...”

“ကိုယ်တော်ကြီး မျက်နှာ ချက်ချင်း တည်သွားတယ်၊
ပြီးတော့ လေသံပြင်းပြင်းကြီးနဲ့ မင်းတို့ မိန်းမသူတွေဟာ ဒါပဲ၊
မင်းစိတ်ထဲ အဂ္ဂမဟေသီဖြစ်ဖို့ ရှိချင်ရှိ၊ မရှိချင်နေ၊ ငါကတော့
ဟံသာဝတီ ထီးနန်းကို မရအရ ယူမှာပဲ၊ ဒါပဲဟေ့၊ ငါသွားမယ့်
လမ်းမှာ ဘာတွေရှိရှိ ငါ အရောက်သွားမယ်၊ လိုက်နိုင်တဲ့သူ
လိုက်ခဲ့၊ မလိုက်နိုင်တဲ့သူ နေရစ်ခဲ့တဲ့”

“မင်းကန်စီရဲ့ နိမိတ်ကောင်းယူ စကားဝိုင်းလေး တစ်မျိုး
ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“တလမေဒေါက ထမင်းပွဲ သိမ်းရင်း ထသွားတယ်၊ စကား
ဝိုင်းက ပျက်မသွားဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြောကြတယ်”

“တလမေဒေါရဲ့ စကားဟာ နိမိတ်ကောင်းကို ပျက်ပြယ်
စေတဲ့ သဘော ရောက်မသွားဘူးလား မင်းကန်စီ”

မင်းကန်စီက စူးစူးလှမ်းလှည့်၏။ မိမိမေးခွန်း မှားသွားပြီ
လား။

“မောင်ရင်က နိမိတ်တို့၊ အတိတ်တို့ရဲ့ သဘောကို ဘယ်
လောက် သိလို့လဲ”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် အသေအချာ မသိပါဘူး၊ မင်း
ကန်စီ၊ မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အင်း...နိမိတ်ဆိုတာ နိမိတ္တတဲ့၊ ဖြစ်လတ္တံ့သော အနာဂတ်
ရေး၏ အကြောင်းကို အရိပ်လက္ခဏာ ကြိုပြုနှင့်ခြင်းတဲ့၊ တလမေ
ဒေါဟာ သူ့စကားနဲ့သူ နိမိတ်ဖတ်ရာ ရောက်သွားတယ်၊ သူဟာ
ရာဇာဓိရာဇ်နဲ့အတူ လိုက်ပါ မသွားနိုင်ခဲ့ဘူးလေ၊ လမ်းခုလတ်မှာ
ပဲ သူ့ကိုယ်သူ စီရင်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ အမတ်ဒိန်ထံက တစ်ဆင့် ကျွန်တော်
သိခဲ့ရပါပြီ၊ ကြေကွဲထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်ပါ”

“ကောင်းမည်ဆိုးမည်၊ ဖြစ်မည်ပျက်မည် စသည်တို့ကို
ကြိုတင် သိစေနိုင်တဲ့အကြောင်း အမှတ်လက္ခဏာကို နိမိတ်လို့
ခေါ်တယ်၊ လူဆိုတာ နိမိတ္တကုသလတာ ဖြစ်ရမယ်၊ နိမိတ္တဂ္ဂဟဏ
ရှိရမယ်”

“ခင်ဗျာ...၊ ကျွန်တော် အဲဒါကို မသိပါဘူး မင်းကန်စီ”

“နိမိတ္တကုသလဆိုတာ အကြောင်းနိမိတ်၌ လိမ္မာသည်၏
အဖြစ်၊ နိမိတ္တဂ္ဂဟဏ ဆိုတာ အကြောင်းနိမိတ်ကို မှတ်သားခြင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အတိတ်တို့ တဘောင်တို့ ဆိုတာကော ခင်ဗျား”

“အတိတ်ဆိုတာ အတိတ်ပါဠိက လာတယ်၊ ဖြစ်ပြီးသော
အကြောင်းကို ချင့်ချိန်ထောက်ဆပြီး နောင်အနာဂတ်မှာ မည်သို့
ဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်ပြောနိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာပဲ၊ နောင်ဖြစ်
ပျက်မည့် အခြင်းအရာ၏ ရှေ့ပြေး လက္ခဏာ”

ဟူးရား ပုရောဟိတ်ကြီးတစ်ဦး၏ အသွင်ကို မင်းကန်စိထံ
၌ စတင် တွေ့ရပေပြီ။ သူငယ်စဉ်ဘဝ အကြောင်းများကို ပြောဆို
နေတုန်းကလို ပေါ့ပါးသွက်လက်သည့် အမူအရာမျိုး မဟုတ်တော့။
လေးနက်ငြိမ်သက်သည့် လျှို့ဝှက်အသွင်များ ထင်ရှားပေါ်လာ၏။

“မောင်ရင် မှတ်ထား။ တဘောင်ဆိုတာက တံဘာသက
လာတယ်။ တံဆိုတာ ထိုဆိုတဲ့ ညွှန်ပြခြင်း နိဒဿနာ၊ ဘာသဆိုတာ
ပြောဆိုခြင်း၊ သူငယ်၊ သဘင်သည်၊ သူရူးတို့ ပြောဆိုကြတဲ့ နိမိတ်
စကားကို တဘောင်လို့ ခေါ်တယ်။ မျက်မြင်နိမိတ်၊ တိတ်မှာလက်
ဆောင်၊ အသံမှာတဘောင်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ရပ် ရှိတယ်”

“သူ့အဓိပ္ပာယ်က...”

“အမြင်ကို နိမိတ်ယူရတယ်။ လက်ဆောင်ရတဲ့ ပစ္စည်းကို
ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းပြောဆိုတာက တဘောင်၊ အသံကို ကြားပြီး
အနက်ကောက်တာက တဘောင်၊ တမင် နားမထောင်ရဘဲ ကြားရ
တဲ့ အသံ”

“စနည်း ဆိုတာကကော မင်းကန်စီ”

“မြန်မာပါဠိ မိဿက စကားလုံးပဲ၊ စံနယတဲ့၊ နယဆိုတာ
နည်း၊ ရှေ့ပြေးနိမိတ်အဖြစ် အော်တဲ့အသံ၊ မြည်တဲ့အသံ၊ ဖြစ်လာ
မယ့်အဖြစ်ကို ခံယူဖို့ပြခြင်း၊ တစ်နည်းဆိုရလျှင် မိမိနေတဲ့ အရပ်
ရဲ့ တောင်ဘက်က ကြားရတဲ့ အသံဟာ စနည်း၊ မြောက်ဘက်က
ကြားရတဲ့ အသံက တဘောင်လို့ ယူတဲ့၊ ဘဝေါ ဆိုတာကော
မောင်ရင် သိသလား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ပြည်နိမိတ်နဲ့၊ အတိတ်ဘဝေါ၊ နတ်ပြောပြဆောင်တဲ့၊
နတ်များ ပူးဝင်ပြောဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကို ဘဝေါလို့ ဆိုကြ
တယ်။ ဘုရားပုထိုး၊ တန်ခိုးရောင်ခြည်၊ မျက်ရည်ယိုထွက်၊ ချွေး
တော်သက်၍၊ နတ်စက်လောင်မီး၊ ကျောင်းကြီးရေပဲ၊ နန်းပြာသုခ
၌၊ ကျလတ်တုံလေ၊ လနန်းငွေတွင်၊ ကြယ်စင်ကြယ်စွပ်၊ ရောစပ်
တစ်မျိုး၊ အနီးတံခွန်၊ လွတ်လို့ဟန်သည်၊ ဖြစ်ရန်ပျက်ကြောင်း၊
ဘဝေါတည်းတဲ့”

“မင်းကန်စီရဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးကကော အဲဒီအတိတ်၊ နိမိတ်၊
တဘောင်၊ စနည်း၊ ဘဝေါများကို အသုံးပြုပါသလားခင်ဗျာ”

“ကိုယ်တော်ကြီးလား၊ ဟံသာဝတီ ထီးနန်းပလ္လင်ထက် သူ
တက်မယ့်အရေးတော် အစဉ်တစိုက်လုံးလုံး ဒီအရာတွေကို ကျုပ်နဲ့
အတူ အနီးကပ် အားထုတ်ခဲ့ကြတာလား”

“ဘယ်လိုများ အားထုတ်ခဲ့ကြပါသလဲ မင်းကန်စီ”

“အင်း...ဦးဆုံးကတော့ ကိုယ်တော်ကြီး ဒဂုံ ဆင်းဖို့အရေး
ပဲခူး-ဟံသာဝတီ နန်းမြို့တံခါးတွေမှာ တဘောင် စနည်းနာကြ
တာပဲ”

“ခင်ဗျာ...မြို့တံခါးမှာ တဘောင် စနည်းနာ ကြတယ်၊
ဟုတ်လား”

“မျက်မြင်နိမိတ်၊ တိတ်မှာလက်ဆောင်၊ အသံမှာတဘောင်
လေ”

“အသံမှာတဘောင်...”

မေးဖို့ အားလျှော့ရသည့် မဟုတ်ဘဲလျက် မေးခွန်းများက
အာမေဍိတ်ဆန်စွာ တသွင်သွင်ထွက်သွန်ကျနေကြမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်

ရန်အောင်စာပေ-၂

ကိုယ် သိလိုက်၏။ မင်းကန်စီက ပြုံး၍ငဲ့ကြည့်သည်။ သူ့အပြုံးမှာ မသိနားမလည်စွာ စပ်စုတတ်သော ကလေးငယ် တစ်ဦးအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်း သွန်သင်ပြသသည့် ဆရာ တစ်ယောက် အပြုံးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ဒီလိုလေ စာရေးဆရာရဲ့ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တော်ကြီးမှာက ဘုရင့်သားတော်သာ ဆိုရတယ်၊ နေရထိုင်ရတာ အတော် ကျပ်ရှာ တာကလား၊ ခမည်းတော်ကြီးကလည်း မျက်နှာသာ ပေးတာ မဟုတ်လေတော့ အတော်သတိထားနေရတယ်၊ တစ်ဖက်မှာက လည်း မဟာဒေဝီတို့ အုပ်စုက နန်းတော်မှာ အသာစီး ယူထား ကြတယ်”

ဟံသာဝတီနန်းတွင်း အားပြိုင်ပွဲ အရှုပ်အထွေးကို လှမ်းမြင် လိုက်ရ၏။

“ဘုရင့်သမီးတော် တမမေသီရိနဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ သမိန် မဂ္ဂကလည်း တွင်ကျယ်နေတယ်၊ အင်း...ပြောရတာ မကောင်းပါဘူး၊ သူ့ကျောထောက်နောက်ခံက မဟာဒေဝီ၊ ဘုရင့် အစ်မတော်လေ”

မဟာဒေဝီနှင့် သမိန်မဂ္ဂတို့ ကျိတ်ပုန်းဇာတ်လမ်းကို သတိရမိ၏။ ဟိုင်းမအိုလျက်၊ သစ်ပင်ထက်သို့တက်၍ ဥကတအာအာနှင့်။

“အမှန်တော့ ကိုယ်တော်ကြီးကို သူ့အရီးတော် မဟာဒေဝီက ချစ်ရှာပါတယ်၊ ဖခင်မေတ္တာ မရရှာတဲ့သားဆိုပြီး အရီးတော် မဟာဒေဝီက ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထီးရေးနန်းရေး တွေ ရှုပ်ထွေးလာတော့ မဟာဒေဝီဟာ ကိုယ်တော်ကြီးထံက ခွာပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် အုပ်စုမှာ ရပ်တည်ခဲ့တယ်”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ကိုယ်တော်ကြီး ဘက်မှာကော ဘယ်သူတွေရှိပါသလဲ မင်းကန်စီ”

“အထိန်းတော်ကြီး ဘက်မှာကော ဘယ်သူတွေ ရှိပါသလဲ မင်းကန်စီ”

“အထိန်းတော်ကြီး မွေ့အဲလော၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ မအေတူ ဖအေကွ နောင်တော် မညီကံကောင်း၊ ကျွန်ယုံ အဒေါ ကုန်း၊ ဘောမွန်၊ မသောက် နောက်ပြီး အမတ်ကြီး သမိန်စိပ်မြ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ပေါ့၊ သူ့မိဖုရား တလမေဒေါကတော့ ဘာမှ သိပ်သိ ရှာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိလေး ကလယ် ကလယ်နဲ့”

“မြို့တံခါးတွေမှာ စနည်းနာတဲ့ အကြောင်းက ဘာကြောင့်လဲ မင်းကန်စီ”

“နေဦး...နေဦး၊ ကြောင်းကျိုးကွင်းဆက်တွေကို ဆစ်ဆစ် ပိုင်းပိုင်း ကြည့်ရမယ်၊ ဒါမှ အနီးစပ်ဆုံး အဖြေတွေမယ်၊ မိမိ သိချင် တာကိုပဲ ခုန်ကျော်ပြီး ကြည့်လို့မရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ် ခင်ဗျား”

“မဟာဒေဝီ ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုထားတဲ့ သမိန်မဂ္ဂဟာ ကိုယ်တော်ကြီးကို မထိမဲ့မြင် လုပ်လာတယ်၊ မလိမ့်တစ်ပတ် ဆက်ဆံလာတယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီး ရှူးရှူးရဲရဲ တုံ့ပြန်မယ် လုပ်နေလို့ မနည်းထိန်းထားရတယ်၊ ဒီအချိန်မှာပဲ ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦးကလဲ နာမကျန်း ဖြစ်လာတော့ မဟာဒေဝီတို့ အုပ်စုဟာ အတင့်ရဲ လာတယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လာရတဲ့ အခြေ ရောက်လာတယ်”

“တစ်စထက်တစ်စ ရှုပ်ထွေးလာတယ်ပေါ့နော် မင်းကန်စီ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဟုတ်တယ်၊ သင် သိမှာပါ။ ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦးကလည်း သူ့သား ဗညားနွဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မျက်စိစပါးမွေး စူးနေခဲ့တာဆိုတော့ ဟံသာဝတီ နန်းတော်ဟာ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တော်ကြီးအတွက် လုံးဝ မလုံခြုံတော့ဘူးလေ”

“ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်ကြီး ဒဂုံကို တိမ်းရှောင်သွားတာ လား”

“ဒီလို အလွယ်ပြောလို့ မရဘူး၊ သူ့နောင်တော် မညီကံကောင်းက ဆံတော်ရှင် ဖူးချင်လို့ပါ ဆိုပြီး၊ ဒလကို ဦးစွာ သွား နှင့်တယ်၊ ဒလကနေပြီး ဗညားနွဲ့ ဒဂုံကိုစွာခဲ့၊ ရှေ့ဆက်လုပ်ဖို့ ငါ့တာဝန်ထားဆိုပြီး သဝဏ်ရောက်လာတယ်၊ ဒီအခါမှာ ကိုယ်တော်ကြီးက ကျုပ်ကို ခေါ်တိုင်ပင်တော့တာပဲ”

“ဘယ်လို တိုင်ပင်ပါသလဲ မင်းကန်စီ”

“ဘယ်အရပ်သွားရင် ကောင်းမလဲတဲ့၊ မုတ္တမ၊ ပုသိမ်၊ ဒဂုံ၊ သုံးဌာန ရှိတယ်၊ ကျုပ်က သည်အတိုင်း မရွေးပါနဲ့ ကိုယ်တော်ကြီး ရှေးမင်းများ ထုံးစံ အစီအရင်တွေ လုပ်ရတယ်”

တိုက်ဆင်၊ ဆင်မြင်း၊ စစ်ရထား၊ ခြေလျင်သူရဲတို့ ပါဝင်သော စစ်ပြေပြင် မဟုတ်။ ထူးဆန်းသော အစီအရင်များဖြင့် ဆုတ်တက်ကစားသည့် လောကီပညာ စစ်ပွဲဝင် ဖြစ်တော့၏။

“ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာ မောင်ရင် ဖြတ်မမေးနဲ့၊ ဒါတွေ ရှင်းပြလည်း သင် သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကြားဖြတ်မမေးနဲ့ဟု မင်းကန်စီ ကြုံပြောခဲ့၏။ သူ ကြုံမပြောလည်း ဤကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ၌ မေးတတ်စွမ်းအား မရှိချေ။

“ညဗိုးချုပ်တော့ ကိုယ်တော်ကြီးရယ်၊ ဘောမွန်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ သုံးယောက်သား တဘောင်စနည်းနာဖို့ ထွက်ခဲ့ကြရာ ဦးဆုံး ရွှေမော်မောဘုရားကြီးမှာ ရှိခိုးပြီး ကိုယ်တော်ကြီးက ဆုတောင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုတယ်၊ မောတရုတ်တံခါးဆီ စသွားတယ်”

မောတရုတ်တံခါး။ ကြားရပြန်ပြီ၊ အမတ်ဒိန် တစ်ဖက်ပိတ် တစ်ဖက်ဖွင့် ပြုခဲ့သည့်တံခါး။ မင်းကန်စီက တတွတ်တွတ် ဆက်ပြောနေ၏။

“အဲဒီမှာ မိန်းမ တစ်ယောက် ပုခက်လွဲရင်း သားကျူးနေတယ်။ ကျူးတဲ့တေးက အဲဒါလဲဒဲးဗန်း၊ ထာန်ဒေပ်ကျီပန်”

“ခင်ဗျာ...”

“ဩ...ဩ...ကျုပ်က မွန်ဘာသာနဲ့ ရွတ်လိုက်မိတာကိုး၊ ဒီလို သျှိုသျှားပင်ဖက်အောက်၊ ပင်မြင့်စောက်၊ လေးယောက်ဘုရား မွေ့ရှင်ထားသည့် ရပ်ရွေပြည်၊ အရှည်မနေ သွားတို့လေသည် ရှင်မင်းသားတဲ့”

“သူ့ အဓိပ္ပာယ်က...”

“အင်း...ဘောမွန်လည်း ဒီလိုမေးခဲ့တာပဲ၊ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံဘုရား ရှိရာကို ပြောတာ၊ ဒဂုံပေါ့၊ မောတရုတ်တံခါးကနေ မော်ဓောတံခါး ကူးခဲ့ကြတာ၊ အဲဒီမှာလည်း မိန်းမတစ်ယောက် ပုခက်လွဲရင်း သားချောတေး ဆိုနေတာ ကြားရပြန်ရော”

“ကျွန်တော် နားလည်နိုင်အောင်ပဲ ပြောပြပါ မင်းကန်စီ”

“ခြေချည်းမသွားချင်၊ ဆင်ငယ်ဝင်၍စီး၊ ဆင်ငယ်စားသည့် အင်းနားမြက်မြေစာ၊ ကေသာဆံတတ်။ မွေ့ဩတ်ခြေရင်း၊ ကပ်လ

လျှင်း၊ မင်းဖြစ်မည်လည်း ရှင်မင်းသားတဲ့၊ ဒါလည်း ဒဂုံကို ညွှန်ပြတယ်”

“နောက်တံခါးကကော”

“နောက်စာတလေး တံခါးဆီ သွားကြတယ်၊ ဒီမှာလည်း ပျူပျူပျူ၊ ဖြူလွပန်းဝတ်ဆံ၊ လူနတ်နှစ်လို၊ နှင်းလာပိုသည်၊ ငါတို့ ရှင်သား၊ ရှင်မင်းသား ဆိုတဲ့ သားချောတေးကို ကြားရပြန်တယ်၊ ဒဂုံကိုပဲ ညွှန်းတဲ့ တဘောင်ပဲ”

“တံခါးသုံးခု ရှိပြီပေါ့နော်”

“စတုတ္ထက အင်္ဂါဒုန်းတံခါး၊ ဒီမှာလည်း မွန်ပြည်မင်းသား၊ မင်းပျိုထွား၊ လေးပါးအမည်၊ မြို့ရွှေပြည်သို့၊ ငုံဆည်းမနေ၊ ယှဉ်လျင်းလေတဲ့ ဒဂုံမှာ အမည်လေးမျိုး ရှိတယ်လေ၊ ပေါက္ခရဝတီ၊ တြိရမ္မ၊ ရမ္မနာရိရ်၊ အသိတဉ္စနဂိုရ်တဲ့”

“ပဉ္စမတံခါးက...”

“မလွယ်တံခါး၊ တဘောင်က ရှေးမဆွက၊ ချစ်စွဟူသည့် စကား မယုံစားနှင့် လေးမည်ပြား၊ လေးပါးချောင်း၊ ပြောင်းယှဉ်လေ၊ ဟံသာနန်းမ၊ ဥကင်သထက်၊ ခံလျက်ဗိုလ်ရှစ်ရမည်တဲ့”

“ဟင်... ဒီတဘောင်ကို ဒဂုံလို့ ဘယ်လိုကောက်မလဲ မင်းကန်စီ”

“လေးပါးချောင်းဆိုတာ စမ်းချောင်းလေးသွယ် ရှိတဲ့မြို့ ဒဂုံမှာ အနောက်တောင်ဘက် နေရတိသမန်းချောင်း၊ အရှေ့တောင်ဘက် အဂနေယျ သျှိသားချောင်း၊ အရှေ့မြောက်ဘက် သောန်အစွယ်ရှည်ချောင်း၊ အနောက်မြောက်ဘက် ဗာယပ်ဥဗျိုင်းချောင်း၊ စမ်းချောင်းလေးသွယ် ရှိတယ်”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“နောက်ဆုံး ဆဋ္ဌမ တံခါးမှာကော...”

“နန်းမျောတံခါးတဘောင်က သျှိသားပင်ကြီး၊ ပထိပဲသေး၊ နက်ရောင်ပြေး၊ မဝေးတောင်ခွင်၊ ဆံတော်ရှင်သို့ အလျှင်သွား၊ မင်းသားအလို ပြည့်လိမ့်မည်တဲ့”

“တံခါးခြောက်ခုစလုံးရဲ့ တဘောင်က ဒဂုံကိုပဲ ညွှန်ပြနေတာပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ဒီနောက်မှာတော့ ကိုယ်တော်ကြီးဟာ ဆင်တွေစု၊ လူတွေစု၊ လျှို့ဝှက် လှုပ်ရှားရတယ်၊ သုံးရက် တစ်ကြိမ်လောက် တောကစားထွက်ရန်ပြုရတယ်၊ မဟာဒေဝီတို့ မရိပ်မိအောင် လုပ်ရတာ၊ လေးငါးခေါက်လောက်လည်း ထွက်ပြီးရော လက်ရွေးစင်ရဲဘော် သွေးသောက်သုံးကျိပ်နဲ့ သစ္စာရေတိုက်ပြီး နယုန်လဆန်း အင်္ဂါနေ့ညမှာ ပဲခူးက ထွက်ခဲ့တယ်”

“မင်းကန်စီကော လိုက်သွားသလား”

“ကျုပ်လား ဘယ်နေရစ်လိမ့်မလဲ၊ ကိုယ်တော်ကြီးကလည်း ဘယ်ထားခဲ့လိမ့်မလဲ၊ ကျုပ်က မသောက်နဲ့အတူ အသုရိယ ဆိုတဲ့ ဆင်ကို စီးခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်ဘဝမှာ ပထမဆုံး ဆင်စီးဖူးခြင်းပဲ၊ အင်း... ဆင်စီးရတာဟာ ဗေဒင်ခလဲ့၊ အင်းအိုင် မန္တရားလို မရှုပ်ထွေးပေမယ့် အတော်ကို ကသိကအောက် ခက်ခက်ခဲခဲ နိုင်တာကလား၊ သူလည်း သူ့ပညာနဲ့ကိုး”

“မင်းကန်စီတို့ ဒဂုံရောက်တဲ့အခါမှာကော ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ အမှုတော် အရေးကိစ္စတွေကို ဘယ်လို ဆက်လက်ထမ်းရွက်ခဲ့ရပါသလဲ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“အမှုတော် အရေးကိစ္စ... ဟုတ်လား၊ သင်ကတော့ လျှောက်ပတ်မယ်ထင်တဲ့ စကားလုံးကို သုံးလိုက်တာပဲ၊ ဘာကယ် တော့ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ ထီးရေးနန်းရေး ပြဿနာတွေထဲကိုကျုပ် ခုံးစုံနစ်မြုပ်ခဲ့ရတော့တာကလား၊ ကိုယ် တော်ကြီး အနားမှာနေရင်း ကျုပ် လုပ်ခဲ့ရတဲ့ အလုပ်တွေဟာ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“စနည်းနာခြင်း၊ အတိတ် နိမိတ်ကောက်ခြင်း အလုပ်တွေ လား၊ မင်းကန်စီ”

“အဲဒါတွေက ကျုပ်ရဲ့ ပဓာနလုပ်ငန်း၊ ဒီအပြင်မှာ နောက် ထပ် အလုပ်တွေ ပေါ်လာတယ်”

“ဘာတွေပါလဲ ခင်ဗျား”

“စာလွှာတွေ စီရေးပေးရတယ်၊ ဦးဆုံးက ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ နောင်တော် ဒလစား မညီကံကောင်းထဲ ရေးရတယ်၊ စာစီစာရေး တော်က မသင့်တဲ့၊ သို့ပေမယ့် ကျုပ်ကပဲ လိုက်လျောညီထွေအောင် သဝဏ်ကို စီကုံးပြင်ဆင်ပေးရတယ် ကိုယ်တော်ကြီး ဗညားနွဲ့ အနေနဲ့ စေတဲ့စာလွှာပေါ့၊ ဟံသာဝတီ ထီးနန်း အရှုပ်အထွေးတွေနဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ အနေအထားတွေ ပေါ်လွင်အောင် သဝဏ်မှာ စီကုံးရတယ်”

“မင်းကန်စီအနေနဲ့ ဒီလိုသဝဏ်မျိုး စီကုံးပေးရတာ အခက် အခဲ ရှိမယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

“ဘယ်နှယ် မရှိရမှာလဲ စာရေးဆရာ၊ သင်တို့ ဘယ်လို စာမျိုးတွေရေးသလဲတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ် စီကုံးရတဲ့ သဝဏ် လွှာတွေကတော့ ရေးသူပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖတ်သူပုဂ္ဂိုလ်အပြင် စစ်ရေး အခြေ

ရန်အောင်စာပေ-၂

တွေကိုပါ သင့်မြတ်အောင် စီမံရတာကလား၊ ဒီသဝဏ်တွေဟာ ဟံသာဝတီနိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့ အနာဂတ်ကို ဖတ်မယ့် နိမိတ်တွေ လည်း ဖြစ်တယ်”

“တစ်ခု ကြားဖြတ်မေးတယ် မထင်ပါနဲ့ မင်းကန်စီ၊ ဒီလို သဝဏ်တွေကို စီကုံးပေးရတော့ မင်းကန်စီအနေနဲ့ လူထွက်ခဲ့တာ မှားပြီဆိုတဲ့ နောင်တမျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာဖူးပါသလား”

အရဲကိုး၍ မေးလိုက်သော မေးခွန်းပင်ဖြစ်၏။ ဦးပြည့် ခေါင်းတုံးပေါ်ဝယ် ပဝါကို ပေါင်းအုပ်ထားသူ တစ်ဦးအား စာနာမိ ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မင်းကန်စီသည် သူ၏ ရှည်သွယ်၍ အဆစ်ကြီးမားသော လက်ချောင်းများကို ဖျောက်ဖျောက်ချိုးနေ၏။ သူ စိတ်လှုပ်ရှား နေသလား။

“ယခုအထိ သင်မေးခဲ့သမျှထဲမှာ အကောင်းဆုံး မေးခွန်းပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ အဇ္ဈတ္တကို တူးဖော်ဖို့ သင်ကြိုးစားလိုက်တာပဲ၊ အင်း... မထောင့်မကွယ် ဖြေရရင်တော့ သင်ပြောသလို ငါလူထွက်ခဲ့တာ မှားပြီလား၊ ရဟန်းဘဝနဲ့ ဆက်နေခဲ့ရ အကောင်းသားကလား ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ကျုပ်မှာ မကြာခဏ ပေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပေါ်လေ တိုင်း အဲဒီစိတ်ကို ကျုပ် ချိုးနှိမ်သုတ်သင်ပစ်လိုက်တယ်၊ မိမိပြုတဲ့ အမှု မိမိ တာဝန်ယူရမှာပေါ့၊ ကြက်ဟင်းခါးပင်ကို စိုက်ပြီးမှ အမွှာရသရက်လို့ မချိုရကောင်းလားလို့ မတွေးအပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကန်စီဘဝမှာ ကျုပ် အသေအချာ ရှင်သန်ပစ်လိုက်တယ်”

“နောက်ထပ်တစ်ခု ခွင့်ပြုပါ မင်းကန်စီ၊ အဲဒီဘဝမှာ မင်းကန်စီ ပျော်ရွှင်မှု ရပါသလား”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“မိမိ ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဖြောင့်မတ်ရဲရင့်သူ၊ ပြီးတော့ မတရားမှုများ အောက်မှာ အကျပ်တွေ့နေရသူ၊ ဒီလူမျိုးအတွက် မိမိ တတ်စွမ်းတဲ့ ပညာနဲ့ အမှုထမ်းပေးနေရတာဟာ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုဆိုရင် ကျုပ် ပျော်ရွှင်မှု ရတယ်လို့ ဆိုနိုင်သပေါ့၊ ကိုယ်တော်ကြီး ဗညားနဲ့ ဟာ မဟာဒေဝီ၊ သမိန်မရူတို့ ယောက္ခမ၊ သမက်ရဲ့ စနက်အောက်မှာ အင်မတန် ဒုက္ခများခဲ့တာ သင် သိပြီးသားပါ၊ သို့သော် တစ်ခုတော့ပြောလိုက်မယ်၊ ကျုပ် ပျော်ရွှင်နေသလားလို့ ကျုပ်ဟာကျုပ် တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး၊ လုပ်စရာ ရှိတာတွေကို လုပ်နေတာပဲ ရှိတယ်”

“ဒဂုံမှာ စာလွှာသဝဏ်တွေ ရေးရတာအပြင် နောက်ထပ်ကော မင်းကန်စီ”

“ကိုယ်တော်ကြီး စံဖို့ မင်္ဂလာအိမ်တော် ဆောက်ရာမှာ စီရင်ကြီးကြပ်ပေးရတယ်၊ ဒဂုံကို လျှို့ဝှက်လွှတ်လိုက်တဲ့အဖွဲ့ ရလာခဲ့တဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေကို အနက်ကောက်တယ်၊ ကလေးတွေ သိဆိုတဲ့ သီချင်းလေးတွေကအစ ကျုပ် နိမိတ်ဖော်ပေးရတယ်”

“နောက်ထပ် အလွှာသဝဏ်တွေကကော ခင်ဗျာ”

“အရိုးတော် မဟာဒေဝီဆီလည်း ရေးရတယ်၊ မုတ္တမနဲ့ မြောင်းမြက သမိန်ဗြဟ္မာတမရဗနဲ့ လောက်ဖျားတို့ဆီလည်း ရေးတယ်၊ လျှို့ဝှက်ရှုပ်ထွေးပြီး ဥပါယ်တွေ၊ ပရိယာယ်တွေ အများကြီး သုံးနှုန်းစီကုံးရတဲ့ သဝဏ်တွေပဲ”

“ဥပါယ်တွေ၊ ပရိယာယ်တွေနဲ့ သုံးနှုန်းစီကုံးရတော့ မင်းကန်စီ စိတ်မှာ အဲ...မသုံးမသန့်များ မဖြစ်မိဘူးလား”

“ဘာလဲ၊ အဖြောင့်အမှန် မဟုတ်ဘဲ အကွေ့အကောက်

ရန်အောင်စာပေ-၂

မာယာ ဆင်ရလို့လား၊ ဒီမှာ စာရေးဆရာ... အဖြောင့်အမှန်တွေသာ ဟံသာဝတီ ထီးနန်းတော်ထဲမှာ ထွန်းကားခဲ့ရင် ကိုယ်တော်ကြီး ဗညားနဲ့ ဒဂုံကို ပြေးလာဖို့ အကြောင်း မရှိဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ပိဋကတ် ကျမ်းပြုနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ထီးရေးနန်းရေးအတွက် စာလွှာ သဝဏ်တွေကို ရေးနေတာ”

“မင်းကန်စီတို့က ဒဂုံမှာခုလိုလှုပ်ရှားနေချိန်မှာ ဟံသာဝတီကကော”

“မဟာဒေဝီတို့၊ မရှုတို့လည်း ဘယ်ငြိမ်နေလိမ့်မလဲ၊ ထောက်လှမ်းကြ၊ စနည်းနာကြ၊ အတိတ်နိမိတ် ယူကြနဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဓမ္မမှာလည်း အဓမ္မသာဘာဝ၊ အဓမ္မ နိမိတ်တွေနဲ့ပဲ၊ စစ်သူရဲမ လေးဦးကို မဟာဒေဝီက မြို့တံခါးတွေဆီမှာ တဘောင် စနည်း လိုက်နာခိုင်းသေးသတဲ့၊ တံခါးခြောက်ပေါက်မှာ ငါးပေါက်က မရခဲ့ဘူး၊ တစ်ပေါက်ကပဲ ရခဲ့သတဲ့၊ ရခဲ့တဲ့ တဘောင်ကလည်း ဖိုးသူတော်တစ်ပါး ဟစ်ဆိုတဲ့စကား ရတဲ့စနည်းကလည်း မကောင်းဘူး၊ သူတို့ ပျက်စီးမယ့်အကြောင်း ဖြစ်နေတယ်”

“မင်းကန်စီ အနေနဲ့ နောက်ထပ်ကော ဘာတွေ လုပ်ပေးခဲ့ရပါသေးသလဲ”

“အိပ်မက်တွေ အနက်ဖော်တာ၊ အတိတ်တဘောင် စနည်း ယူတာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ၊ အင်း...ဒီထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားလို့ ဆိုရမယ့်ဟာ တစ်ခုကတော့ ကျမ်းထိုးရတာပဲ”

“ခင်ဗျာ...ကျမ်းထိုးရတာ၊ အဲဒါက ဘာပါလဲ”

“ဒီလိုလေ၊ စစ်မက်ရေးက နီးကပ်လာတဲ့ အခြေအနေ ကိုယ်တော်ကြီး ဗညားနဲ့လည်း ဆင်တွေမြင်းတွေ စုတန်တာစု၊

ရန်အောင်စာပေ-၂

သူရဲတွေ စည်းရုံး၊ အထောက်အလှူ လွှတ်နဲ့ အရေးကြီးလာချိန် ပေါ့၊ တစ်နေ့တော့ ကိုယ်တော်ကြီးက ငါတို့ ယခု ထွက်တိုက်ရင် သင့်မလားလို့ မေးတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ခေတ္တဆိုင်းငံ့ပါဦး၊ ပညာ ရှိတို့ စီရင်ထုံးအတိုင်း စီရင်ပါဦးမယ်ဆိုပြီး ဓမ္မပဒ ပေထုပ်ကိုယူ၊ သိဂုံတ္တရကုန်းတော်ပေါ်တတ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး သုခမိန် သုခမိတ်ကို အိပ်မက်ယူပြီး အိပ်ခိုင်းရတယ်၊ သုခမိတ် အိပ်မက်ကောင်းတယ်၊ နောက် ဓုတင်ကျင့်တဲ့ မဟာထေရ်တစ်ပါးရှေ့မှာပဲ ကိုယ်တော်ကြီး ကို အဓိဋ္ဌာန်ပြုစေပြီး ဓမ္မပဒကျမ်းပေထုပ်ကို ထိုးစေရတယ်၊ ထိုးမိ တဲ့ အကွရာက ပဒကုသလဇာတ်၊ ပုဏ္ဏားသားအဖ ပြေးတာကို နောက်က လိုက်တဲ့ဘီလူးမ ရင်ကွဲနာကျသေတဲ့ ဇာတ်လေ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့် မင်းကန်စီ”

“ဘီလူးမဆိုတာ မဟာဒေဝီလေ၊ ပုဏ္ဏားသားက ဗညားနွဲ့၊ ကျုပ်က နိမိတ်ကောက်ပြလိုက်တယ်၊ တိုက်ရိုက်အဖြောင့်ပဲ၊ မဟာ ဒေဝီ ကျဆုံးမယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီး ထီးနန်းစံရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနိမိတ်ကောင်း အရှိန်နဲ့ တဘောင်းစနည်း ထွက်နာတော့လည်း အရူးမ တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ သီချင်းက ကိုယ်တော်ကြီး အောင်မြင် မယ့် နိမိတ် တိုက်ရိုက်ထွက်ပြန်တယ်”

တဘောင်၊ အတိတ်၊ နိမိတ်၊ စနည်း၊ ဘဝေါ၊ အဓိဋ္ဌာန်၊ အိပ်မက်များဖြင့် အတိပြီးနေသော ထိုလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်စဉ်ကြီးထဲတွင် မောဟိုက်လာသလို ခံစားရ၏။ မိမိ လုံးဝမနံ့စပ်၊ မကျွမ်းကျင်သော နယ်ပယ်လောကလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“မင်းကန်စီတို့ ဒဂုံ ကနေပဲ ပဲခူးကို ဘယ်တော့ထွက်ကြ ပါသလဲ”

“၇၄၅ ခု၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ စစ်အင်္ဂါ ဆင်တပ် အစုံအလင်နဲ့ပဲ”

“ဒီအခါမှာကော မင်းကန်စီ ဆင်စီးရသေးသလား”

“ကျုပ်လား စီးရတာပေါ့၊ ကိုယ်တော်ကြီးက အဓမ္မရဆင်နဲ့၊ ကျုပ်က အသုရိယဆင်ပေါ်မှာ၊ ဒီအခါမှာတော့ ကျုပ် ကောင်း ကောင်း ဆင်စီးတတ်နေပြီ၊ အင်း... ကျုပ်တို့ ချီလာစဉ်မှာပဲ ဆင်ဖြူ ရှင် ဗညားဦးဘုရင်က ပဲခူးမှာ ကံတော်ကုန်ခဲ့ပြီလေ၊ ကိုယ်တော် ကြီးဟာ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ငိုရှာတယ်”

“ဟံသာဝတီကို သိမ်းပြီးတော့ မင်းကန်စီလည်း ရာဇာမန ဘွဲ့၊ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“မြို့စောင့် အမတ်ဒိန်က အဦးဆုံး အချိုးမြှောက်ခံရတာ၊ အမတ်ဒိန်ဟာ ရှာမှရှားတဲ့ အမတ်စစ်သူရဲ တစ်ဦးပါပဲ”

မေးစရာကုန်ပြီဟုသိလိုက်၏။ ဗညားနွဲ့သည် ရာဇာဓိရာဇ် ဘွဲ့၊ ခံယူပြီးနောက် အင်းဝ ဟံသာဝတီစစ်ပွဲ နိဒါန်းအစပြုလာ သည်။ သို့သော် မင်းကန်စီအနေဖြင့် ဆင်ထက်မှာ သေနတ်ကျည် သင့်၍ ကျဆုံးခဲ့သည်ကား ပုသိမ် စစ်မျက်နှာဖြစ်၏။ သမိန် လောက်ဖျား၏ သားနှစ်ယောက်တို့ ဦးစီးသော ပုသိမ် လှေတပ်မှ ကုလားသေနတ်ကိုင်များ လက်ချက်ဖြင့် မင်းကန်စီ အနိစ္စရောက်ခဲ့ ရလသည်။

ရှင်လူထွက်၊ ဂန္ဓာရီပညာရှင်၊ နိမိတ်ဖတ် ပုရောဟိတ် မင်းကန်စီကား ရာဇာဓိရာဇ် ထီးနန်းလုံးပန်းနေချိန် စွပ်ထွေးသော ကာလတွင် လျှို့ဝှက်သော ဗျူဟာများဖြင့် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သူပင်။

www.burmeseclassic.com

ထိုသို့ ပါဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ရာဇာဓိရာဇ် ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပချိန်တွင် မင်းကန်စီကား မရှိတော့။

သူတစ်ထူး၏ ကျဆုံးခန်းကို မေးမြန်းခြင်းလောက် မိုက်မဲညံ့ဖျင်းသော မေးခွန်းရှိမည် မဟုတ်။ တွေ့ဆုံခန်းကို အဆုံးသတ်ရတော့မည်။

“မင်းကန်စီခင်ဗျား၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲ မေးပါရစေ”

“မေးပါလေ”

“ကိုယ်တော်ကြီး ဗညားနွဲ့ဟာ မိဖုရား တလမေဒေါနဲ့ သားငယ် ဗောလောကျန်းဒေါတို့ကို ပဲခူးမှာ ထားခဲ့ပြီး မွေမနိတ်ကို ကောက်ယူခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့မွေမနိတ်ကလည်း အသာမိကမဟုတ်၊ လင်ရှိမယား၊ ပြီးတော့ တလမေဒေါ အဆိပ်စားတဲ့ကိစ္စ”

မင်းကန်စီ၏ မျက်နှာပြင်ထက် အရေးအကြောင်းတို့ စုဝေးထူထပ်သွားကြ၏။

“ကျုပ် ဖြေရတော့မှာပေါ့လေ၊ တစ်က ကျုပ်တို့ရဲ့ခွဲတဲ့အတိတ်၊ နိမိတ်၊ တဘောင်၊ စနည်းတွေ အိပ်မက်တွေထဲမှာ မွေမနိတ်အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ နှစ်က ဘယ်လိုပင် ကောက်ဂန္ဓာရီ လျှို့ဝှက် ပညာတွေ ရှိရှိ၊ ဓမ္မနိယာမကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံရဲ့ စီရင်မှုကို နာခံရတာချည်းပဲ”

“...သဒိသံ ပါကံဇနောဘိတဲ့။ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်သင်ပင်လျှင် ပုသိမ်စစ်မျက်နှာမှာ ဆင်ထက်မှာ ဥပစ္ဆောဒကကံနဲ့...”

စကားဆုံးမသတ်၊ မီးပေါက်ကျည်သံလား၊ တစ်စုံတစ်ခု ပေါက်ကွဲသံလား မသဲကွဲသော လွင့်စဉ်မြည်ဟည်းသည့် အသံ

တစ်ခု။ ရှေ့မှောက်မှာ မင်းကန်စီသည် ရုတ်ခြည်း ကွယ်ပသွားပြီ ထိုနေရာတွင် သင်္ကန်းဝါဝါဖြင့် ကိုယ်ရင်လေးတစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရသလိုလို။

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာနှင့်

“ချွင်...ဖြောက်...ချွင်...ဖြောက်”

စည်းနဲ့ဝါး၊ စည်းနဲ့ဝါး။

စည်းနဲ့ဝါးလေ...စည်းနဲ့

“တံတျာတေရှင်၊ တံတျာတေရှင်၊ ချန်ချန်၊ တံတျာတေ
ရှင်... ဒလ ဒလ ထုံ ချန် ချန်”

“ဒလပြီးရင် ဖြောက်... ဝါးတစ်ချက်ဝင်၊ ထုံဆိုတဲ့ သံမှန်နဲ့
လေးပေါက်စုံက ဝါးနဲ့ အတူတူကျတယ်၊ ဘယ်လက်နဲ့ လှမ်းပြီး
ပစ်ယူလိုက်တဲ့ လေးပေါက်သံကြီးက သံရှိန်သဘောပဲ၊ ချန် ချန်
ဆိုတဲ့ သုံးပေါက်နဲ့ ငါးပေါက်အတီးမှာ လက်ခတ်အရိုးပေါ် လက်
ညှိုးလေးနဲ့ ဖွဖွလေးဖိလိုက်၊ ဒါဟာ ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်တဲ့သဘာ၊
သံရှိန်သံရှည် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက သံပြတ်သံတို၊ ဒီချန် အတီးကို

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

နောင်မှာသိချင်းကြီးတွေပဲ တီးတီး ကာလပေါ်ပဲတီးတီး အများကြီး အသုံးပြုရလိမ့်မယ်...မှတ်ထားပါ”

“ချန်တင်မကဘူး ထံဆိုတဲ့အကွက်၊ တျာဆိုတဲ့အကွက်၊ တေဆိုတဲ့ ခြောက်ပေါက်နဲ့ နှစ်ပေါက်အတွဲငါးလုံးတွဲ၊ ဒါကိုလည်း အများကြီးအသုံးပြုသွားရဦးမှာဖြစ်တယ်၊ မှတ်ထားနော်၊ စည်းနဲ့ ဝါးလေ၊ စည်းနဲ့၊ ပြီးတော့ တံတျာတေရှင်ကို အကူ၊ ထံဟာ ဖြောက်ဆိုတဲ့ ဝါးသံနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျပါစေ၊ ကိုင်း...ပြန်စကြရအောင်”

တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်း၊ အပန်းဖြေရိပ်သာ၊ ရီခရီ ယေးရှင်းစင်တာ (အာရ်စီ)၊ တရုတ်ကပ်တံခါးများ တပ်ထားသော ပတ္တလား သင်တန်း။ ဝါးပတ္တလားသံများသည် လွင်လွင်စာစာ။ သင်တန်းနည်းပြ ဆရာ ဦးစိန်လှမောင်နှင့် အနုပညာ အသင်းသား တပည့်များ။

အဆိုသင်တန်းခန်းထဲတွင်မူ ပန်တျာဦးကျော်ညွန့်သည် စည်းဝါးကို ကိုင်လျက်ရှေ့မှတိုင်ပေးနေ၏။ ကိုခင်လှက သင်တန်း အကူအဖြစ် ပတ္တလား တီးပေးသည်။

“ရွှေပင် ရွှေဘုန်း၊ ပပဝင်း၊ မွေးပင်မွေးနဲ့ သင်း... ညင်း ညင်း... သာယာ လေတည့်လေပြည်လာ၊ ရွှကာတည့်စိမ်းလန်း၊ ညိုတည့်စိမ်းစိမ်းလန်း” ကြိုးသီချင်း၊ သိကြားခလုတ်ကြိုး။

အကသင်တန်း ခန်းမကြီးထဲမှာကား ကဗျာလွတ် ဒုတိယ အဆင့်ကိုလေ့ကျင့်ရင်း ခေတ္တနားချိန်တွင်သင်တန်းဆင်းပွဲအတွက် ကျောင်းတော်သား ဆိုင်းဝိုင်းအဖွဲ့က သီချင်းတစ်ပုဒ် ကောက်တီး ၏။

ကြွကြွမြူးမြူး...လခိုင်းပူးကပ်ချင်စရာ ခြောက်ပေါက်သံ။

“ဝသန်ကာလ၊ မိုးကျတည့်လျှင် ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ မယား နှင့် ဆွေးငယ်လင်၊ လက်တွဲငယ်ခြေငင်၊ ကိုယ်တွင်အဝတ်၊ ပုဆိုး အင်္ကျီစုတ်ပြီပြီ၊ ချည်နီဗောင်း တွတ်တွတ်ကယ်နှင့်လေး”

တစ်ခုသော စာသင်ခန်းမထဲတွင်မူ ဆရာသည်ဌာန်၊ မာန် အပြည်ဖြင့် စာတစ်ပုဒ် ရွတ်နေ၏။ မြန်မာစာ သင်တန်းတက် တပည့်တို့က မျက်စိအစုံဖွင့် နားအကုန်ဖွင့်လျက်။

“ဟဲ့...တိမ်တိုက်စံ၊ နတ်မြင်းပျံ၊ ရန်မာန် ရန်မာန်မသွဲ့၊ နင်လိုက်ခဲ့ရမည်၊ အိုဘယ့်ရိပ်သာ၊ ငါပိုင်သည့်ရှေ့မှောက်၊ သည် တောရောက်လား မင်အလျောက် မသွားသာချေဘူး၊ ဘီလူးနန်းနေ၊ တေဇယက္ခ၊ ဘဝခင်၊ ငါ့အရှင်ကို၊ လျင်လျင်ခုပက်၊ စီးတော် ဆက် ရအောင်... ငါထွက်၍ ယခုဖမ်းလိုက်သည်၊ ဒီအချိန်မှာ မဏိကက် မြင်းပျံက၊ မအိပ်မစက် နိုးနေတယ်၊ ဘီလူးနဲ့ မဏိကက်မြင်းပျံတို့ ကောင်းကင်ဆီ တက်ပျံပြီး တိုက်ခိုက်ကြတော့တာပဲ၊ ဟဲ့... ဘီလူး ဖျင်း၊ ငါပေါက်၍ နင်းသောအခါ ခွာရင်းတွင် အသက်ကုန်ရောမည် ဆိုတာက မြင်းက ပြန်ချလင်းခေါ်လိုက်တာ”

ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ ယောင်ယမ်း၍ အထက်သို့ မော့ကြည့်ကြသည်။ မဏိကက်မြင်းပျံက ခွာနှင့်ပေါက်သော ကြောင့် ဘီလူးခံတွင်းမှ သွေးအန်ကျသည်ကိုမြင်ယောင်ကြားယောင်။

ချင်...ဖြောက် စည်းဝါးသံ၊ တျာတေချန်...ပတ္တလားသံ၊ ကြိုးသီချင်းဆိုသံ၊ ဆိုင်းဝိုင်းမှ ခြောက်ပေါက်တီးလုံးနှင့် စခွန်ဒိုး ဆစ်သံတို့သည် တစ်လုံးတစ်စည်းတည်းဖြစ်လျက် ကောင်းကင်

ယံသို့ တက်ပျံသွားသည်။ ဘီလူးနှင့်မြင်းတို့၏ တိုက်ပွဲလည်းပြီး ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကောင်းကင်ထက်တွင် ငြိမ်သက်ရှင်းလင်းလျက်။

ထိုပြာလုံသော အဇ္ဈာပြင်ကျယ်ကြီး တစ်နေရာတွင်ကား ပေတစ်ရွက်၊ ကညစ်တစ်ချက်။ သေးသွယ်ရှည်လျားသော လက်ချောင်းများက ကညစ်ကို အသာအယာ ထိန်းကိုင်လျက်။ ကညစ်သွားသည် ပေပေါ်တွင် ရွေ့ရွေ့ပြေးလျက်။

ကညစ်ကို လက်ချောင်းများပိုင်ရှင်သည် အသားလတ်လတ်၊ ဆံဖြူကျိုးကျဲ၊ သိုရင်းဖြူဝါဝါ၊ မဲနယ်ရောင် တောင်ရှည်ပုဆိုးတို့ဖြင့် ပေထုပ်ပေပုံအကြားတွင် နစ်မြုပ်နေ၏။ သူ့အပါးတွင် ဝေါပလာတစ်စင်း၊ နံရံတွင် မှီ၍ ထောင်ထားသည်ကားကျိုင်းရွှေချက်နှစ်စင်း၊ ရှေ့တွင်မူ ကွမ်းခွက်၊ လက်ဖက်အိုး၊ နှီးရေတကောင်း၊ နှီးဖလား၊ ထွေးခံ။

တေးချင်းသံ၊ ပတ္တလားသံ၊ ဆိုင်းသံတို့ စုပျံ့ဆုံတွေ့၊ တိုးဝှေ့ဦးတည်ရာမဏိကန်မြင်းပျံ၏ ဟည်သံလျှင် သဲ့သဲ့ကြားရရာ ဤနေရာတွင် ရှိလေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ဝန်ကြီး ပဒေသရာဇာမှ တစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား”

ပကတိပင် အရှိန်အဝါ ကြီးလှသည်ဖြစ်၍ မဝံ့မရဲခေါ်မိ၏။

“ကျွန်တော် အကျွန်...အဲ...ကျွန်တော်”

နာမ်စား အသုံးတို့အား ကြိုတင်ရွေးချယ် မသတ်မှတ်ခဲ့မိသည့် မိမိအဖြစ်ကို မိမိ နောင်တရမိတော့သည်။

“စနောင့်စနင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကျွန်ုပ်က အသည်ဝန်ကြီးရာထူးနဲ့ နေခဲ့ဖူးပါတယ်၊ လယ်လုပ်ယာလုပ်သူတွေ၊ ထန်းသမား

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

တွေ၊ လှေသမားတွေနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံမှု ရှိခဲ့သူပါ၊ လူကလေး ပြောတတ်သလိုသာပြောပါ”

လွှတ်တော်တက်ဝန်ကြီးတစ်ပါးထံမှ ပလွှားမာကျောခြင်း၊ အလျှင်းကင်းသော ညံ့သက်သည့် တုံ့ပြန်မှုကို ရလိုက်သည့် အတွက် နေသာထိုင်သာရှိသွား၏။ သို့သော် အဂါရဝ အမူအရာများ မရှိစေရအောင် အတော်ဆင်ခြင်ရလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။ ကြိုတင်တောင်းပန်စကား ဆိုထားမှသင့်မည်။

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က ၁၃၆၂ ခုနှစ်ကာလ လူသားဖြစ်တဲ့အတွက် မခန့်မညား ပြောဆိုပြုမူခဲ့မိသည်ရှိသော် အခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

“ဒါကိုလည်း အရေးအရာလို့ မတွက်ပါနဲ့ကွယ်၊ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာငါးဆယ်လောက် ကွာခြားတဲ့ကာလမှာ မတူညီတဲ့ ဓလေ့စရိုက်ဆိုတာ အနည်းနဲ့အများ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မပေါ့၊ နောက်တစ်ချက်က မောင်ရင်လေး ကျွန်ုပ်ဆီကို လာခဲ့ရာမှာ ဘယ်သူ့ဆီကို လာတာလဲ”

“ခင်ဗျား...”

“မောင်ရင်လေးက မင်းဘုရားကြီးလို့ အာလုတ်ပြုတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းရဲ မင်းလှကျော်ထင် ဘွဲ့ရသူ အသည်ဝန်ကြီးတစ်ဦးထံ လာတာလား၊ လွှတ်တော်ဝန်ကြီးတစ်ဦးထံ လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

“အို...ကျွန်တော်သိပြီ”

သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောမိပြီဟု သိလိုက်သော်လည်း သူက ပြုံး၍ ရပ်နားပေးသဖြင့် မိမိစကားကို ဆက်လိုက်၏။

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

“ကျွန်တော်လာတာ တံတျာတေရှင်လို ကြိုးသီချင်းတွေ ရေးစီတဲ့၊ တျာချင်းတွေ ဖွဲ့ဆိုတဲ့၊ ပြဇာတ်တွေ စီရင်တဲ့၊ ပျို့တွေ သီကုံးတဲ့ အနုပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးထံ လာတာပါ မင်းဘုရားကြီး”

“အသလိုလာခဲ့တာဆိုရင်လည်း တောင်းပန်စကား ပလ္လင်ခံ မနေနဲ့တော့ မောင်ရင်လေး...ဟုတ်စ၊ အနုပညာ၊ စာပေ၊ လင်္ကာ၊ ကဗျာဆိုတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ကြုံဆုံကြုံခြင်းဟာ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းလှပါတယ်၊ ကာလ အလျား ခြားနားမှုလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဂုဏ်ဒြပ် အဝေးအနီး၊ အနိမ့်အမြင့် ခြားနားမှုလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အကယ်တန္တူ၊ တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်းရင်သော်မှ အပြစ်ယူဖွယ် မထားအပ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်၊ ဂုဏ်အားဖြင့်၊ ဝယ အရွယ်အသက်အားဖြင့် ဂါရဝတရား ရှိထား အပ်ပါတယ်၊ နိဝါတတရား လက်ကိုင်ထားအပ်ပါတယ်၊ ပြောဆို နှိုးနှောကြရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်လက်စောပြီး အဂါရဝဖြစ်သွား မှာ စိုးလို့ပါ”

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ ပြုံးလေသည်။ နားလည်ဖို့ ကြိုးစား သော အပြုံးမဟုတ်။ နားလည်ပြီးသား အဝန်းအဝိုင်းကို ထပ်မံ တိုးချဲ့လိုက်သော အပြုံးဟု ထင်သည်။

“အင်း...မောင်ရင်လေးတို့ အကြောင်းကိုပဲ ကျွန်ုပ် တျာချင်း တစ်ပုဒ်လောက် ဖွဲ့ရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျား...တျာချင်း၊ ကျွန်တော်တို့အကြောင်း”

“အိမ်းကွဲ့၊ သာသနာနှစ် နှစ်ထောင့်ငါးရာအလွန် စာဆို များဘွဲ့၊ တျာချင်းဆိုပြီး ဖွဲ့ရလေမလား အောက်မေ့တယ်”

ရန်အောင်စာပေ-၂

မိမိသည် မေးသူအဖြစ်မှ ဖြေသူအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ရွှေ့ လျော့တော့မည်လားဟု စိုးစိုးထိတ်ထိတ် တွေးမိသည်။ ထိုအတွေး ဖြင့်ပင် မေးသူအဖြစ်ကို အဦးမှုကို ရယူကာ...

“မင်းဘုရားခင်ဗျား...ကျွန်တော်တို့ အကြောင်း တျာချင်းကို အပထားပြီး မင်းဘုရားကြီးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ တျာချင်းများ အကြောင်းကိုပဲ ဦးစွာ သီချင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုများ သီချင်ပါသလဲ မောင်ရင်လေး”

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မင်းဘုရား ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား လေးစားမြတ်နိုးနေရတဲ့ အကြောင်း တစ်ခု ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းက စပြီး ပြောပါရစေ ခင်ဗျား”

“ထူးထူးခြားခြား လေးစားမြတ်နိုး...တဲ့လား၊ စကားဆန်း ပဲကွဲ့”

“တျာချင်းနဲ့ ပတ်သက်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီး၊ မင်းဘုရား ကြီး ဖွဲ့ခဲ့တဲ့ တျာချင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ကာလ လူသားတွေ အများအပြား လေ့လာလိုက်စားကြရပါတယ်”

“အို...ဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တျာချင်းတွေ မောင်ရင်လေးတို့ ကာလအထိ အသက်ဝိညာဉ် ရှိနေကြတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ထန်းတက်ဘွဲ့၊ လယ်ထွန်ဘွဲ့၊ ပိန်း ကောလေ့ငယ်ရှင်အကြောင်း ဖွဲ့ထားတဲ့ တောင်တက်ပိန်းဝင်ဘွဲ့၊ တောင်ပိုင်တက်ဘွဲ့၊ တျာချင်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကာလ စာပေသမား၊ ဂီတသမားတွေရဲ့ အသည်းစွဲပါပဲခင်ဗျ”

“ခဏလေးကွယ် မောင်ရင်လေး၊ တျာချင်းတွေနဲ့ ထူးထူး

ရန်အောင်စာပေ-၂

ခြားခြား လေးစားမြတ်နိုးခြင်းဆိုတဲ့ စကားဆန်းနဲ့က ဘယ်လိုများ ဆက်သွယ်နေသလဲ”

ယခုထိပင် မေးသူက ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ၊ ဖြေသူက မိမိ ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိခဲ့၏။ မိမိစကားပြော လောနေပြီထင်၏။ မတတ်သာတော့။ မေးလိုသော မေးခွန်းများအတွက် ဖြေကြားခြင်း ဖြင့် စတင်လမ်းခင်းရပေတော့သည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျား၊ မင်းဘုရားကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ အဲ...ဘုရင် အပ်နှင်းချီးမြှောက်တဲ့ ဘွဲ့မည်ရည် များစွာကို ရရှိထားသူ နန်းတွင်း အဆိုတော်ကြီး ဝန်ကြီးတစ်ပါး အနေနဲ့ ထန်းတက်သမား အကြောင်း၊ လယ်သမားအကြောင်း၊ လှေသမားအကြောင်းတွေကို တခုတရ တျာချင်းတွေ ဖွဲ့ဆိုခဲ့တာဟာ အင်မတန်မှ ထူးခြားနေ ပါတယ်၊ နန်းဆောင်ပြာသာဒ်၊ ဘုံမြင့်စံအိမ်ထက်ကနေပြီး အဲဒီလို ကျေးတောသူ ကျေးတောသားတွေကို မင်းဘုရားကြီး မြင်လိုက်ပုံ၊ ဖွဲ့လိုက်ပုံဟာ အင်မတန်မှ လေးစားမြတ်နိုးဖွယ် ဖြစ်နေပါတယ်၊ မင်းဘုရားကြီး ဘာကြောင့်များ၊ ဘယ်လိုများ အဲဒီလို ဖွဲ့ဆိုဖို့ အကြောင်းတွေ ရှိနေပါသလဲ ခင်ဗျား”

“မောင်ရင်လေးရဲ့ အမေးပုစ္ဆာကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း နားမလည်သေးဘူး၊ အဲဒီလို တျာချင်းတွေကို ဘာကြောင့် ဘယ်လို ကျွန်ုပ်ဖွဲ့သလဲ... ဟုတ်စ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။ အမေးကို အမေးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ မိမိသည်လည်း ယခုထက်ပို၍ ရှင်းလင်းအောင် မမေးတတ်တော့၊ မင်းဘုရားကြီးသည် အဖြေ တစ်ခုခုကို ရှာဖွေ စဉ်းစားဟန် သို့မဟုတ် အမေးပုစ္ဆာကို စေ့ငနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေ၏။ မိမိ

မှာလည်း စကားစပြတ်သွားသည်။ ပျို့ပေါင်း ဆယ်စောင်ကျော်နှင့် ချင်းများကို ပြုစုရေးသားခဲ့သူ၊ ကြိုးသီချင်းခံနှင့် ဇာတ်ချင်းများ၊ ပြဇာတ်များ ရေးသားခဲ့သူ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာထံမှ ခမ်းနားစုံလင် သော အဖြေစကားတွေကို သွင်သွင်ကြားရတော့မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်သည်လည်း မေးမှန်စ ပြုလာသည်။

ဝန်ကြီးသည် အကဲခတ်ရန် ခဲကတ်သူလေလား၊ နှုတ်နည်း သူလေလား၊ တွေ့ဆုံခြင်းကိုစိတ်လက်ဝမ်းပါး မဝင်စားသူလေလား။

ဝန်ကြီး၏ ထုပ္ပတ်ပုံရိပ်အကြောင်းကို တွေးကြည့်လိုက်၏။ သီရိမဟာဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ စနေမင်းလက်ထက် စုရေးစုကိုင်နှင့် အချို့ တော်သားအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူ၊ မှန်နန်းရှင်ခေါ် တနင်္ဂနွေမင်း လက်ထက်ထွင် လက်ဝံရွှေတောင်ဘွဲ့နှင့် ဝေါပလာမှူးအဖြစ် အမှု ထမ်းခဲ့သူ၊ မဟာဓမ္မရာဇာ ဗိမာန်ဘွဲ့ခံ ဟံသာဝတီပါမင်း ခေါ် ကြာသပတေးမင်း လက်ထက်တွင် ဘယကျော်သူ၊ မင်းရဲမင်းလှကျော် ထင်၊ အသည်ဝန်၊ အတွင်းဝန်၊ လွှတ်တော်ဝန်ကြီး နတ်သျှင်နောင် ဘွဲ့၊ ပဒေသရာဇာဘွဲ့၊ ဘုန်းတော်မြတ်ဘွဲ့စသည့် ဘွဲ့မည်များစွာ ရရှိခဲ့သူ မင်းသုံးဆက်မီသော စာဆိုတော်ကြီး။

ဤသို့နယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် တျာချင်းနှင့် ပတ်သက်သော ရိုးစင်းတည့်မတ်လှသည့် မေးခွန်းလေး တစ်ခုကို ဖြေဆိုရန် ဆိုတ်ဆိုင်းနေရပါသနည်း။ မိမိ၏ အမူအရာတို့ကပင် အင်္ဂါရပ် ဖြစ်နေပြီလား၊ မေးသူနှင့်ဖြေသူ၊ သိလိုသူနှင့် သိစေစွမ်း သူတို့အကြား ကွာဟလေပြီလား။

ညှိုးငယ်နောက်ကျီစွာ မျက်နှာ ငုံ့ငိုက်နေမိချိန်မှာပင် ဝန်ကြီးထံမှ...

“ကျွန်ုပ် အဖြေရပြီ ထင်ရဲ့ လူကလေး”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် လုပ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါရစေ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား”

“လူကလေးရဲ့ မေးခွန်းထဲမှာ နန်းဆောင်ပြာသာဒ်၊ ဘုံမြင့်
ခံအိမ်ထက်ကနေပြီး ကျေးတောသားတွေကို လှမ်းမြင်လိုက်ပုံဆိုတဲ့
စကားရပ်ပါတယ် ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“အင်မတန် တာသွားတဲ့ စကားပေပဲ၊ အဲဒီလို လှမ်းမြင်
လိုက်တာကပဲ လူကလေးအတွက် အံ့သြစရာ ဖြစ်နေတယ်
ထင်တယ်၊ လူကလေး ဆိုလိုတာက နန်းတော်ထဲမှာစာဆို ဝန်ကြီး
တစ်ပါးက တောသူလယ်လုပ်ခားမခုတ်တွေအကြောင်း တခုတ်
တရ စာဖွဲ့တာဟာ ထူးခြားမှု... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီး၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“လူကလေးနယ်...အဲဒါ ဘာများ ထူးခြားလို့လဲ”

“ခင်ဗျာ...”

“စာဆိုမှာ ဘယ်သင်းကိုပဲ ဖွဲ့ရမယ်၊ ဘယ်သင်းကိုတော့
မဖွဲ့ရဘူးဆိုတဲ့ နယ်ပယ်ကန့်သတ် တားမြစ်ချက်မှ မရှိစကောင်း
တဲ့ ဥစ္စာကိုး လူကလေးရဲ့”

“ခင်ဗျား...”

“စစ်မြေပြင် ရောက်နေချိန်မှာလည်း ချစ်ခြင်းဘွဲ့၊ ဖွဲ့နိုင်တာ
ပဲ၊ သူသတ်ကုန်း ရောက်နေချိန်မှာလည်း အမတ်အကြောင်း
ဖွဲ့နိုင်တာပဲ၊ ဘုံဆောင်မြင့် ပြာသာဒ်ထဲ လျောင်းနေစဉ်မှာလည်း
သေနင်္ဂဗျူဟာအကြောင်း ဖွဲ့နိုင်တာပဲ၊ ဇနီးမယား သမီးသားများနှင့်

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဃာရာဝါသမှုထဲ ကူးခတ်နေစဉ်မှာလဲ သံဝေဂဘွဲ့၊ ဖွဲ့နိုင်တာပဲ၊
စာဆိုရဲ့ အဖွဲ့ခံ အကြောင်းခြင်းရာကို ကာလ၊ ဒေသ၊ ဌာနန္တရ
ပယောဂများရဲ့ ပိုင်းခြားကန့်သတ်လို့မရဘူး၊ ဒါဟာ သဘာဝပါပဲ၊
အလွန်ရိုးစင်းတဲ့ သဘာဝပါပဲ”

ရေးရေး နားလည်သလိုရှိ၏။ သို့သော် လင်းလင်းချင်းချင်း
မရှိသေး။

“စာဆိုဟာ ဝန်းကျင်ကို အလွန် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မြင်
တတ်ရဲ့၊ သူ့နှလုံးဟာဒယကလဲ ကွန့်မြူးဖို့ အသင့်ရှိနေတတ်ရဲ့၊
စေတနာနီးပြီဆိုတာနဲ့ စာဆို လိပ်ပြာကလည်း အတောင်ပံ တဖျပ်
ဖျပ် ခတ်တော့တာကလား”

မျှော်လင့်ထားသော စကားများ ဝန်ကြီးထံမှ သွန်သွန်
ကျဆင်းလာပေပြီ။

“လူကလေး အမေးပုစ္ဆာကို ကျွန်ုပ် ဖြေလို့ရပြီ ထင်ရဲ့၊
နန်းတော်ထက်ကနေပြီး ကျေးတောသားတို့ကို မြင်လိုက်ခြင်း၊
တျာချင်း ဖွဲ့လိုက်ခြင်းဟာ ဆန်းကြယ်တဲ့အမှု မဟုတ်ပါဘူး၊
ထူးထူးခြားခြား အရေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ စာနာစိတ်နဲ့ စေတနာ
ပါပဲကွယ်”

နှိုးဒေါင်းလန်းကြီး၊ ခူးပြီးသောအခါ၊ သမီးနှင့်သား၊ များလို့
မဝင်သာ ခူးတစ်ဖက်ဟာ၊ တွန်းကာဖယ်လျက်၊ သူ့ထက်ငါလေ၊
စားတော့မည့်စေ၊ စပေသာလှ၊ အုန်းခွက်ကယ်နှင့်လေး... ထန်း
တက်ဘွဲ့၊ တျာချင်း။

ဖားပေါင်စင်းငယ်၊ ခြင်းပလိုင်းဝယ်၊ ခရုပီလော၊ ရောနှော
၍သာလွယ်၊ ဟင်းရွက်ကယ်နုနယ်၊ တစ်သွယ်ကန်စွန်း၊ ဆူးပုပ်

ရန်အောင်စာပေ-၂

ကယ်ကင်းပုံ အလုံးစုံ၊ ဖူးငံသာရော၍ ပြွမ်းသည်နှင့်လေး...လယ် ထွန်ဘွဲ့တျာချင်း။

ခါးတောင်းကျိုက်လုံ၊ ပခုံးခဲတွေ၊ ချွေးကလည်းစီး၊ ဒီးဒီး ကျသည့်ရေ၊ စားဖိုမှာပေ၊ ချက်လေထမင်း၊ မနပ်နိုင်ပြီ တစ်စီ၊ နန်းနီသာ မီးအိုးကင်းငယ်နှင့်လေး...တောင်ဘက်ပိန်းဝင်ဘွဲ့တျာ ချင်း။

ဝန်ကြီးရေးစပ်ခဲ့သော တျာချင်းများမှ အပိုင်းအစများသည် မီးပြင်းတိုက်အိုးကင်း မျက်နှာပြင်ပေါ်က မုန့်ညက်ရည်များနယ် တဖောက်ဖောက်ပွက်ကာ ပေါ်လာကြ၏။ တျာချင်းများကို အစ အဆုံး အပုဒ်လုံး အပုဒ်လုံး အာရုံမရသော မိမိကိုယ်မိမိ မကျေမနပ် ဖြစ်မိတော့သည်။

“နောက်ထပ် အဖြေတစ်ခုလည်း ကျွန်ုပ် ပေးနိုင်မယ်ထင်ရဲ့ လူကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား”

“အင်းဝနေပြည်တော်ကြီးမှာ ရှင်ဘုရင်၊ မိဖုရား၊ သားတော် သမီးတော်၊ မျိုးမတ်ဗိုလ်ပါတွေချည်း နေထိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လယ်သမား၊ ထန်းသမား၊ လှေသမား အများအပြားလည်း နေထိုင် ကြတာကလား၊ သူရဲ့အကြောင်း သူရဲ့ဖြစ်တွေ၊ သူရဲ့နေပုံဘဝတွေ ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရတယ်၊ ကြားရတယ်၊ အဲဒါတွေက နှလုံးဟဒယကို ဟပ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ် စပ်ဆိုဖြစ်တယ်၊ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လိုက်တာပါပဲ၊ ဒါပါပဲကွယ်၊ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“သဘောပေါက်ပါပြီ မင်းကြီးဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အထွန့်တက်

တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကြီးဘုရားလို လွှတ်တက်ဝန်ကြီး တစ်ပါး က ဒီလယ်သမား၊ လှေသမား၊ ထန်းသမားတွေဘဝကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ဖွဲ့နိုင်လွန်းတာကတော့”

“တကယ်ကြည့်ရင် မြင်တာပါပဲကွယ်၊ မကြည့်လို့သာ မမြင်ကြတာပါ”

တျာချင်းကိစ္စ အဆုံးသတ်သင့်ပြီ ထင်၏။ မင်းဘုရားကြီး ၏ အဖြေများက စေ့စပ်ကုံလုံ နေပေပြီ၊ တျာချင်းအကြောင်းတွေ မေးရင် သူ့ထံမှ တောက်တောက်ခါးခါး ရဲဝံ့ပြတ်သားသော စကား လုံးတွေကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားမိသော မိမိ၏ အဖြစ်ကိုလည်း ရှက်နိုးဖြစ်မိ၏။

မင်းဘုရားကြီးသည် ဝင့်ဝါမောက်ကြွားတတ်သူ မဟုတ် နိုင်ဟု သိထားရင်းကပင် သူ၏ တျာချင်းများအကြောင်းကိုတော့ သိုက်မြိုက်ခမ်းနားလှပစွာ အဖြေပေးလိမ့်မည်ဟု မိမိထင်ခဲ့ရိုးအမှန် ပင်။

ယခုသော်ကား ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် ရိုးစင်းပေစွ။ ပကတိ ရှင်းလင်းပေစွ။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ တကယ့် အရည်အသွေး ကား စာဆိုတတ်ခြင်း စွမ်းရည်မတ္တ မဟုတ်။ ဤနယ်သော ရိုးစင်း ရှင်းလင်းသည့် စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးမိ လေသည်။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ ကတ်ကတ်သတ်သတ်ဟု ဆိုနိုင် သည့် အတွေးတစ်ခုလည်း ဝင်လာ၏။

“လူကလေး...ဘာများ ပြုံးသလဲကွယ်”

“မေးခွန်းလေးတစ်ခု ခေါင်းထဲ ပေါ်လာလို့ပါ မင်းဘုရား ကြီး”

“ဆိုပါဦး၊ ကြားရအောင်”

“မင်းဘုရားကြီးရဲ့ တျာချင်းတွေကို အင်းဝနန်းတော် ထဲမှာ ဆိုကြကူး၊ ကြပါသလားလို့။”

သည်တစ်ခါ ပြုံးသူကား ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာဖြစ်၏။ ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းသည့် အပြုံးအေး။

“ရွှေနန်းတော်မှာကတော့ မဏိကက်ဇာတ်ထဲက ဇာတ်ချင်းတွေ၊ သူဇာပျို့၊ မနော်ပျို့တွေ၊ အရွတ်အဆိုများ ကြသပေါ့ကွယ်၊ ဓမ္မတာပေပဲ၊ တျာချင်းတွေကို ရွတ်ဆိုကြတဲ့ အသံတွေကိုတော့ လယ်တော၊ ထန်းတောနဲ့ မြစ်ကမ်းမြစ်ကြောတွေဆီမှာ ပိုကြားကြရသပေါ့၊ သစ်ပင်တွေသော်မှ သူ သင့်ရာလျော်ရာ မြေဆီအလိုက် ပေါက်ရောက်ရှင်သန်ကြပေတာကလား။”

“နားလည်ပါပြီ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား”

သည့်ထက် ပြောရာစကား မိမိမှာ မရှိတော့ချေ။

တျာချင်းများကို အကြောင်းပြု၍ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာနှင့် မိမိတို့ အကြားအကွာအဝေးသည် အနည်းငယ် နီးကပ်လာပြီဟု ထင်မိ၏။ အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ စာဆိုဝန်ကြီးတစ်ပါး၏ အရှိန်အစော်သမ္ဘာကို လေးစားမပျက်ရှိသော်လည်း စတင်တွေ့ဆုံစဉ် တဒဂံများလို မိမိ၌ ရွံ့ရွံ့ရှားရှား မခံစားရတော့ပေ။

ထို့အပြင် ဝန်ကြီးပြောထားနှင့်သော စကားတစ်ခွန်းကလည်း အားတတ်စရာပင်ဖြစ်၏။ “အနုပညာ၊ စာပေ၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာဆိုတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ကြဆုံကြခြင်းဟာ မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းလှပါတယ်၊ ကာလအလျား ခြားနားမှုလည်း မရှိတော့ဘူး။

အကယ်တန္တူ တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်းရင်သော်မှ အပြစ်ယူဖွယ် မထားအပ်ဘူး” ဟု သူဆိုခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့သော အားတက်စိတ်ဖြင့် နောက်ထပ်သောစကားများကို ပြောတော့မည်ရွယ်ခါမှ မိမိ၌ မေးခွန်းအစများက ပျောက်ဆုံးနေပြန်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ လက်လှမ်းမီသော တျာချင်းများ အကြောင်းကိုတော့ မေးကြဖြေကြပြီးခဲ့ပြီ။

ကြိုးသီချင်းများ၊ အဲချင်းများ၊ ဇာတ်ချင်းများ၊ ပျို့များ၊ ချင်းများကို ဝန်ကြီး ပြုစုစီကုံးခဲ့သည်။ အကယ်၍ မိမိသာ နဲ့စပ်သူဆိုပါမှ ပျို့တစ်စောင်လောက်ကို ကောက်နုတ်မေးလျှင်ပင် ဝန်ကြီးထံမှ မှတ်သားဖွယ်များ စီရိထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည် ဧကန်ဖြစ်၏။ တံတျာတေရှင် တစ်ပုဒ်တည်းမှပင် ရှင်းလင်းချက်များစွာ ရရှိလိမ့်မည် မချဖြစ်၏။ ယခုသော်ကား...။

မေးမည့်သူ၏ ဉာဏ်နှင့်သုတ နယ်သည် ဖြေမည့်သူ၏ ဉာဏ်နှင့်သုတ နယ်ထက် များစွာနိမ့်ကျ ကျဉ်းမြောင်းနေချေသည်။ သူဇာပျို့၊ မဏိကက်ပျို့၊ ကျေးဇူးတော်ပျို့၊ ယိုးဒယားသံရောက်ပျို့၊ သုမဒ္ဒဃောသပျို့၊ မနော်ပျို့၊ ဤပျို့၊ ခုနစ်စောင်ကို ပျို့ကြီးခုနစ်စောင်ဟု ခေါ်သည်တဲ့။ ဤထက်ပို၍ မိမိမသိ၊ သူဇာကိုလည်း မပစ်နှင့်၊ စာနုကိုလည်း မချစ်နှင့်၊ ဤစကားကိုလည်း ကြားဖူးနားဝသာရှိထားသည်။

လွှတ်တော် ဝန်ကြီးတစ်ပါးအနေဖြင့် ထန်းသမား၊ လယ်သမား၊ လှေသမား၊ အသည်းသားတို့အကြောင်း တျာချင်းဖွဲ့ဆိုစိတ်ကူးနိုင်ပါပေသည် ဟူသော အချက်ဖြင့်သာ မိမိသည် ရပ်တန့်နေပေပြီ။ ရှေ့ကို မည်သို့ဆက်ရမည် မသိ။ အမေး နှပ်ခဲ့လျှင်

မြေသူ၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို စော်ကားရာရောက်ပေမည်။ မေးခွန်းဆင်းရဲ ခြင်းဖြင့် မိမိသည် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာရှေ့တွင် ကျုံ့ဝင်သွားနေ သည်ဟု ခံစားနေရတော့၏။

ဝန်ကြီးကမူ မိမိ၏ ဆွံ့သွားခြင်းကို သတိပြုမိဟန် မတူ။ အဝေး၏ အဝေးဆီကိုသာ ကြည့်နေလေသည်။ သူ့အသွင်ကို ကြည့်ရင်း “သုခမိန်ဉာဏ်ရှိ၊ ကဝိတို့ဂုဏ်ရည်၊ မမေးသူနေက၊ ရွှေဗဟိုရံစည်တော်ကြီးလို၊ တီးမှသူမြည်” ဟူသော စာချိုးလေးကို သတိရမိ၏။ စည်ကြီးကားတီးမှ မြည်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် တီး မညီလက်က တစ်ဖျာစာ၊ စည်မျက်နှာက မြေကန္တာနယ် ဖြစ်နေ တော့လည်း အခက်ကြီး ခက်ရလေပြီ။

“လူကလေးရဲ့၊ ငြိမ်သားရှိလျချည်လား၊ မသိလို့မေး မစင် လို့ဆေး ဆိုတဲ့စကား အရှိသား မဟုတ်လား၊ မေးမှသိမှာပ၊ ဆေးမှ စင်မှာပ”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား၊ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ဘာကိုဘယ်လို မေးရမှန်းကို မသိဖြစ်နေလို့ပါ”

စိတ်ထဲရှိနေသည့်အတိုင်း စကားသံ ထွက်သွား၏
ဝန်ကြီး ပြုံးလေသည်။

“အမေးငါးမျိုး ရှိသကဲ့၊ အကြင်သူသည် မသိပါ၊ မမြင်ပါ သောကြောင့် သိပါမြင်ပါလို၏ ဆိုတဲ့အမေး၊ အဒိဋ္ဌာစောဒနာပုစ္ဆာ တဲ့၊ ဒုတိယက အကြင်သူသည် မိမိ သိမြင်သည်ကို တစ်ပါး ပညာရှိတို့၏ အသိအမြင်နှင့် ညှိနှိုင်းလို၍မေး၏။ ဒိဋ္ဌသသန္နနာ ပုစ္ဆာတဲ့၊ တတိယက အကြင်သူသည် မိမိသိသည်၊ မြင်သည်ကို ဟုတ်၏လော၊ မဟုတ်၏လောလို့ ဝိုးဝါးယုံမှား ရှိသောကြောင့်

ထိုယုံမှား သင်္ကာကို ဖျောက်လို၍ မေး၏။ ဝိမတိစ္ဆေဒနာ ပုစ္ဆာတဲ့၊ စတုတ္ထကတော့ အကြင်သူသည် သူတစ်ပါးတို့နှင့် ပြောဟောလို သဖြင့် အလိုနှင့် လျော်စွာ ဆိုစေပြောစေလို၍မေး၏။ အနုမတိ ပုစ္ဆာတဲ့၊ ပဉ္စမက အကြင်သူသည် သူကပင် ပြောဟောလိုသော ကြောင့် စကား အစပြု၍မေး၏။ ကထေတုကမျှတာ ပုစ္ဆာတဲ့၊ ဒီငါးမျိုး အနက်မှာ လူကလေးဟာ ပထမအမျိုး၊ အဒိဋ္ဌာ စောဒနာ ပုစ္ဆာထဲမှာ ပါဝင် နိုင်ကောင်းပါလိမ့်မည်၊ မသိမမြင် ပါသော ကြောင့် သိပါမြင်ပါလို၏ ဆိုတဲ့ အမေးစကား”

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာအား ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု ရိုးရိုး လေးဆိုလိုက်ချင်သည်။ စကားအရာတွင် အကျဉ်းအကျပ် ကျနေ သူ တစ်ဦးအား တံခါးဟ လှစ်ပေးလိုက်ခြင်းသည် ကုဝိစာဆိုတို့၏ သဘောပင်လား၊ လွှတ်တော်ဝန်ကြီးတစ်ပါး၏ မင်းမှုနန်းရေး လိမ္မာမှုပင်လား။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ပေါ့ပါးသွားသော ရင်တွင် မေးခွန်း တစ်ခုသည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား... မင်းဘုရားကြီးဟာ မင်းသုံး ဆက် တိုင်ဖြတ်သန်းနေထိုင်ခဲ့ပြီး အထူးတလည် သူကောင်း ပြုခံရတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သိရပါတယ်၊ မင်းသုံးဆက် ပြောင်း တယ်ဆိုတော့ အဲ...နန်းတော်နဲ့ တိုင်းပြည်မှာလည်း အနည်းနဲ့ အများ သိသလို ပြောင်းလဲမှုတွေရှိမှာပါပဲ၊ အဲဒီအခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲနေချိန်မှာ မင်းဘုရားကြီးက မပြောင်းမလဲ တစ်သမတ် တည်းပဲ အဆက်အဆက် တင့်တယ်လာခဲ့တာဟာ ဘာကြောင့် ပါလဲခင်ဗျား”

www.burmeseclassic.com

အဝေးသို့ကြည့်နေသောဝန်ကြီး၏မျက်လုံးများက မိမိထံ ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ထူးခြားသော အမူအရာ နှစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ တစ်ခုမှာ ခေါင်းခါယမ်းခြင်းဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုမှာ ခေါင်းခါယမ်းပြီးနောက် အသက်တစ်ရှူခန့်မျှခြားကာ ခေါင်းညိတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းယမ်းခြင်း၊ ခေါင်းညိတ်ခြင်း၊ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် အဘယ်ကြောင့် ဆန့်ကျင်သော ထိုအမူအရာနှစ်ခုကို တစ်ဆက်တည်း ပြုသနည်း။

“လူကလေး...ကျွန်ုပ်ခေါင်းခါ ခေါင်းညိတ်လို့ ဒါကိုပင်လျှင် ပုစ္ဆာ ထုတ်မနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်ုပ် ပြောပြပါမယ်၊ ခေါင်းခါရခြင်းက လူကလေးရဲ့ မေးခွန်းထဲမှာ လူကလေး မသိလိုက်တဲ့ လူကလေးရဲ့ အထင်အမြင် တစ်ခုပါသွားတယ်၊ အဲဒီ အထင်အမြင်က တစ်ဆိတ်ကလေး လွဲနေလို့။”

“ကျွန်တော့် မေးခွန်းထဲမှာ ကျွန်တော့် အထင်အမြင်...”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အပြောင်းအလဲတွေကြားမှာ ကျွန်ုပ်က မပြောင်းမလဲ တစ်သမတ်တည်း အဆက်အဆက် တင့်တယ်လာခဲ့သတဲ့...ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ပြောင်းလဲရွေ့လျော့ခြင်း အစဉ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်ုပ်က မပြောင်းမလဲ တစ်သမတ်တည်း ရှိနေမတဲ့လား၊ လူကလေး မမြဲခြင်း နိယာမလို အနိစ္စလက္ခဏာကို ဘုရားရှင်သော်မှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါပဲလျက် ကျွန်ုပ်က ဘောက်မဲ့ကြောင့် တသီးတခြား ကင်းလွတ်ရမှာတဲ့လဲ”

“ဟို...ဟို ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက စနေမင်း၊ တနင်္ဂနွေမင်း၊ ကြာသပတေးမင်းများ အစဉ်အဆက် နန်းတက်ကြရာမှာ မင်းဘုရားကြီးကတော့ စာဆိုကြီးအဖြစ်နဲ့ပဲ အစဉ်တစိုက် ဖြစ်တည်ခဲ့တာကို ပြောတာပါ၊ အချို့ စာဆို များမတ်ဝန်များဆိုလျှင် မင်းဆက်အပြောင်း နန်းအပြောင်းမှာ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲသွားကြတာမျိုး ရှိလို့ပါခင်ဗျာ”

“အို...လူကလေးက ဗဟိဒ္ဓကိုပဲ ကြည့်မိသကဲ့၊ ကိုင်းကွယ်ရုပ်နာမ်သန္တတိသဘောတွေကို မပြောတော့ပါဘူး၊ အစဉ်တစိုက် ဖြစ်တည်ခဲ့တယ်လို့ လူကလေးဆိုခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘဝအစဉ်လေးကိုပဲ ပမာကြည့်ကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

“ရမည်သင်းစာ မင်းရဲကျော်ထင်ဟာ အင်္ဂါသားမို့ အင်္ဂါမင်းလို့ တွင်တယ်၊ သူ့အနိစ္စရောက်ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်သား အရွယ်ရှိနေပါပြီ၊ အင်္ဂါမင်းလို ဆက်ခံတဲ့ စနေမင်း နန်းတက်တော့ ကျွန်ုပ်က ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်မှာပဲ စုရေးစုကိုင် အမှုထမ်း၊ အချီတော်သားအဖြစ် မင်းမှုထမ်းတယ်”

“ဘုရင့်ထံမှာပါလား မင်းဘုရားကြီး”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အိမ်ရှေ့မင်းထံမှာ ခစားတယ်၊ မဏိကက်ပျို့ နိဂုံးမှာ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် ရေးခဲ့ပါတယ်၊ မှတ်တော့စည်ရှည်၊ ကျွန်ုပ်သည်လျှင် ဘုန်းစည်ပရမ၊ ဘုရားဘေးတော်၊ တံဆိပ်တော်မူ၊ မည်လျော်ပါဠိ၊ သီရိတြိဘဝနာ သီဟသူရ၊ အဂ္ဂမဏိတရာ၊ မဟာဓမ္မရာဇာ၊ နရာထွက်ချက်၊ မင်းလက်ထက်ဝယ်၊ ချက်သက်စွမျှော်၊ သားတော်ရန်ရှင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်း၏၊ ထံရင်းမခြား၊

ချီတော်သားလျှင်၊ ဖြစ်ငြားသည်ကြောင့်၊ မနောင့်ဒုက္ခ၊ မွေးစကပင်၊ သုခပျော်ပျော်၊ လူဖြစ်တော်၏...လို့ စပ်ဆိုခဲ့တယ်လေ”

မဏိကကံပျို့ကို မိမိအာဂုံ မဆောင်နိုင်သည် ဖြစ်လေရာ ထိုပျို့နိဂုံးတွင်ပါရှိသော ထိုအကြောင်းကိုလည်း မိမိ မသိခြင်းသည် အံ့ဩစရာ မဟုတ်တော့ချေ။ သို့သော်ဝန်ကြီး မိန့်ထားသော အဒိဌာ စောဒနာပုစ္ဆာကို အကာအကွယ် ရထားပြီဖြစ်၏။

“ကျွန်ုပ် အသက် သုံးဆယ်စွန်းစွန်းလောက်မှာ စနေမင်း အနိစ္စရောက်လို့ မှန်နန်းရှင်ဘုရား ထီးနန်းတက်ပြန်တယ်”

“ခင်ဗျာ...၊ မှန်နန်းရှင်ဘုရား ဆိုတာက...”

“တနင်္ဂနွေမင်းလို့ စောစောက လူကလေး ပြောခဲ့တဲ့ ဘုရင် ပါပဲ၊ ဘွဲ့မည်က သီရိပဝရမဟာဓမ္မရာဇာမိပတိတဲ့၊ အင်း...နတ်ရွာ စံခဲ့တဲ့ စနေမင်းရဲ့ ဘွဲ့မည်က သီရိမဟာသုဓမ္မရာဇာတဲ့”

ရှင်ဘုရင်ကြီးများ၏ ဘွဲ့မည်များကို ဝန်ကြီးဘာကြောင့် ရွတ်နေသနည်းဟု တွေးမိ၏။ ရှည်လျား၍ အနက်ကြွယ်လှသော ထိုမည်ရည်များကို မှတ်မိနိုင်စွမ်း မရှိ။

“သီရိမဟာသုဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ စနေမင်းဟာ သက်တော် လေးဆယ်နှစ်နှစ်မှာ အနိစ္စ ရောက်ရှာတယ်၊ နန်းစံ တစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်သာ ရှိတော်မူတယ်”

သက်တော်လေးဆယ့်နှစ်နှစ်။ နန်းစံဆယ့်ခြောက်နှစ်။ သီရိ မဟာသုဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ စနေမင်း။ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် ဘုရင် တို့၏ ဘွဲ့မည်ရည်များအား ဘာကြောင့် ထည့်သွင်း ပြောဆိုသည် ကို ရိပ်စားမိသလို ရှိလာလေသည်။

“နောက်တက်တဲ့ တနင်္ဂနွေမင်းက သူ အိမ်ရှေ့စံ ဘဝက

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

တည်းကပဲ မင်းဘုရားကြီးက အချီတော်သားအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ တာဆိုတော့ သူလည်း ဘုရင်ဖြစ်ရော မင်းဘုရားကြီးလည်း...”

“ဟို ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ပါခင်ဗျား၊ တနင်္ဂနွေမင်း လက်ထက်မှာ မင်းဘုရားကြီးဟာ လက်ဝဲရွှေတောင်ဘွဲ့နဲ့ မန် ကျည်းတုံရွာကို စားရတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ မင်းဘုရားကြီး အရာ အဆင့် တက်ခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား”

ဝန်ကြီး ယဲ့ယဲ့ပြုံး၏။

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲကွယ်၊ ဝေါပလာမူးရာထူး ခန့်အပ် ခြင်းလည်း ခံရတယ်၊ ရွှေစား ဆောက်ပြည့်အိမ်ပြည့်နဲ့လည်း ချီးမြှင့် သူကောင်းပြု ခံရတယ်၊ အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာရဲ့ အချီတော် အဖြစ်လည်း ခစားထမ်းရွက်ရတယ်”

ဝင့်ဝါခြင်း အလျှင်းကင်းသော အသွင်ဖြင့် သူ၏ ရာထူး ဌာနန္တရများကို ဝန်ကြီး ပြောနေသည်။ ထိုစကားတို့ နောက်ကွယ် တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေမည်မှာ သေချာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအကြောင်းတွေကို စာအုပ် တွေထဲမှာ ဖတ်ရပါတယ်”

“ဘယ်လိုကွဲ့၊ စာအုပ်...ဟုတ်စ”

“ဟို...စာအုပ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကာလရဲ့ပေ၊ ပုရပိုက် မှတ်တမ်း တစ်မျိုးပါခင်ဗျား၊ မင်းဘုရားကြီးတို့ အကြောင်း တွေကို အဆက်ဆက် မှတ်တမ်း ပြုကြပါတယ်၊ ဒီလို ဖတ်ရှုမိပြီး မင်းဘုရားကြီးရဲ့ ဟိုရာထူးဌာနန္တရ အစဉ်တစိုက် တိုးမြှင့်ကြီးမားပုံ တွေကို သိရလို့လဲ အလွန်ထူးပေတကားလို့ မှတ်သားကြရပါတယ်”

“အင်း...ဆိုပါဦးကွဲ့”

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

“တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ နန်းစဉ်မင်းဆက် ကူးပြောင်းမှု အေးဆေးငြိမ်သက်တဲ့ ကာလမျိုးမှာ မင်းဘုရားကြီး ထွန်းပေါက် ခဲ့ရပုံ အတွက်လည်း မုဒိတာဖြစ်မိပါတယ်”

“အေးဆေးငြိမ်သက်တဲ့ ကာလ...ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ နန်းလုပွဲတွေ၊ လုပ်ကြံမှုတွေ၊ စစ်မက်တွေ ကင်းရှင်းတဲ့”

“လူကလေးရဲ့... တနင်္ဂနွေမင်း နန်းတက်ခါစမှာပဲ ဘထွေး တော် ပုဂံမင်းထံ သစ္စာရေတိုက် လွှတ်ရသေးသကော၊ ပုဂံမင်းက သူ့နောင်တော် စနေမင်း နာမကျန်းရှိပြီ ဆိုကတည်းက လက်နက် လူသူ စုဆောင်းခဲ့သကော၊ ပုဂံမင်းဟာ ယော၊ ဆော၊ လောင်းရှည် အနောက်တစ်လွှား၊ ပြည်၊ တောင်ငူ၊ အောက်တစ်လွှားကိုပါ လက်နက်သွင်းပြီး ခြားနားပုန်ကန်ခဲ့သကော၊ ဘယ့်နယ် စစ်မက် ကင်းရှင်းရမှာလဲ”

ထိုနောက်ခံကို မိမိမသိ။ ယခုသိရပြီဆိုသောအခါ စိတ်ထဲ တွင် တစ်ခုခု အပူအထစ် ဖြစ်လာ၏။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် စနေမင်း မှ တနင်္ဂနွေမင်းသို့ အကူးကာလသည် စစ်မဲ့ကာလ မဟုတ်။ ဤစစ် မက်မဲ့ မဟုတ်သော ကာလတွင် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် ရာထူး ဌာနန္တရ ဘွဲ့မည်ရည် အသစ်များကို ခံယူသော ထိုကာလနှင့် မဆက်စပ်စွာ သီးခြားနေခဲ့သလား။ မပတ်သက် မဆက်စပ်နေ သော စာကဗျာများကိုချည်း တွင်တွင်ရေးခဲ့သလား။ သူ ဘျာချင်း ဖွဲ့သော လယ်သမား၊ ထန်းသမား၊ လှေသမားများ ထိုသတ္တန္တရ ဘေးတွင် ကျရောက်ကြရသည်ကို ဝန်ကြီး မျက်နှာလွှဲခဲ့သလား။

“တစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ၊ မင်းဘုရားကြီး ခင်ဗျား”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“မေးပါ လူကလေး”

“ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုရသလောက် မင်းဘုရားကြီးရဲ့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ စာ၊ ကဗျာ ရေးစပ်ဖွဲ့ဆိုခြင်းများသာ တွေ့ရ ပါတယ်။ အခုလို မငြိမ်မသက် ကာလတစ်ခုခုထဲမှာ မင်းဘုရားကြီး ရဲ့ အပိုင်းကဏ္ဍကို မတွေ့ရပါဘူး၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ မေးမိသွားပေပြီ။ ထွက်ကျသွားသော အမေးစကားကို ပြန်လည်ဖမ်းယူဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ ဝန်ကြီး ပဒေသရာဇာကမူ ခွင့်လွှတ်မျက်လုံးများကို ဖြည်းလေးစွာ မျက်တောင်နှစ်ချက် သုံးချက် ပုတ်ခတ်လျက်...

“အင်း...မဏိကက်ပျို့ ကျွန်ုပ်ဖွဲ့ဆိုချိန်မှာတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ အသက်ငါးဆယ်နဲ့ ခြောက်ဆယ်ကြား ရှိခဲ့ပြီ၊ ဒီပျို့ထဲမှာ ဒီပရာဇ် မင်းက သမီးတော် သီရိမြတ်စွာကို ဆုံးမခန်းပါတယ်၊ လူကလေး အခွင့်သာရင် မဏိကက်ပျို့ကို ဖတ်ရှုကြပေရော...ရှိပါစေလေ”

တစ်လုံးမှ နားမလည်သောကြောင့် မှင်တက်နေမိ၏။

“လူကလေး ခုနက မေးလိုက်တာကို ကျွန်ုပ် အဖြောင့် ဖြေပါမယ်။ ခေတ်ကာလတစ်ခုထဲမှာ ရှင်သန်ဖြတ်သန်းနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ် အသီးသီးကို နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲလို့ရသကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ် မင်းဘုရား ကြီး”

“တချို့က အဲဒီခေတ်ကာလ အဖြစ်သနစ်များနဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်စပ်ပါဝင်နေသူ၊ နောက်တစ်မျိုးက သွယ်ဝိုက်ဆက်စပ်နေသူ ဖြစ်တယ်”

“ဒီအထိလည်း ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဆိုင်ရာကာလအဖြစ်သနစ်များထဲမှာ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်ပါဝင်သူက တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တယ်၊ ပမာတန္တု စစ်မက်အရေးပေါ်ရင် ဓားလှံစွဲပြီး ပွဲဝင်သူမျိုး.....ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်တစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ သွယ်ဝိုက်ဆက်စပ်ပါဝင်သူကတော့ မိမိနေရာမှာပဲနေပြီး၊ မိမိနေရာမှနေ၍ မျက်ခြည်ပြတ်မခံ ကြည့်ပြီး လိုအပ်မယ် ထင်တာကို မိမိအစွမ်းဖြင့် ဖြည့်ဆည်းဖြည့်တင်းပေးသူ။ ခုနက ပမာတန္တုအတိုင်း ဆက်ရရင် စစ်မက်အရေးပေါ်ရင် ဓားလှံ မစွဲဘဲ ဗျူဟာစက္ကများကို ရေးဖွဲ့စီရင်သူမျိုး”

နားလည်လိုက်ပေပြီ။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကြီးစွာသော အားတောင့်အားနာခြင်းများဖြင့် တောင်းပန်စကားပြောဖြစ်တော့၏။

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်...”

“ကျွန်ုပ် နားလည်ပါတယ် လူကလေး၊ တောင်းပန်စကား မဆိုပါနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်က မိမိရှိထားသမျှသော နေရာ လေး တစ်ခုဆီကနေ မိမိမြင်နိုင်သမျှသော ရွှေကွင်းကိုကြည့်ပြီး မိမိ စွမ်းနိုင်သမျှသော စာကဗျာ ဖွဲ့ဆို သီကုံးခြင်းအားဖြင့် ဒုတိယအမျိုး အစားမှာ ပါဝင်သူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ နှစ်မျိုးနှစ်ဌာန မပါဝင်နိုင်ရ ကောင်းလား ဆိုရင်လည်း မိမိအရာမဟုတ်သော နေရာမှာပါဝင်ခဲ့ ရင် ထိုနေရာ ချို့တဲ့သွားနိုင်ပါတယ်လို့သာ ပြောရတော့မှာပါပဲ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား”

“ကျွန်ုပ် ခေါင်းခါယမ်းခဲ့တဲ့ သဘောကိုကော လူကလေး သိပြီလား”

“သိပါပြီ မင်းဘုရားကြီး၊ မပြောင်းမလဲ အစဉ်တစိုက် တည်နေတယ်ဆိုတဲ့စကား ကျွန်တော် မှားပါတယ်ခင်ဗျား”

“အင်း...ခေါင်းညိတ်တာကိုကော”

“ကျွန်တော် အခုပဲ မေးမလို့ပါ မင်းဘုရားကြီး”

“ပဒေသရာဇာဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း မမြဲ၊ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ သဘောနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တနင်္ဂနွေမင်း၊ ကြာသပတေးမင်းတို့လည်း မမြဲ၊ တိုတောင်းတဲ့ သက်တမ်း ကာလလေးအတွင်း ပျက်စီးခဲ့ကြရ ပေမယ့် ကျွန်ုပ် ရေးစပ်သီကုံးခဲ့တဲ့ စာ၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ ဂီတ အချို့ ကတော့ ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ရှည်စွာ လူကလေးတို့ ခေတ်ကလ အထိ ရောက်ပေါက်ခဲ့တာ သိရလို့၊ ဪ... ပုဂ္ဂိုလ်ရွှေ့လျော့ သော် လည်း အနုပညာကဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အသက် ရှည်နိုင်ပါလားလို့ သဘောရောက်မိပြီး ခေါင်းညိတ်တာပါ”

“အနုပညာက ပုဂ္ဂိုလ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အသက် ရှည်နိုင်တာကကော ဘာကြောင့်များပါလဲ မင်းဘုရားကြီး ခင်ဗျား”

“အင်း...အကြောင်းတရားများစွာ ရှိပေလိမ့်မယ်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ် ယခု ဖြေနိုင်တာကတော့ဖြင့် အကြောင်း နှစ်ရပ်ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ပထမအကြောင်းက မိမိ၏ အနုပညာသည် အခွန်ရှည် ကျန်ရစ်စေသတည်းလို့ မပြဋ္ဌာန်းအပ်ဘူးကွဲ့”

“ခင်ဗျာ...”

“အဲဒီလို အနုပညာရှင်က ကြိုတင်ပြဋ္ဌာန်းစိတ်နဲ့ ပြုစုလိုက် မယ် ဆိုရင် လောဘ၊ မာန ပါသွားပြီလေ၊ အဲဒါ ကိလေသာပဲ၊ ကျဉ်းမြောင်းခြင်းပဲ၊ လောဘနဲ့ မာနနဲ့ ယှဉ်တယ်ဆိုတော့ မေးလာ

လည်း ကပ်ပြီပေါ့၊ ဒီလို အနုပညာမျိုးဟာ အဲဒီ ကိလေသာတွေနဲ့ပဲ လောင်ကျွမ်းပျက်စီး ချုပ်ငြိမ်းကြရတယ်”

“ဒုတိယ အကြောင်းကကော ခင်ဗျာ”

“ပထမအကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်နေပါတယ်၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ အနုပညာ စာပေကို အားထုတ်ပြုစုချိန်မှာ အရိုးခံနဲ့ပဲ ပြုသင့်တယ်၊ မိမိ သိတာ၊ မိမိ ဟာဒယမှာ ထင်ဟပ်တာ၊ မိမိ ဝေဒနာရောက်တာ ကိုပဲ ပြုသင့်တယ်၊ အထွန့်တက်ရမှာကတော့ ကောင်းသော စေတနာပဲပေါ့”

ဝန်ကြီး၏ စကားများ နက်လှသည်ဟု ထင်၏။ ဤစကား များကို ထပ်မံသုံးသပ်ရန်မှာ မိမိတာဝန်သာဖြစ်လေသည်။ တွေ့ဆုံ ရရှိက်မှာ ဤစကားများအပေါ် မူတည်၍ ဆက်လက် မဆွေးနွေး တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အမေးအဖြေ ရေစီးကြောင်း ကောင်းစွာ ပွင့်ပြီဖြစ်သော ကြောင့် တကူးတကန့် အားမထုတ်ရဘဲ နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကို ပြောဖြစ်လေသည်။

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား... စောစောက မင်းဘုရားကြီး ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်စောဒက တက်ချင်တာလေး တစ်ခု ပါသွားပါတယ်”

“ဘာများပါလိမ့် လူကလေး”

“ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲတုန်းကပါ၊ မင်းဘုရားကြီးက ပြောသွားပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်က...တဲ့၊ မိမိရှိထားသမျှသော နေရာလေး တစ်ခုဆီကနေ မိမိမြင်နိုင်သမျှသော ချွင်းကို ကြည့်ပြီး...တဲ့၊

ရန်အောင်စာပေ-၂

မိမိစွမ်းနိုင်သမျှသော စာကဗျာ ဖွဲ့ဆို သီကုံးခြင်းအားဖြင့်...တဲ့၊ အဲဒီစကားပါ”

“ဒီစကားမှာ ဘာများ စောဒကတက်စရာ ရှိလို့လဲ လူက လေး”

“မင်းဘုရားကြီး ရှိထားသမျှ နေရာလေး၊ မြင်နိုင်သမျှသော ချွင်း၊ စွမ်းနိုင်သမျှသော စာကဗျာ ဖွဲ့ဆိုသီကုံးခြင်း...လို့ မပြော သင့်ပါဘူးခင်ဗျား”

“အလို ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”

“မင်းဘုရားကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှောင်းလူ များမှာ တေးဂီတဆိုရင်လည်း ထံတျာ၊ သီတာ၊ သာယာ၊ ဝေဘာ အစရှိတဲ့ အဲချင်းတွေ၊ အိုင်ချင်းတွေ အခြေခံအဖြစ် လေ့လာလိုက်စား ခွင့်ရကြပါတယ်၊ ဇာတ်ချင်းနဲ့ ဇာတ်ထုတ်တွေကိုလည်း လေ့လာ ကြရပါတယ်၊ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ စာပေနဲ့ တေးဂီတနယ်မှာ မင်းဘုရားကြီးရဲ့အစဉ်အလာကို အခြေခံ အဖြစ် ကျွန်တော်တို့ သင်ယူကြရပါတယ်၊ နည်းနည်းနောနော ကျေးဇူး မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား”

“အို...လူကလေးတို့၊ အဲဒီလို လိုက်စားကြသလား၊ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ရှိလှပါဘိကွယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း တစ်ပြန်တစ်လှည့် မေးပါရစေဦး၊ မဟာဂီရိနတ်သံအဲ၊ ရွှေဖျဉ်း ညီနောင် နတ်သံအဲ၊ ဆယ့်နှစ်ရာသီ သီချင်းတွေကိုကော ဘယ်လို စီမံ တီးမှုတ်ကြပါသလဲ”

“ခင်ဗျာ”

“အဲချင်းကြီးဆိုပြီး ကျွန်ုပ် ရေးစပ်ခဲ့တာလေးတွေ ရှိသေး

ရန်အောင်စာပေ-၂

သကဲ့၊ စိတြဂီဝါနိမင်း အဲချင်းကြိုး၊ ငှ်မင်းအဲချင်းကြိုး၊ နေပါဦး ကွယ် ကျွန်ုပ်လည်း မိမိဟာမိမိ မေ့လျော့နေပါဘိ၊ အင်းတော ဆင်ဖမ်းဘွဲ့၊ တျာချင်း၊ ကုန်တင်လှေကြီးဘွဲ့၊ တျာချင်းတွေကိုကော လူကလေးတို့ ရွတ်ဆိုနေကြသလား”

“ဟို...ကျွန်တော်တို့”

“ပြောပါ လူကလေး၊ မိမိစိုက်ခဲ့သော ပျိုးစေ့လေးများ ကနေ အပင်တွေ ရှင်သန်ကြီးထွားနေကြတာကို ဘယ်ဥယျာဉ်မှူး ဝမ်းမသာဘဲ ရှိပါ့မလဲ၊ ကျွန်ုပ် နားထောင်နေပါတယ်”

ခက်ပြန်ချေပြီ။ ဝန်ကြီးရွတ်ပြသွားသော အဲချင်းကြိုးများ၊ တျာချင်းများကို အမည်သော်မှပင် မကြားဖူးခဲ့။ တစ်ပိုင်းတစ်စ အသိကလေးဖြင့် မထိတထိ ပုတ်မိသည့်အဖြစ်ကို ရှက်ကြောက်မိ တော့၏။

“တေးဂီတကို တကယ် လိုက်စား လေ့လာသူများကတော့ မင်းဘုရားကြီးပြောတဲ့ အဲချင်းကြိုးနဲ့ တျာချင်းတွေကို ကောင်းစွာ ဆည်းပူး နေကြပါလိမ့်မယ်၊ စာပေသမားများ ဆိုရင်လည်း မင်းဘုရားကြီးရဲ့ပျို့တွေ၊ ဇာတ်ထုတ်တွေကို သီးခြား အားထုတ် လေ့လာကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်ဌာနစလုံး ကျွမ်းဝင်သူ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ နှောင်းလူများက ဒီလို လိုက်စား ဆည်းပူးကြရင်း ထည့်သွင်းနုတ်ပယ် ပြင်ဆင်စရာများ ရှိကြရင် လည်း လခွေ၊ပဒေသနည်းခံ ပညာသည်များနဲ့ နီးနှောစုံစမ်း မေးမြန်းပြီး အဆက်အဆက်ပြုလုပ်သွားကြမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဆတက် ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးလာရမှာပေါ့ လူကလေး”

ရန်အောင်တပေ-၂

အရိုးခံဖြင့် ပြောနေသော ဝန်ကြီးကို ကြည့်ရင်း လိပ်ပြာ မသန့် ခံစားမှုများက အသွေးအသားထဲမှာ ဖျံ့လာ၏။ ဤ ခံစားမှု သည်လည်း မိမိတစ်ဦးတည်းမှာသာ ဖြစ်ပေါ်ပါစေဟု အားငယ်စွာ ဆုတောင်းမိ၏။

မတတ်သာတော့ပြီ။ ဤအတိုင်းသာ ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ ဂီတ များအကြောင်း ဆက်ပြောကြလျှင် မိမိသည်ပင် နေရာ၌ အစက် အမှုန် ဖြစ်သွားတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“စကားဝေသွားတယ် မထင်ပါနဲ့ခင်ဗျား မင်းဘုရားကြီး အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဖတ်ရှုကြရမှာ သို့သော် သို့လော ဖြစ်နေတာလေးတစ်ခု သိပါရစေ”

“ဘာများပါလိမ့်ကွယ်”

“တနင်္ဂနွေမင်းနောက် ကြာသပတေးမင်း လက်ထက်မှာ မင်းဘုရားကြီးဟာ နောက်ထပ် ဘွဲ့မည်ရည်များနဲ့ သူကောင်းပြု ခံရသေးတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“အင်း... မင်းရဲမင်းလှကျော်ထင်ဘွဲ့နဲ့ အသည်ဝန်ကြီး ရာထူး ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါတင်မကပါဘူး မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား၊ စာဆိုခြင်း အရာမှာ အလွန်နှစ်သက်တဲ့အတွက် တောင်ငူမင်းဆက်တုန်းက ရတုကဗျာ ရေးစပ်ရာမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင်ရဲ့ ဘွဲ့အတိုင်း နတ်သျှင်နောင်ဘွဲ့ကိုလည်းရခဲ့သေး တယ်၊ ပြီးတော့ ပဒေသရာဇာဘွဲ့နဲ့ လွှတ်တော်ဝန်ကြီးအဖြစ်ထိ သူကောင်းပြု ခံရတယ်လို့လည်း သိရပါတယ်”

ရန်အောင်တပေ-၂

“အင်း... ရတနာ သုံးပါးနဲ့ မိဘဆရာ ဂုဏ်ကျေးဇူးပါပဲ လူကလေး”

“ပြောပါ လူကလေး”

“မင်းဘုရားကြီးရဲ့ ကတော်နှစ်ပါးကိုပါ ဒေဝီဘွဲ့ ဆောင် နှင်းပေးတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး...”

“ဪ...လူကလေး၊ ဒါကိုပြောဖို့ အားတောင့်အားနာ ဖြစ်နေသကဲ့၊ အင်း...မေးမှတော့ ဖြေရတော့မှာပဲ၊ ဒီလိုကွယ်... မင်းတရားကြီး နန်းစံတော့ ကျွန်ုပ်ကို ကျိုင်းလေးသစ် ပေးပြီး ဘယ ကျော်သူဘွဲ့နဲ့ သူကောင်းပြုတော်မူတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ် ပထမ အိမ်ထောင်ဦး ပျက်စီးပါတယ်၊ သူ့ဇာပျို နိဂုံးဝိုင်းမှာ ကျွန်ုပ် ဒီ အကြောင်းတွေကို စပ်ဆိုခဲ့ပါတယ်၊ မကြာမကြာ ဆက်ကာသာ လျှင်၊ ထိပ်ချာဖုန်းမောင်၊ ကျေးဇူးတော်ကို၊ ချီငေါ့ပျံ့ကြည့်၊ ဆိုရေး သည်ကား၊ ချစ်သည်လူပေါင်း၊ အိမ်ရှင်ဟောင်းလည်း၊ လှဲပြောင်း ရွှေ့ကာ၊ ခန္ဓာတည်မဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့နောက်ဝယ်...တဲ့”

“အို...မင်းဘုရားကြီးကတော် ဆုံးပါးခဲ့တာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ မင်းတရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် က မှူးရိုးမတ်မျိုး သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ဆောင်နှင်းပေးတော်မူခဲ့ရတဲ့ မုဆိုးမပါ၊ ဓမ္မာမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပျက်စီးလို့ မကြာခင်မှာဘဲ မိဘ နှစ်ပါး ကွယ်လွန်ပြန်လို့ မောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့ရှာတယ်၊ ကျွန်ုပ် အကြောင်းပါပြီးနောက်မှာ သူ့ကိုလည်း မင်းတရားကြီးက ဒေဝီဘွဲ့ ခံစေခဲ့ပါတယ်”

“ရှင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က စာထဲမှာ ဝန်ကတော် နှစ်ယောက်ကိုလည်း မိဖုရားငယ် အဆောင်အယောင်ဖြင့် ဒေဝီဘွဲ့ ခံစေပြီလို့ ဖတ်ရတော့...”

“ချိန်လျော်မဲ့ထွေ၊ ညနေနံနက်၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်၊ တိုင်အောင်ကြာစောက်၊ မရောက်အိမ်ရာ၊ ရှိသောခါဝယ်၊ ထိပ်ချာ ထားတင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကား၊ ကြည်လင်မေတ္တာ၊ ဝါစာပေယူ။ သင်္ဂဟကို၊ နေ့ညမမေ့၊ ဆောင်မြဲလေဖြင့်၊ ချမ်းမြေ့သာလှ၊ ရွှေရွန်း ဟ၍ ဆရာအိမ်ဝယ်၊ အလွယ်တည်းလည်း၊ သိမ်းဆည်းမည်သူ၊ ကိုယ်တူမရှိ၊ ဖြစ်ဘိသောအား၊ မလျောက်လျားခဲ့၊ မယားမညီ၊ နိမ့် လျာကျ၊ စည်မလှ၍...ဆိုတဲ့ စကားလေးကို လူကလေး ပြန်ဖတ် ကြည့်ရင် ပိုပြီး ရှင်းသွားမှာပါ”

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် သူ့စာသူရွတ်ရင်း မျက်နှာညှိုး သွား၏။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီး ခင်ဗျား၊ အခုလို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရတာ ကျွန်တော့် အပြစ်ပါ”

“အင်း...ရင်ထဲညှိုးသွားတာက ဝန်ကတော်များကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတရားကြီးအကြောင်း တွေးလိုက်မိလို့ပါကွယ်”

“ခင်ဗျား...မင်းတရားကြီးအကြောင်း”

“ကျေးဇူးရှင် မင်းတရားကြီးလေ၊ ဟံသာဝတီကို ရောက်ရ တဲ့ မင်းတရား၊ အသိမ်းမလှရှာတဲ့၊ မင်းတရားကြီး”

မဟာဓမ္မရာဇာမိပတိဘွဲ့ခံ ဟံသာဝတီပါ မင်းအကြောင်း မိမိသိထားသမျှ ရေးရေးပေါ်လာသည်။ အင်းဝ နေပြည်တော်မှနေ ၍ ဟံသာဝတီသို့ ဆောင်ယူခြင်းခံရသဖြင့် ဟံသာဝတီပါမင်း၊

ဟံသာဝတီရောက်မင်းဟု သညာပြုကြကြောင်းလောက်သာ မှတ်မိ
တော့သည်။

ယခု မင်းတရားကြီး ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာကား ကြေကြေ
ကွဲကွဲ မြည်တမ်းနေ၏။ သူ့အရှင် သခင်မို့ သူ ထိခိုက်ခံစားရရှာ
ပေမည်။ “အသိမ်းမလှရှာတဲ့ မင်းတရားကြီး”ဟု တမ်းတ ရေရွတ်
နေသည်။

“ဘယ်လို အသိမ်းမလှတာပါလဲ မင်းတရားကြီးခင်ဗျား”

“လူကလေး အမေးရှိမှတော့ ပြောရတော့ပမှာပ၊ တကယ်
တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်ုပ် စုံစုံစေ့စေ့ ပျို့တစ်ဆူရေးခဲ့ရ
အကောင်းသားကလား၊ အေးလေ ရေးနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“အသိမ်းမလှဘူးဆိုတော့ အဦးပိုင်းအစက လှခဲ့တယ်လို့
ဆိုလိုပါသလား ခင်ဗျား”

ဝန်ကြီးသည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ဖြည်းညင်းစွာ သက်ပြင်း
ထုတ်လျက်....

“အဦးပိုင်းအစလည်း လှတယ်လို့ မဆိုသာပေဘူး၊ ဒီလိုကွဲ့၊
နန်းတက်တဲ့ နှစ်မှာပဲ ပညာရှိ ဟူးရားသမားများက စစ်တောင်းသို့
ကိုယ်တော် ရောက်ရကိန်းခန်း ရှိသည်လို့ ဟောလျှောက်ကြတဲ့
အတွက် ယတြာပြုခဲ့ရသေးတယ်၊ ယတြာက စစ်တောင်းနဲ့ နံတူတဲ့
မြို့ အနောက်ဆင်တဲ အရပ်မှာ ယာယီနန်းတော် ဆောက်ပြီး အဲဒီ
နန်းတော်မှာ စစ်တောင်းက မြေကို ကြံခဲ့သေးတယ်၊ ယာယီ နန်းကို
ကျော်အောင်စံနန်းလို့ သမုတ်တယ်”

“ယာယီနန်းဆိုတော့ ဒီနန်းကို ဘယ်လို ဆက်ထားပါလဲ
မင်းဘုရားကြီး”

“ဆက်မထားဘူး၊ နောင်ကျတော့ နန်းကို အကောင်း
အတိုင်း ဖျက်သိမ်းပြီး ပုခန်းကြီးမြို့ ကျေးပိုက်သင် ပထမကျော်
အရှင်ဉာဏဓရကို လှူပြီး ကျော်အောင်စံထားလို့ တွင်ခဲ့တယ်”

“ဒီလို ယတြာ လုပ်ခဲ့တာဟာ မအောင်မြင်ဘူးလို့ ဆိုရမှာ
ပေါ့ခင်ဗျာ”

“အင်း...ဘုရားရှင် ဖြစ်တော်စဉ် ရင့်မာတစ်ကျိပ်ထဲက
တေမိယံ ဇာတ်တော်ကို သတိရမိသေးတော့သကွယ်”

“ခင်ဗျာ...ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင်နေလို့ပါလဲ”

“ငရဲဘေးကို ထိတ်လန့်တဲ့အတွက် ဘုရားလောင်း တေမိ
ယ ကုမာရဟာ ကာသိကရာဇ်ထီးနန်းကို စိုးစံခွင့်မရအောင် အဆွံ့၊
အအ၊ အပင်းအယောင် ပြုခဲ့တာလေ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရပါတယ်၊ မင်း
ဘုရားကြီး”

“ထီးဖြူကနက်ရိပ်ခိုတဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းတစ်ပါးဟာ အင်မတန်
ဝန်တာ ကြီးလှတယ်”

“မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ မင်းတရားကြီးက ဘယ်လိုများ...”

“ဒီလိုကွဲ့...အဲဒီ ယာယီဆင်တဲ နန်းတော်မှာ စံနေခိုက်မှာပဲ
နန္ဒမိတ်ကျော်ထင်ရဲ့ ကုန်းချောစကား နားဝင်ပြီး မင်းတရားကြီး
ဟာ အမှားတွေ ကျူးလွန်မိတယ်၊ အပြစ်မရှိတဲ့ ဝန်ကြီး သီရိဇေယျ
နော်ရထာ၊ အတွင်းဝန် ကျော်ထင်နန္ဒမိတ်၊ သက်တော်ရှည် ရွှေတိုက်
ဝန် နန္ဒသူရိယ၊ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူပါလိမ့်၊ အင်း...
အသည်ဝန် နေမျိုးစည်သူတို့ကို စစ်ကိုင်း နယ်ရဲ့မြောက်ဘက်စွန်း

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပေါ်က မြစ်ညာရှိ တောင်ပေါက်တော အရပ်သို့
ပို့ပြီး ကွပ်မျက်ဖို့ အမိန့်ချခဲ့တယ်”

“အို...ဘယ်သူမှ မတားကြဘူးလား၊ မင်းဘုရားကြီးက
ကော ကုန်းချောစကား နားမဝင်ဖို့ မတားခဲ့ဘူးလားခင်ဗျာ”

“လူကလေး...တားတဲ့သူဟာ အဲဒီ အမတ်ဝန်ကြီးလေးပါး
နဲ့အတူ ပဉ္စမမြောက် ရာဇဝတ်သမား ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဘုရင့် ဓား
ဘယ်လောက်ထက်သလဲဆိုတာ လူကလေး မသိလို့”

“ကြေကွဲထိတ်လန့်စရာပါပဲခင်ဗျာ၊ ဒီနောက်ကော...”

“ဒီအကြောင်းကြားသိတဲ့ ပညာရှိများက မစီရင်သင့်တာကို
စီရင်တဲ့ ဒီအမှုကြောင့် ပြည်ရွာမငြိမ်မသက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဆိုကြ
တယ်၊ အင်း...အင်းဝနေပြည်တော် ပျက်ခါနီးတော့ မင်းတရားကြီး
လည်း ကိုပုသာရှိရင် ဒီလို မကြုံရဘူးလို့ မြည်တမ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့
နောက်ကျသွားခဲ့ပြီလေ”

“ခင်ဗျာ၊ ကိုပုဆိုတာ...”

“ဝန်ကြီး သီရိဇေယျနော်ရထာရဲ့ နာမည်ရင်း”

ရင်ထဲတွင် အံ့ပျပျ ခံစားလာရ၏။ ဤ အဖြစ်သနစ်များ
ထက် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ၏ သီချင်းများနှင့် မဏိကတ်ပြဇာတ်
အကြောင်း ပြောင်းရွှေ့ဆွေးနွေးမည်စိတ်ကူး၏။ သို့သော် သူကိုယ်
တိုင်ကပင်၊ မကောင်းခဲ့လေသော နှောင်းအတိတ်ကို တမ်းတမ်း
တတ ပြောဆိုနေသည်ဖြစ်၍ ကားစဝင်မဖြတ်ရက်တော့။

ရာဇဝင်ကို စာဆိုဝန်ကြီးဘယ်သို့ သုံးသပ်လေမည်နည်း။
ထိုသုံးသပ်ချက်ကိုသာ နားထောင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ
သည်။

“ဒီအဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာဟာ မင်းတရားကြီး နန်းတက်ပြီး နှစ်နှစ်
ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ကသည်းအန္တရာယ် ပေါ်တော့တာပေါ့၊
အင်း...တစ်ထောင့်ကိုးဆယ်ခုနစ်ခု၊ မှတ်မိပါသေးတော့”

“ကသည်းအန္တရာယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုပါလဲ မင်းဘုရား
ကြီး”

“စစ်ရေးစစ်ရာတွေ ပြောရတာ စိတ်လက် မကြည်ပါဘူး
ကွယ်၊ စတာကတော့ ကသည်းတို့ မြေတူးကို ဆင်းပြီး လူတွေ
ဖမ်းသွားတာက စတာပါပဲ၊ ကသည်းတွေက အလုံးအရင်းနဲ့
လာတိုက်လိုက်၊ တတော်က ခံတိုက်လိုက်၊ နေပြည်တော်ကို
သစ်တပ်ကြီး ပတ်ကာတည်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကသည်း
အရေးဟာ အောင်ပွဲနဲ့ ပြီးခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊ ပြီးခဲ့သော်လည်း
စစ်ဆိုကတည်းက စစ်ပန်းခဲ့ကြတယ်”

“မင်းဘုရားကြီးတို့ရဲ့ ဘုရင်ကြီးက စစ်ရေးစစ်ရာမှာ
ဘယ်လို ရှိပါသလဲခင်ဗျာ”

“မင်းတရားကြီးဟာ အမှန်တော့ အေးအေးသိမ်မွေ့တဲ့ ဥပဓိ
ပိုင်ရှင်ပါ၊ ဗေဒင်ဂဏန်း ရာဇဝင်ပုံပြင်၊ စောင်းညှင်း ဂီတတို့မှာ
အလေ့အကျင့် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ၊ အင်း...စိတ်နုတော့
လည်း သူပြုသမျှ ပါတော့တာပေါ့လေ”

“ခင်ဗျာ...သူဆိုတာက...”

“လောကခံတရားနဲ့ ဗဟိဒ္ဓ အခြေအနေတွေကို ပြောတာ
ကွဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ဆိုရင် မင်းတရားကြီးဟာ အမှုထမ်း အရာ
ထမ်းတွေကိုလဲ အထိုက်အလျောက် ပြုစုချီးမြှောက်တတ်သူ ဖြစ်
တယ်၊ အင်း...အပေးအကမ်းကလည်း လွေ့လွေ့ရမ်းရမ်းရှိတယ်၊

နောင်မှာတော့ ပြည်အရေးကို မရှုမကြည့်၊ သတိမမူဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်လာတာမို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါပဲ”

“ကသည်းအန္တရာယ်...ပြီးတော့ကော မင်းဘုရားကြီး”

“ဟံသာဝတီသားတို့ စခန်းထလာကြတာပါပဲ၊ ဆင်နဲ့ ကျား တစ်ပြိုင်တည်း ရရှိပိုင်ဆိုင်လိုဆိုပြီး ဆင်ကျားရှင် သမိန်ထော ဘွဲ့ခံတဲ့ ငသာလှက ဗိုလ်ဝင်ခံ ဘုရင်လုပ်တယ် စစ်ပွဲတွေ မကြာခဏ ဖြစ်တယ်၊ တစ်ထောင့်တစ်ရာလေးခု နှစ်ကများ ပြည်အလုံးမှာ မိုးကလည်း ဆွဲရှား၊ စားရေးရိက္ခာကလည်း ခေါင်းပါး၊ ခိုးသားဓားပြကလည်း ထူထပ်နဲ့၊ အလွန်ပဲ ဆိုးခဲ့တယ်”

“နောက်တော့ကော မင်းဘုရားကြီး”

“နောက် ငါးနှစ်ကြာတော့ ဦးအောင်လှက ဗညားဒလ ဘွဲ့ခံပြီး ဆင်ကျားရှင်ကို မောင်းထုတ်တယ်၊ ဒီကြားထဲ အုတ်ဖိုတောင်ခြေက ကွေ့တွေကလည်း ထောင်ထားကြပြန်တယ်၊ မင်းတရားကြီးက သူ့ဘထွေးတော် သတိုးမင်းခေါင်ကို ဘုရင်ခန့်ပြီး ချီးမြှောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်လေးနှစ်အကြာ မိုးတွင်းအလွန်မှာ ဟံသာဝတီက ကြည်းကြောင်း ရေကြောင်း အလုံးအရင်းကြီးနဲ့ စစ်ထိုးလာတော့ တောင်ငူရာဇာကို လုံးဝပုံအပ် အားကိုးရပြန်တယ်၊ မရပါဘူးကွယ်”

“အင်းဝ စစ်ရှုံးသွားပြီလား မင်းဘုရားကြီး”

“စစ်ရှုံးရုံဘယ်ကမလဲ၊ မြို့တော်ကြီးကို ဟံသာဝတီတပ် ဝိုင်းထားတော့ မင်းတရားကြီးဟာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ကူးတော့ မယ်ဆိုပြီး ထွက်ခဲ့သေးတယ်၊ မထွက်သွားပါဘူး၊ အိမ်ရှေ့ အိမ်တော်မှာ ညဉ့်ဘက် ခိုရတယ်၊ နောက်နေ့ မနက် အတွင်းမြို့ပေါက်

တော့တာပဲ၊ ဟံသာဝတီ ဥပရာဇာက မင်းတရားကြီးကို ဖမ်းဆီးရမိတယ်၊ နောက်လေးငါးရက်ကြာတော့ ဟံသာဝတီကို ပို့တော့တယ်”

“ဒီအချိန်မှာ မင်းဘုရားကြီးကကော ခင်ဗျာ”

“မိဖုရား၊ သားတော်သမီးတော်များ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များနဲ့အတူ အမျိုးအမတ် ဝန်ကြီးတွေပါ တစ်ပါတည်း အခေါ်ခံရတာမို့ ကျွန်ုပ်လည်း ဟံသာဝတီကို လိုက်ပါရတယ် လူကလေး”

“ဟံသာဝတီ ရောက်ပြီးတော့ကော မင်းဘုရားကြီး”

“ဘုရင်နဲ့ ကျေးကျွန်များကို အတူမထားဘူးလေ၊ မင်းတရားကြီးကို ဟံသာဝတီမှာ ထားပြီး ကျွန်ုပ်ကတော့ သန်လျင်အပို့ ခံရတယ်၊ အင်း...ကြေကွဲထိတ်လန့်စရာပါပဲကွယ်၊ နှစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါ ကျေးဟောင်း၊ ကျွန်ဟောင်းများနဲ့ မသင့်မတင့် လျှို့ဝှက်ကြံတယ်ဆိုပြီး ဥဿာမြို့စားက မင်းတရားကြီးကို သားတော်သမီးတော်တွေနဲ့တကွ ရေမှာပျောက်လိုက်ကြသတဲ့လေ”

“ဝန်ကြီး၏အသံ အက်ကွဲ တုန်ယင်နေပြီဖြစ်၏။ မိမိ၏အရှင်သခင် မိမိ၏ နေပြည်တော်၊ မိမိ၏ အပေါင်းအဖော်များကို ဆုံရှုံးရလေပြီးနောက် သန်လျင်သို့ အပို့ခံထားရသော စာဆိုဝန်ကြီးတစ်ပါး၏ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာအစုစုတို့ကို မှန်းဆကြည့်မိသည်”

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် သန်လျင်မှပင် လူကြီးရောဂါဖြင့် အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်ဟု ဖတ်ဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိ၏။ ဟံသာဝတီပါ မင်းတရားကို ရေပျောက်သော ထိုနှစ်မှာပင် မင်းဘုရားကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ဆိုဆိုနစ်နစ်ရှိလေသော ဝန်ကြီးကို ကြည့်၍ အားပေးစကားဆိုရန် သူ၏ စာကဗျာတွေထဲမှ သင့်လျော်ရာကို စဉ်းစားရှာဖွေ ကြည့်လိုက်၏။ ထန်းတက်ဘွဲ့၊ လယ်သမားဘွဲ့၊ တျာချင်း၊ ကောက်စိုက်မိန်းမသူတို့၏ အိုင်ချင်း၊ ထံတျာ၊ သီတာ၊ သာယာကြိုးသီချင်းများ၊ ဓမ္မကျွန်းပြန်ချလေ၊ ဘုန်းထူးဝေသာသီချင်းခံများ၊ မေရုငယ်မှ ရာဇာလေ...နတ်သံအဲ၊ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရန် သူရေးစပ်ခဲ့သော စာတွေထဲမှ တစ်ခုခု ရွတ်ဆိုကြည့်မည်။ မည်သည်ကို ရွတ်ဆိုမည်လဲ၊ အသင့်တော်ဆုံးစာမည်သည်စာ ဖြစ်လေမည်လဲ။

လက်ဝဲယုန္တရနှင့်

ဇာတ်ခုံမြင်ကွင်းတွင် ဖြန့်ကြက်လင်းဖြာနေသော မီးအလင်းသည် သလွန်ပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်လက်ထဲသို့ ပုရပိုက် ရောက်သွားချိန်၌ တစ်စတစ်စ မှိန်ဖျော့သွား၏။ အပြာရောင် စပေါ့လိုက်က ဘုရင်၏ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးတို့ကို ခြွင်းချန်ကာ ပုရပိုက်ကိုဝိုက်သော လက်ချောင်းများဆီသို့သာ ကွက်ကွက်ဝိုင်း၍ ထိုးထားသည်။

စောင်းကြိုးများကို ဖွဖွထိခတ်လိုက်သည့် သံစဉ်သွားပေါ်လာ၏။ စည်းဝါးမဝင်၊ အဆိုအတွက် ဖြူးပေးလိုက်သည့် အခင်းအကျင်း၊ အတွဲအဖက် ဂီတသံများ။ ထိုအလိုမခံအလူး စောင်းသံကို ပွေ့ဖက်လျက် သီဆိုသံ ပေါ်လာ၏။ တကယ်တော့ သီဆိုသံဟုပင် မခေါ်ချင်၊ ညည်းတွားမြည်တမ်းသံ၊ ရေရွတ်တိုင်တည်သံ။

ဇာတ်ခုံမြင်ကွင်းမှ ရွှေရောင်ခြည် တိုင်လုံးများ၊ ပန်းကနုတ်များ၊ ပန်းကနုတ်များ၊ ပဝါပါးတင်းထိမ်စများ၊ ရွှေချည်ငွေချည်ကြိုးခတ်များ၊ ပျောက်ကွယ်သွားကာ နောက်ခံပိတ်ကား၌ တောတောင်ရိပ်ပေါ်လာ၏။ နက်စွာသော သစ်ကြီးဝါးကြီး တောမြိုင်ဂနိုင့်ဟောမာ၏ တစ်နေရာတွင် ကွေ့ကောက်သွင်သွင် စီးဆင်းလာသော ရေအလျဉ်း။

“မဲဇာတောင်ခြေ၊ စီးတွေတွေတည့်၊ မြစ်ရေဝန်းလည်း၊ မြိုင်တောဆီက၊ ရွှေပြည်ကိုသာ၊ တရှာတော့မိ၊ မိုးရှိရှိလျှင်...”

ညည်းတွားဆိုမြည်သံသည် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ရှိလှ၏။ အသံကျနေရာအချို့တွင် အတွန့်အရစ်လှိုင်းများ စွက်ဖက်နေသည်။ တောမျက်မည်းတောင်ခြေတွင် ဝန်းဝိုက်ရစ်ခွေ စီးဆင်းလေသော ရေအလျဉ်းနှင့် လိုက်ဖက်ဘိခြင်း။

“သီရိကျက်သရေ၊ ပြည့်ဖြိုးဝေသော၊ အောင်မြေကြော့ကြော့၊ ကုန်းမော့မော့၌၊ ဘိုးတော်ကောင်းမှု၊ တည်ထားပြုသည်” နောက်ခံပိတ်ကားမြင်ကွင်းက ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွား၏။ စိမ့်မြိုင်ဂနိုင့်မှသည် ရွှေထီးရွှေနန်း၊ စုလစ်မွမ်းချွန်၊ ထို့နောက် ရွှေစေတီ၊ ထီးတော်။

“ဧမ္မုဆီမီး၊ ခြောက်ရောင်ညီးမျှ၊ ဂူကြီးသခင်၊ ရွှေလင်းပင်နှင့်၊ ရွှေခြင်သေ့မြွေ၊ စ၍ရေသော်၊ ရွှေစေတီကြီး၊ အသီးသီးတည့်၊ ပိတ်ဆီးယှက်သန်း၊ လျှပ်ရောင်တန်းမျှ...”

တကယ်တော့ စာဆိုတော်နေ့ ဂုဏ်ပြု အထိမ်းအမှတ်ပြဇာတ် တစ်ထုပ်ကို စီရင်ခင်းကျင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စာဆို၏ ပုရပိုက်ပေါ်မှ အကွေရာ စာလုံးများကို အရပ်နှင့် အသံများ အဖြစ်

ရန်အောင်စာပေ-၂

သို့ ကူးပြောင်းစေလျက် ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် တင်ဆက်ပြသနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ် အများစုမှာလည်း စာပေသမားများပင် ဖြစ်ကြ၏။ စာရေးဆရာများ ကြည့်နေသော ပြဇာတ်သည်လည်း စာဆိုတော်တစ်ဦး အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

“ရွှေနန်းရွှေဘုံ၊ အလုံးစုံကို၊ အာရုံမျက်မြင်၊ ဖူးမြင်ချင်၍ သည်တွင်ရွှေမြို့၊ သည်သို့စေတီ၊ သည်ဆီရွှေနန်း၊ ဖြောင့်တန်းတော့မည်၊ စိတ်ကရည်သည်၊ ရွှေပြည်ဌာန ဝေးသောကြောင့်...”

သိုရင်းအဖြူက အရောင်လွင့်ကာ ဝါကျင်ကျင် ဖြစ်နေ၏။ ပန်းတွင် သိုင်းထားသော စလွယ်သည်လည်း တင်းတင်းရင်းရင်း မရှိ။ ဖော့လုံးခေါင်းပေါင်း ပေါင်းမထားသော ဆံပင်ဖြူတို့သည် ကျိုးကျဖွာရရာ။ အနည်းငယ် ညိုသော မျက်နှာပြင် အသားရောင်သည် နေလောင်သောကြောင့်လား၊ နှင်းကိုက်သောကြောင့်လား၊ ရှိရင်းစွဲထက် ပို၍ညစ်နေသယောင်ယောင်၊ ထူးခြားသည်ကတော့ နားတောင်းဆင်ထားသော နားရွက်တို့ပင်ဖြစ်၏။ ရှည်လျားကြီးမားသော နားရွက်တို့၏ အဖျားများသည် နားတောင်း၏ အလေးချိန်ကြောင့် လည်ပင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တွဲရစ် ကျနေကြလေသည်။

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား... မဲဇာတောင်ခြေရတု သရုပ်ဖော်ပြဇာတ်ကို အမတ်ကြီးလည်း ရှုစားနေပါသလား”

ရန်အောင်စာပေ-၂

သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း လက်ဝဲသုန္ဒရဦးမြတ်စံပဲဟု ချက်ချင်း သိလိုက်သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

“မိမိတောင်ခြေရတု သရုပ်ဖော်ပြဇာတ်တဲ့လား”

သူ့အသံက ပဲ့တင်ထပ်သံ နှစ်ခါသုံးခါပြန် ကြားနေသလို ရှိသဖြင့် ကြိုးစား နားထောင်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်နေ့ကို စာဆိုတော် နေ့လို့ သတ်မှတ်ပြီး ရှေးစာဆိုကြီးများရဲ့ ဂုဏ်ကို အောက်မေ့ ပူဇော်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်သဘင်တွေ ကျင်းပကြပါတယ်။ အခု တင်ဆက်နေတာက အမတ်ကြီးရဲ့ မာဇာတောင်ခြေရတု သရုပ် ဖော်ပါ။ ဒီရတုဟာ ကျွန်တော်တို့ကာလအထိ လူသိများ ထင်ရှား ကျော်ကြားဆဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“မောင်ရင်လေးက ဘယ်သူပါလိမ့်”

“အိုး... ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော်က တစ်ထောင့်သုံးရာ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ခုနှစ်က စာပေသမားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါ တယ်။ ကာလအလျဉ်ကို ကူးဖြတ်လာပြီး အမတ်ကြီးထံ လေးလေး စားစား လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“တစ်ထောင့်သုံးရာခြောက်ဆယ့်နှစ်ခုနှစ်၊ အလို...နစ် ပေါင်း နှစ်ရာကျော်နေပါပကော၊ လာရောက်တွေ့ခြင်း ဆိုတာက ဘာလဲ”

“အမတ်ကြီး ဖြေဆိုဖို့ မထောင်းသာဘူးဆိုရင် မေးခွန်းလေး အချို့ကို မေးမြန်းရင်း ဆည်းကပ်နှီးနှောဖို့ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မေးခွန်းတွေ... ဟုတ်စ၊ ဘယ်လို မေးခွန်းတွေလဲ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“အမတ်ကြီးရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်အချို့နဲ့ စီကုံးရေးစပ်ခဲ့တဲ့ စာပေ များ အကြောင်းပါ”

“အဲဒါ လိုအပ်လို့လား မောင်ရင်လေး”

ညှိုးငယ်ဖျော့တော့သော အသွင်ကို အကဲခတ်လျက် မေး ခွန်းရှင်အဖြစ် ရဲတင်းစွာ ချဉ်းကပ်ခဲ့သော အရှိန်က တွန့်သွား၏။ အလိုက်သင့် မရှိသော မျက်လုံးများထဲ၌ မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ် များ ဆောင်နေသနည်း။

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ အမတ်ကြီးရဲ့ ရတုဟာ ခေတ်ကာလ အဆက်ဆက်ကို ဖြတ်သန်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကာလအထိ ထင်ရှား နေပါတယ်။ စာပေသမားများသာမက တေးဂီတနဲ့ သဘင်ပညာ ရှင် များထဲမှာလဲ မိမိတောင်ခြေ ရတုဆိုရင် မသိသူ၊ အာရုံမရသူ၊ မရှိသလောက် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးပြောရရင် မိမိတို့စကား လုံး ဝေါဟာရသည်ပင်လျှင် အဝေးဒေသ၊ အရပ်တစ်ပါး၊ လူသူ လေးပါးတို့နှင့် ကင်းကွာရာဌာန၊ တစ်ကိုယ်ထီးတည်းရှိရာ အရပ် ဒေသဆိုတဲ့ အနက်ပုံဆောင်တဲ့အထိ တွင်ကျယ်သက်ရောက်ခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကာလမှာ ထင်ရှားတဲ့ ကဗျာဆရာကြီး တစ်ဦးကဆိုရင် မြို့ရိပ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းဝေးရာ ဒေသတစ်ခုမှာ သူ့ဘာသာ လွတ်လပ်အေးချမ်းစွာ နေထိုင်တာကို အကြောင်းပြုပြီး မိမိကိုယ်မိမိ မိမိသို့ ပို့ခြင်းလိုတောင် သုံးနှုန်းခဲ့ပါတယ်။ မိမိ တောင်ခြေရတုဟာ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်သစ်နဲ့တူ ရှင်သန်လွှမ်းမိုးဆဲ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“မိမိသို့ပို့ခြင်း...အင်း မောင်ရင်လေးတို့ဟာ သို့ကလောက် တောင်မှပဲ မိမိတို့ရဲ့ အနက်ဗျူဟာကို သိရှိနေကြတယ်ဆိုရင် ဘာ

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဖြစ်လို့ မောင်ရင်လေးက ထွေထွေရာရာ မေးချင်သိချင် ဖြစ်နေရသေးသလဲကွဲ့."

"ဒါကတော့ ဒီလိုရှိ"

"ပြီးတော့ မောင်ရင်လေး၊ အစောကဆိုခဲ့တယ်၊ မဲဇာတောင်ခြေရတုသရုပ်ဖော်ပြဇာတ်တဲ့...ဟုတ်စ"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီပြဇာတ်ကို အမတ်ကြီးလည်း ရှုစားနေတယ်ဆိုပြီး"

"ကျွန်ုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီပြဇာတ်ကို ရှုစားနေရမှာလဲ မောင်ရင်လေး၊ မကောင်းလှတဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကို ထပ်မံသုံးသပ်ရင်း နောင်တ တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်းသဘော၊ ကုက္ကုစ္ဆုပွားရမှာတဲ့လား၊ ကုက္ကုစ္ဆုဟာ အကုသိုလ်စေတသိက် ဆယ့်လေးပါး တစ်ပါး အပါအဝင်ပေပဲ"

ညှိုးငယ်သော အသွင်ရှိနေသည့် လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီး၏ ဝေဒနာ တစ်စွန်းတစ်စကို ရိပ်စားလိုက်မိသလိုရှိ၏။ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်း အမှု၌ မလိမ္မာသော မိမိ၏ အလျင်စလို နိုင်မှုကိုလည်း ရှုတ်ချမိတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အကိုင်အတွယ်ရ ခက်သော နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို ကြုံနေရပေပြီ။ သတိထား...သတိထား။ ဤအရာသည် မင်းမှုထမ်းစာဆိုအမတ်ကြီး လက်ဝဲသုန္ဒရခေါ် ဦးမြတ်စံ၏ ဝေဒနာ ဗဟိုချက် အသားနုတက်နေသော နေရာဖြစ်သည်။ တင်ကျန်ရစ်သော အမာရွတ်၏ ဒဏ်ရာဟောင်းသည် အခန့်မသင့်လျှင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်ကျနိုင်သည်။ ဒဏ်ရာဟောင်းကို ထိခတ်တို့ဆိတ်လျက် ဝေဒနာတို့ကို လှုပ်နှိုးပြီး ကာယကံရှင်ဆံမှ အဖြေစကားတွေ

ရန်အောင်စာပေ-၂

သွင်သွင် ထွက်လာစေခြင်း ဆိုသည်မှာ တွေ့ဆုံမေးမြန်းသူတို့၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သို့သော် မိမိ အလိုရှိသော စကားတို့ကို ထုတ်ယူဖို့အတွက် ကာယကံရှင်အား ကိုယ်စိတ် နှလုံး သုံးပါး ပင်ပန်းအောင် ပြုမှုခြင်းသည် စာနာမှု ကင်းမဲ့လွန်းရာ ကျပေါလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့်မူ ယခု တွေ့နေရသူကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်က စာဆိုမှူးမတ်ကြီး တစ်ပါး။ သတိကြီးစွာ ကိုင်တွယ်ရချိန်မည်။

"ဒီလိုပါ အမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ အနုပညာရှင် စာဆိုတို့ရဲ့ သဘာဝမှာ မိမိရဲ့ဘဝ မိမိရဲ့အတ္တသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂကြောင့် ကြီးကြီးမားမား ဒုက္ခဆင်းရဲ ရောက်ရတယ်ဆိုရင် အဲဒီဒုက္ခကိုပင်လျှင် အနုပညာ ဂုဏ်မြှောက်စွာနဲ့ စာကဗျာ သီကုံးထုတ်ဖော်နိုင်ကြတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်မိပါတယ်။ ရွဲ့ညွှန်တွင်းမှ ကြာပွင့်ကြာပန်း ပေါက်လာသလို ဆင်းရဲဒုက္ခများဟာ စာဆိုတို့ရဲ့ နှလုံးကို ဖြတ်သန်းပြီးတဲ့အခါမှာ လှပနက်ရှိုင်းတဲ့ အနုပညာများ ဖြစ်ပေါ်လာကြပါတယ်၊ အမတ်ကြီးရဲ့ မဲဇာတောင်ခြေရတုကို ကျွန်တော်တို့ တလေးတစားနဲ့ ချစ်ခင်နေကြတာဟာလည်း ဒီလိုသဘောနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား"

"အင်း...မောင်ရင်လေး ပြောသွားတာတွေကတော့ တရားကိုယ် သဘောတွေ့ပါပဲလေ၊ ဒီလိုသဘောနဲ့ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ စကား ဆက်ဆိုကြနိုင်ကောင်းပါရဲ့၊ အေးကွယ်...ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အပြစ်မကင်းပါဘူး"

"ခင်ဗျာ..."

"ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ပဲ ဆိုကြပါစို့၊ မောင်ရင်လေးကို"

ရန်အောင်စာပေ-၂

အစောက ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သို့ကလောက်တောင် မှပဲ မဲဇာရဲ့ အနက်ဗျူဟာကို သိရှိနေကြတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ထွေထွေရာရာ မေးချင်သိချင်ဖြစ်နေရသေးသလဲဆိုတဲ့ စကားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ အမတ်ကြီးခင်ဗျား”

“အဲဒီလို တစ်စွန်းတစ်စ ပြန် ပြန် ပြောတတ်မေးတတ်တဲ့ နှုတ်ဝသီစရိုက်မျိုးဟာလည်း ကျွန်ုပ်မဲဇာ အပို့ခံရတဲ့ အကြောင်း တစ်ကြောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အို...ဘယ်လိုကြောင့်ပါလဲခင်ဗျား၊ အမတ်ကြီးက ဘယ်လို များ တစ်စွန်းတစ်စ ပြန်ပြောခဲ့တာပါလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောခဲ့တာ ပါလဲ”

“အင်း...မကောင်းလှတဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကို ပြန်လှန်ရတော့ မှာပါ၊ တတ်နိုင်သမျှ သံဝေဂနဲ့ သုံးသပ်ကြဖို့ ကြိုးစားကြရမယ်၊ ဩတ္တပ္ပသံဝေဂ ဆိုကြပါစို့၊ နောင်တ တစ်ဖန်ပူပန်ခြင်း၊ ကုက္ကစ္စ စေတသိက်နဲ့ မယှဉ်ဘဲ သုံးသပ်ကြစို့”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျား”

“အင်း မဲဇာကို အကြောင်းပြုပြီး ဆွေးနွေးကြရတော့မှာပဲပါ၊ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ စာဆိုတစ်ပါး၊ မင်းမျက်သင့်ပြီ အရာက အနုတ်ခံရ၊ အဝေးသို့ အပို့ခံရ၊ နောက်ကျမှသာ ရတုပိုဒ်စုံ တစ်ခု အကြောင်းပြုလို့ ပြန်ခေါ်ပြီး အရာပြန်ထား၊ ဒီလို မြင်ရ လိမ့်မယ်၊ စင်စစ်တော့ ဒီထက် ပိုလေးနက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိနေသကဲ့”

“ဘယ်လို လေးနက်တဲ့ အကြောင်းတွေပါလဲ အမတ်ကြီး ခင်ဗျား”

“မောင်ရင်လေးက မဲဇာတောင်ခြေ ရတုကို သိနေတယ် ဆိုတော့ ကျွန်ုပ် အကြောင်းလည်း အတော်အတန် သိနေမှာပေါ့... ဟုတ်စ”

“ကျွန်တော် ဂဃနဏ မသိပါဘူးခင်ဗျား”

“သိသလောက် ဆိုစမ်းပါဦးလေ”

“အမတ်ကြီးဟာ ရွှေဘိုမြို့အနီး မန်ကျည်းတုံရွာမှာ ဖွားမြင် ခဲ့ပါတယ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်သားမှာ သာမဏေဝတ်ပြီး ဆယ့်လေးနှစ် သားမှာ လူဝတ်လဲခဲ့ပါတယ်၊ ဪ...သာမဏေဘဝမှာ မဟော်ပျို ကို စပ်ဆိုခဲ့ပါသေးတယ်၊ လူဝတ်လဲပြီး မင်းမှုထမ်းချင်ခဲ့ပေမယ့် မိဘများ ခွင့်မပြုလို့ ဟံသာဝတီရောက် မင်းတရားကြီးထံ မရောက် ခဲ့ရပါဘူး၊ နောင်မှ စဉ်ကိုင်ကို ကေတုမင်္ဂလို့ သမုတ်ပြီး ကိုးသိန်း သခင်ဘွဲ့ခံ သတိုးမင်းခေါင်ထံမှာ အမှုထမ်းခွင့် ရခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ နောက် အလောင်းမင်းတရားကြီး ကုန်းဘောင်နန်း တည်တဲ့ အခါ မှာ အမတ်ကြီးဟာ မင်းမှုဆက်ထမ်းခဲ့ပါတယ်”

“နေဦး...နေဦးကဲ့၊ မောင်ရင်လေး ဆိုခဲ့တာ ရှေ့ပိုင်းတွေက တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရတနာသိင်္ဃီကုန်းဘောင်ကြွင်းကို အလောင်း မင်းတရားကြီး တည်တဲ့အခါ ကျွန်ုပ် အမှုတော်ထမ်းခွင့် ရခဲ့တာက မင်းတရားကြီးထံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သားတော်ကြီး ဥပရာ ဇာထံမှာ ဦးစွာ ထမ်းရွက်ခွင့် ရခဲ့တာ၊ အဲဒီကမှ ညီတော် အမြင့် မြို့စား အိမ်ထောင်မှာ အကြီးတော်အဖြစ် ထမ်းရွက်ခွင့် ရခဲ့တာ၊ ဒီအကြောင်း ကို ကျွန်ုပ် နန္ဒီသေနပျို နိဂုံးမှာ စပ်ဆိုခဲ့ပါတယ်”

နန္ဒီသေနပျိုကို မိမိ အာဂုံမဆောင်မိချေ။ စာဆိုအမတ်ကြီး များနှင့် တွေ့ဆုံလေတိုင်း ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စာများဖြင့် အတိုး

အထောက် ပြု၍ မဆွေးနွေးနိုင်သည်ကား မိမိ၏ ချိုလွင်းချက်ပင် ဖြစ်တော့၏။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ အမြင့်မင်းထံ ခစားချိန်မှာပဲ အမတ်ကြီး ဟာ လက်ဝဲသုန္ဒရဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်”

“အင်း...ဘွဲ့မည်ရည်နဲ့ အချိုးမြောက်ခံရပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းမူထမ်းကံ မကောင်းခဲ့ဘူးလို့ ဆိုရပေမယ်”

“မဲဇာ အပိုခံရခြင်းကြောင့်လား အမတ်ကြီးခင်ဗျား”

သူပြုံးသည်။ သို့သော် မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ မျက်လုံးမှာ နှုတ်ခမ်းများမှ ထွက်ပေါ်လာသော အပြုံးနှင့်မတူ၊ အကင်းမသေသေးသော အမာရွတ်အောက် အနာဟောင်းမှ သွေးတစ်စက် စိမ့်ထွက်လာခြင်းမျိုးနှင့် တူနေ၏။

“မဲဇာ အပိုခံရခြင်းဟာ ထင်ရှားတဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုပေါ့ကွယ်၊ စင်စစ်တော့ သူ့နောက်ကွယ်က အကြောင်းတရားကသာ ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား...အမတ်ကြီးကို မဲဇာပို့တဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ နှောင်းလူများ အတော်အတန် သိထားကြပါတယ်၊ အင်မတန် ရှင်းလင်းသိသာတဲ့ ကိစ္စပါ”

“မောင်ရင်လေးတို့က ဘယ်လိုများ သိထားကြသတုံး၊ ကြားစမ်းပါရစေကွယ်”

“အမြင့်မင်းရဲ့ လူပျိုတော် မောင်အောင်တင်ဟာ နန်းတော်ကြီးက အပျိုတော် မိမိတ်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ရည်ငံကြပါတယ်၊ နန်းတော်သစ်တပ်အတွင်းမှာ တိတ်တဆိတ် ချိန်းချက် စကားပြောနေကြတုန်း၊ အနောက်တံခါးသားတို့ တွေ့ပြီး ဖမ်းဆီးကြတယ်၊ လူပျို

တော်သား၊ မောင်အောင်တင်က ဓားနဲ့ခုခံဟန်ပြုပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပါတယ်၊ သည့်နောက်ကော”

“အပျိုတော် မိမိတ်ကို စစ်ဆေးတော့ အမြင့်မင်းရဲ့ လူပျိုတော် ငအောင်တင်ဆိုတာသိကြပြီး မင်းတရားကြီးထံတင်လျှောက်လိုက်ကြပါတယ်၊ ဒီမှာ မင်းတရားကြီးက...”

“ခဏလေးကွဲ့၊ မင်းတရားကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလို့ မောင်ရင်လေးတို့ သိထားသလဲ”

“ဆင်ဖြူရှင်မင်းပါ အမတ်ကြီး”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဆက်စမ်းပါဦးကွဲ့”

“မင်းတရားကြီးက ငအောင်တင်ကို အနောက် အိမ်တော်ရဲ့ အကြီးတော် ဦးမြတ်စံထံမှ ရအောင် တောင်းစေလို့ အမိန့်တော်မှတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အောင်တင်ကို အပ်ဖို့ လွှတ်တော်က အမတ်ကြီးထံမှာ တောင်းပါတယ်၊ အမတ်ကြီးက ငအောင်တင်ကို မအပ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်...”

“နေဦး...နေဦးကွဲ့၊ ဒီနေရာမှာ မောင်ရင်လေးတို့သိထားပုံက နည်းနည်းရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ငအောင်တင်ကို အပ်ဖို့ ကျွန်ုပ်ထံ အမိန့်တော်နဲ့ တောင်းတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျာ...”

“ငအောင်တင်ကို ကျွန်ုပ်က ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမိန့်တော်နဲ့ တောင်းတော့ ထုတ်မပေးဘဲ အမိန့်အာခံတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့်”

“မင်းတရားကြီး တိုက်ရိုက် အမိန့်တော် မှတ်တာက ညီတော် အမြင့်မင်းကို မှတ်တာ၊ ငအောင်တင်က အမြင့်မင်းရဲ့ လူပျိုတော်လေ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ အမတ်ကြီးဆီ ရောက်လာရတာလဲ”

“အမြင့်မင်းက ငအောင်တင်ကို မအပ်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ အမြင့်မင်းထံမှာ အကြီးတော်အဖြစ် အမှုထမ်းနေတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို ဒီအဖြစ်က လုံးလုံးကြီး ကျရောက်လာတော့တယ်။ အကြီးတော်ဆိုတာ လောကီရေး၊ လောကုတ္တရာရေး၊ ရာဇရေး၊ ဓမ္မသတ်ရေး အစစအရာရာ သွန်သင်ဆုံးမ ထိန်းကွပ်ပေးရသူလေ၊ ဒီတော့ အမြင့်မင်းသား ခုလို မကျိုးမန့်ခြင်းဟာ အကြီးတော်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်၊ ပေါ့လျော့ချက်ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းဆိုရင် လက်ဝဲသုန္ဒရဦးမြတ်စံ အထိန်းအုပ် မကောင်းလို့ အမြင့်မင်း မလိမ္မာ ဖြစ်ရတယ်။ အမြင့်မင်း မလိမ္မာလို့ သူ့ရဲ့ လူပျိုတော်သား ငအောင်တင်ဟာ နန်းတော်ကြီးက ဘုရင့်အပျိုတော် မိမိတ်ကိုပင် လျှင် ရည်မှန်းတယ်။ ဒါကြောင့် အဓိက လက်သည်က လက်ဝဲသုန္ဒရမြတ်စံပဲလို့ ကျွန်ုပ်ကို မင်းရာဇဝတ်သားအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြတာပဲ”

“အို...ဒီလိုလားခင်ဗျာ၊ ဒါဖြင့် တစ်ခုမေးပါရစေဦး၊ အမတ်ကြီး ခင်ဗျား၊ အမြင့်မင်းကကော ဘာကြောင့် ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားရဲ့ အမိန့်ကို မကျိုးမန့် ပြုရတာလဲ၊ သူတို့ ညီအစ်ကို အဲ... ညီတော် နောင်တော်ချင်း မဟုတ်လား”

“မောင်ရင်လေး... ညီရင်း အစ်ကို၊ သားရင်းအဖတွေရဲ့

ရန်အောင်စာပေ-၂

သံယောဇဉ်ဆိုတာ ထီးဖြူကနက်ရိပ်အောက်မှာ မေတ္တာသံ ဆိတ်ကြရတယ်။ အမြင့်မင်းဟာ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးရဲ့ ညီတော်ဖြစ်ပေမယ့် နန်းရံမဟုတ်ဘူး၊ နတ်ရွာစံ အလောင်းမင်းတရားကြီးက သားတော်များအစဉ်အဆက် ထီးနန်းဆက်ခံစေဖို့ ဆန္ဒရှိခဲ့ပေမယ့် ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကတော့ ညီတော်ကို နန်းရံမထားဘဲ သူ့ရဲ့ သားတော် စဉ်ကူမင်းသားကိုသာ နန်းရံထားခဲ့တယ်။ အင်း...ညီတော် နောင်တော်အတိအလင်း စိတ်ဝမ်း မကွဲကြသော်လည်း အတွင်းကျိတ် အစိုင်အခဲများ ရှိနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် အမြင့်မင်းဟာ သူ့နောင်တော် ဆင်ဖြူရှင်အပေါ်မှာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း မရှိဘဲ တင့်တောင်းခက်မာ နေခဲ့တယ်”

“ဟင်...ဒါဆိုရင် ငအောင်တင် မိမိတ်အရေးမှာ အမတ်ကြီးဟာ ဓားစာခံသက်သက် ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ဒီလောက်အထိလည်း ကျွန်ုပ် မဆိုလိုပါဘူး၊ မိမိအပြစ်လည်း ပါပါတယ်၊ လွှတ်တော်က ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းတော့ လူပျိုတော်သားနဲ့ အပျိုတော်တို့ ချစ်ကြိုက်ရည်ငံကြတဲ့ ကလေးကလား အရေးမှာ အကြီးတော်က တာဝန်ရှိသတဲ့လား ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီစကားဟာ မင်းတရားကြီး အမိန့်ကို အာခံတဲ့ပြန်စကား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် မထင်မိဘူးလေ”

“မောင်အောင်တင်ကို အမတ်ကြီး ကွယ်ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကျွန်ုပ်က ကွယ်ဝှက်ထားတယ် ဆိုရင်တောင်မှ ငအောင်တင်ကို ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ကျွန်ုပ်မှာ မရှိဘူး”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

“သူက အလွတ်ရုန်း ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ”

“အဲဒီနောက်ကော ခင်ဗျာ”

“မောင်အောင်တင်ကို မအပ်မပို့နိုင်တဲ့အတွက် ငမြတ်စံ နဖူးမှာ စာတန်းထိုးစေလို့ အမိန့်တော် အချခံရတယ်”

“နဖူးမှာ စာတန်း...”

“တစ်သက်လုံး မျက်နှာမည်းနဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်အဖြစ် နေရတော့မယ့် အဖြစ်လေ”

“အို...ဒီလောက်တောင်ပဲလား ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇနီး မရွဲက မင်းမယ်တော်ဘုရားထံဝင်ပြီး အသနားခံတော့မှ မယ်တော်ဘုရားကြီးကတစ်ဆင့် သားတော် ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားထံ မေတ္တာရပ်တယ်၊ ဒီတော့မှ မူလ အမိန့် တော်အစား၊ မဲဇာပို့စေ အမိန့်တော်ချတယ်”

“ဒါဆိုရင် အမတ်ကြီးဟာ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်မှု မရှိသော်လည်း အကြီးတော်ဆိုတဲ့ ရာထူးအရ တာဝန်မကင်းဘူးလို့ ယူဆတဲ့ အတွက် မင်းပြစ်ဒဏ်သင့်ရတယ်လို့ကော ကောက်ချက် ချနိုင်ပါသလားခင်ဗျာ”

ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လျက် “ဒီစကားမှန်တယ်”ဟု အမတ် ကြီး လေသံတိုးလျှော့ မြည်တမ်းလေသည်။

“မဲဇာမှာ အမတ်ကြီး ဘယ်လောက်ကြာကြာနေခဲ့ရပါသလဲ ခင်ဗျာ”

သူ့အနာဟောင်း အမာရွတ် သွေးစိမ့်သည်ကို မကြည့်ရက် သဖြင့် စကားလမ်းပြောင်းရန် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“အင်း... ကဆုန်လ အစလောက်မှာ အပို့ခံရတယ်၊ ဝါဆို လဆန်းလောက်မှာ ပြန်ခေါ်ခံရတယ်၊ ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ် ကျော်ကျော်ပါပဲ၊ သို့ပေမယ့် မဲဇာကို ကျွန်ုပ် ရောက်ခဲ့ချိန်မှာတော့ ဘယ်နေ့ ဘယ်ကာလမှာ ပြန်လည် လွန်မြောက်မယ်ဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး၊ တကယ်တော့ ခြောက်ဆယ့်လေးရက်ဆိုတဲ့ ကာလ အပိုင်းအခြားဟာ ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်ုပ်အတွက် ကပ်ကမ္ဘာ ခြောက်ခုပါပဲလေ”

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား...ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်းကို ပြန်ကောက်ပါရစေ၊ ရွှံ့ညွန့်တွင်းမှာ ကြာပွင့်ကြာပန်း ပေါက်လာသလို ဆင်းရဲဒုက္ခများဟာ စာဆိုအနုပညာရှင်တို့ရဲ့ နှလုံးကို ဖြတ်သန်းပြီးတဲ့အခါမှာ လှပနက်ရှိုင်းတဲ့ အနုပညာများ ဖြစ်ပေါ်လာကြပါတယ်၊ မဲဇာတောင်ခြေရတုဟာ ဒီစကားအတွက် အကောင်းဆုံးပြယုဂ် ဖြစ်ပါတယ်၊ မဲဇာဟာ အမတ်ကြီးအတွက် ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရတုကတော့ ချိုမြ မွေးပျံ့ လှတဲ့ စာအမွေအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ နှောင်းလူများထံ အမတ်ကြီး ပေးပို့နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ကုန်းမြေလည်းမြင့်၊ တောင်လည်းဆင့်၍၊ တောနှင့်စိမ့်စမ်း၊ ပြိုးပြွမ်းရောယှက်ရာအရပ်၊ အမြဲတစေ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်း၊ ဆီးနှင်း တွေဆိုင်း၊ ဆိုးဝိုင်းညှို့မှိုင်းနေတဲ့ အရပ်”

အမတ်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေ၏။ သူ၏ မဲဇာကို သူပင် ထိတ်လန့်စွာ တမ်းတနေလေသည်လား။

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား... မိုးမြင့်သီခေါင်၊ မဲဇာချောင်က တစ်တောင်လုံးမှိုင်း၊ စ၍ဆိုင်းသော်၊ တောင်တိုင်းယှက်၍ ဝန်းကာ

စေသည်။ တောင်ငူ၊ဝေဝေ၊ အထွေထွေနှင့်၊ လေလည်းရောရာ၊ မိုးမပါဘဲ၊ သံဝါဖြောက်ဖြောက်၊ ဆီးနှင်းပေါက်လည်း၊ မိုးလောက် ပြင်းထန်၊ သွန်ချပြန်သော်...ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေက ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ရင်ထဲ၊ နှလုံးထဲအထိ ချမ်းစိမ့်တုန်ခိုက်စေပြီး အထီးကျန်ခြင်း ခံစားမှုကိုပါ ပေးစွမ်းနေကြပါတယ်”

“မောင်ရင်လေး...ကျွန်ုပ်တို့ မဲဇာကနေထွက်ကြစို့လား”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ဒီရတုကို သစ်ဖောင်သမားတွေ ဆီကတစ်ဆင့် နေပြည်တော်မှာရှိတဲ့ အမတ်ကြီးကတော်ဆီ ပို့လိုက် တော့ အမတ်ကြီးကတော်ကတစ်ဆင့် မယ်တော်ဘုရားထံ၊ အဲဒီက တစ်ဆင့် မင်းတရား လက်ထဲရောက်၊ နောက်ဆုံး အမတ်ကြီးကို ပြန်လည်ခေါ်ယူတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သို့သော်လဲ ရွှေမြို့တော် ပြန်ရောက်ချိန် မှာတော့ ကျွန်ုပ်ကို အကြီးတော်ရာထူး ပြန်မေပေးတော့ဘူး၊ အမြင့်မင်း အိမ်တော်မှာပဲ ဘယရန္တမိတ်ဘွဲ့နဲ့ အမှုထမ်းခဲ့ရတယ်၊ မင်းမျက် သင့်ခဲ့သူဆိုတော့လည်း ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိတော့ပါဘူး၊ နန္ဒီသေနပျို့ကို ရေးရာမှာလည်း စိတ် မပါလှဘူး၊ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရား နတ်ပြည်လားခဲ့ပြီး သားတော် စဉ့်ကူးမင်း နန်းဆက်တော့ ကျွန်ုပ်မှာ တိုးလို့သာ စိတ်ဆင်းရဲရ ပါတယ်”

“ဘာကြောင့်ပါလဲ ခင်ဗျား”

“စဉ့်ကူးမင်း နန်းတက်ပြီး နှစ်နှစ် မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အရှင်သခင်ရင်း အမြင့်မင်းကို မသင့်သောအကြံ ကြံတယ်ဆိုပြီး သူတို့က စီရင်လိုက်ကြတယ်၊ သာမိနပျို့မှာ...လေးနှစ်ကျော်ခင်၊

ရန်အောင်တပေ-၂

မြင့်ကြာတင်အောင်၊ စိတ်ရွှင်မငွေ၊ ညဉ့်နှင့်နေလို့၊ မမေ့မလျော့၊ မပျော်ချင်လို့၊ စာပေဆိုလည်း၊ မချိုလေတတ်၊ စိတ်ထားမှတ်ခဲ့... လို့ ရေးစပ်ခဲ့ပါသေးတယ်”

အမတ်ကြီးထံမှ မချမ်းမမြေ့ အငွေအသက်တို့ မိမိထံ ကူးစက်လာဟန်ရှိ၏။ မေးခွန်းစကား မဆိုနိုင်တော့။

“သို့သော် စဉ့်ကူးမင်းဟာ ခြောက်နှစ်ပြည့်အောင်ပင် မနေရ ဘဲ နန်းသက် ကုန်ရှာခဲ့ပါတယ်”

အမတ်ကြီး၏ ဆိုဆိုင်းမှိုင်းညိုဝေဒနာတွေ ကုန်ဆုံးပါစေ တော့ဟု ဆုတောင်းမိတော့၏။

“အင်း...ဘိုးတော် ဗဒုံမင်းတရားကြီး နန်းတက်တော့မှပဲ မှောင်မည်းဆိုဆည်းခြင်းတွေ ကွယ်ပျောက်လို့ အလင်းရောင် ထွန်းပ လာတယ်လို့ဆိုရတော့မယ်”

“အို...ကျွန်တော် မှတ်မိလာပါပြီ အမတ်ကြီး ခင်ဗျား၊ ဘိုးတော် ဗဒုံမင်းတရားကြီး လက်ထက်မှာ အမတ်ကြီးဟာ သရေသခံသာဘွဲ့၊ လက်ဝဲဘိနန်သူဘွဲ့၊ လက်ဝဲနန္ဒမိတ်ဘွဲ့များနဲ့ ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်း ခံရတယ်လို့ ဖတ်ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြို့ဝန်ခန့်ထားပြီး မဟာသီဟသူရ ဘွဲ့ကို လည်း ရခဲ့ပါတယ်”

“တစ်ဆိတ်ကလေး အမတ်ကြီး ခင်ဗျား”

ဘွဲ့မည်ရည်တွေအကြောင်းပြောရင်း တစ်ခုကို သတိရလာ သဖြင့် ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“အမတ်ကြီးဟာ ဝိနိစ္ဆယပကာသနီ ဓမ္မသတ်ကျမ်းလို တရားဓမ္မသတ်စာပေကိုလည်း ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ နန္ဒီသေနပျို့

ရန်အောင်တပေ-၂

ဗျူဟာစိက္ကိပျို့၊ သေနင်္ဂဗျူဟာပျို့လို စစ်ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာပေ
တွေကိုလည်း ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို စာပေကြီးတွေ ရေးသားပြုစု
ခဲ့တာတောင်မှ...”

မိမိစကားလုံးများကို သတိကြီးစွာ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်
၏။ တကယ်တမ်း ဆက်၍ ပြောချင်သည်က ‘ဒီလို ပြုစုနိုင်ခဲ့ပါ
လျက်နဲ့ ခေတ်ပြိုင်ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ တွင်းသင်းမင်းကြီး ဦးထွန်းညို၊
လက်ဝဲနော်ရထာ၊ မုံရွေး ဦးမြတ်သာနေတို့လို ထိပ်တန်း ဝန်ကြီး
ဘဝ မရခဲ့တာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ရာထူးကြီးများ မရခဲ့တာ ဘာ
ကြောင့်ပါလဲ’ ဆိုတဲ့ စကားပင် ဖြစ်လေသည်။

မိမိက စကားစကို ဖြတ်လိုက်သော်လည်း အမတ်ကြီးကမူ
အကင်းပါးစွာ နားလည်ဟန်ဖြင့် ပြုံး၏။

“မောင်ရင်လေး ဘာသိချင်တာလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ် ရိပ်စား
မိပါရဲ့၊ အင်းလေ...စာဆိုပညာရှင် ဆိုတာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ
သူ့ကာလနဲ့သူ ကြောင်းကျိုး ဆီလျော်ချင်မှ ဆီလျော်ပေတာ
တကား၊ တရားစီရင်ရေး၊ ဓမ္မသတ်ကြောင်း ဆိုတာမျိုးက ရွှေမြို့၊
တော်ကြီးကအစ တစ်ပြည်လုံးမှာ အုပ်ချုပ်ရေးကို ဦးစားပေးနိုင်တဲ့
ကာလမျိုးမှာသာ ထွန်းထွန်းပေါ်ပေါ် ရှိနိုင်တယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယူဆ
မိတယ်၊ ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကိုကြည့်လေ၊ ဟံသာဝတီပါမင်း လက်ထက်
မှာလည်း မငြိမ်မသက်၊ အလောင်းမင်းတရားကြီးနဲ့ ဆင်ဖြူရှင်မင်း
တရားတို့ လက်ထက်တော်မှာလည်း ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပ
သော်လည်း ကျွန်ုပ်လို စာပေဓမ္မသတ်ကိုချည်း ဖိစီး လေ့ကျက်သူ
များ အဖို့ လူရေးလူရာ မပြနိုင်ခဲ့ဘူး၊ နောင်တော်ကြီးနဲ့ စဉ်ကူးမင်း
လက်ထက်ကလည်း အချိန် မကြာလှဘူး၊ မဲဇာ အပို့ခံရချိန်မှာ

ရန်အောင်စာပေ-၂

ကျွန်ုပ် အသက်လေးဆယ့်လေးနှစ်ထဲမှာပဲ ရှိသေးသကော၊ စင်စစ်
မတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မင်းမှုထမ်းကံကြမ္မာ အခါသင့် အခိုက်သင့်
ပွင့်ထွန်းခွင့် မရခဲ့ဘူးဆိုရမှာပဲ၊ သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်
ပါနဲ့လေကွယ်၊ ဗဒုံမင်းတရားကြီးလက်ထက် တရားသူကြီး အဖြစ်
ခန့်ထားခံခဲ့ရတာနဲ့ပဲ ပြီးခဲ့သမျှကို ကျွန်ုပ် သင်ပုန်းချေနိုင်ပါတယ်၊
မင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်မှာ ကျွန်ုပ် စိတ်လက် ချမ်းသာခဲ့
ပါတယ်”

လက်ဝဲသူနွရအမတ်ကြီး ဦးမြတ်စံသည် မင်းကွန်းဘက်
တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဟု ဖတ်ခဲ့ရ၏။ အမတ်ကြီးသည် သူ၏ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံးလိုလိုပင် သူ ပြောသလို အခါသင့် အခိုက်သင့်
ပွင့်ထွန်းခွင့် မရခဲ့သော်လည်း သူ့ဘဝနိဂုံးပိုင်းကာလများတွင်ကား
အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှုကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရတော့သည်။

မိမိဦးကား မေးမြန်းစရာစကား မရှိတော့၊ အမတ်ကြီး တစ်စုံ
တစ်ရာ ပြောဆိုရန် ရှိပါသေးသလားဟု မေးမည်အပြုတွင် တညင်
သာသာ လှုပ်နေသော သူ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားဆီမှ တိုးတိုးဖွဖွ အသံကို
ကြားလိုက်ရ၏။

“ထိုပြည်သနင်း၊ ထိုသည်မင်းကား၊ ကောင်းခြင်းကုသိုလ်၊
စိတ်ကြည်ညိုလျက်၊ သဂြိုဟ်လေးစု၊ မင်းကျင့်မှုနှင့် ဆယ့်ခုနစ်စံ၊
ရာဇေဉ် နိယံမချွတ်၊ ကျင့်ရာဝတ်လည်း၊ မလွတ်မြဲသို့...”

အမတ်ကြီး ဘာကိုရွတ်နေသနည်း။

“ကိုယ်တော်ကိုလျှင် ဗဟိုမောင်းချို၊ ယုဂန်ဆီသို့၊ ရောင်နီ
ဝင်းဝင်း၊ အရုဏ်လင်းသို့၊ သန့်ရှင်းလွင်လွင် မျက်လည်းစင်သော်”

ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးသမျှ လက်ဝဲသူနွရစာတို့ကို အပြေးအလွှား

ရန်အောင်စာပေ-၂

ရှာဖွေဆင်ခြင်ရ၏။ သြ...မန္တတုစကြာမင်းပျိုပါကလား။

“ရုပ်စုံသမ္မာ၊ ကျင့်စရာကို၊ အင်္ဂါစုံပြည့်၊ ဆောင်ရွက်မည်
ကြောင့်၊ မင်း၏ကိုယ်တော်၊ စံမွေ့လျော်လျက် ချီခေါ်အောက်မေ့၊
ဥပုသ်နေ့ဝယ်၊ အမွေ့အသိမ်၊ ငြိမ်ဆိပ်နူးညံ့၊ လွန်တည်တဲ့ဟု၊
ပတ်လွှဲအကျော်၊ သတင်းတော်သည် ထင်ပေါ်သိမ့်သိမ့်သဲသဲ
တည်း။”

ရွတ်ဆိုသံ၏တစ်စတစ်စ တိုးတိမ်သွားမှုနှင့်အတူ အမတ်
ကြီး၏အသွင်ရိပ်သည်လည်း အငွေ့များအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်း
နေပေပြီ။

အမတ်ကြီး လက်ဝဲသုန္ဒရ ကြားနိုင်မည်၊ မကြားနိုင်မည်
ကိုကား မသိ၊ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ လှိုက်လှဲစွာ ဆိုလိုက်မိလေ
သည်။

“နောင်ကို ကျွန်တော်တို့ မဲဇာတောင်ခြေရာ သရုပ်ဖော်
ပြဇာတ်ကပြရင် အမတ်ကြီးနဲ့ အခု ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို
ထည့်ဖြစ်အောင်ထည့်ပါမယ် အမတ်ကြီးခင်ဗျား။”

□

စိန္တကျော်သူဦးသြနှင့်

“...ဦးသြသည် အထွတ်အထိတ်နေရာသို့ရောက်သည့် အလောင်း
မင်းတရားကို ချီးကျူးမြှောက်ပင့်ခြင်းမှာ မင်းလိုလိုက်၊ မင်းကြိုက်
ဆောင်ခြင်းလော၊ ကိုယ်ကျိုးဆန္ဒကိုယုံကြည်ကြောင့်သာ လုပ်ဆောင်
ခြင်းလော...”

“တစ်ဖက်တွင် ဦးသြသည် အလောင်းဘုရားကို ကြည်ညို
လေးစားလာရန် ဖွဲ့ဆိုသကဲ့သို့ ပြည်သူတို့ကလည်း မည်သို့ လိုက်
နာ ကျင့်သုံးရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဖွဲ့ဆိုသေးသည်။ ဤကား
သြဝါဒထူးပျိုပင်ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်က ခေါင်းဆောင်အား ကြည်ညို
အောင်၊ တစ်ဖက်တွင် ခေါင်းဆောင်၏ ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း
လိုက်နာကြစေအောင် ဦးသြသည် နှစ်ဖက်ညှပ်၍ ဝါဒဖြန့်သည်။”

ထိုကြောင့် စိန္တကျော်သူအား နိုင်ငံရေးသမား၊ စာရေးဆရာ စာဆိုတော်ဟု ခေါ်နိုင်သည် ထင်ပါသည်”

(မောင်သော်၏ စာပေအမြင် စာပေအတွေး၊

၁၉၇၀ ခုလိုင်၊ ဟိုင်းကြီးစာပေတိုက်၊ စာမျက်နှာ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၁)

ကွယ်လွန်သူစာရေးဆရာ မောင်သော်က ‘စိန္တကျော်သူနိုင်ငံရေးသမားလော’ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လျက် စာပေအမြင်စာပေအတွေးဆောင်းပါးစုစာအုပ်၌ ထိုသို့ရေးခဲ့ပါသည်။ ဆရာမောင်သော်သည် စိန္တကျော်သူ ဦးဩ၏ ဘဝနှင့် စာပေရပ်လွှာတို့ကို အထောက်အထားပြုလျက် ဤသို့လည်း အတိအကျ မှတ်ချက်ချခဲ့၏။

“ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး စာဆိုတော်ကြီး စိန္တကျော်သူသည် စာပေသက်သက်ကိုသာ ဖွဲ့ဆိုသည့် စာရေးဆရာ မဟုတ်မူဘဲ နိုင်ငံအတွက် ဖွဲ့ဆိုသော နိုင်ငံရေးစာဆိုဟု ထင်မိပါသည်။ ပို၍မှန်ကန်စွာ ပြောရမည်ဆိုလျှင် စိန္တကျော်သူသည် မြန်မာနိုင်ငံကြီး စည်းလုံးမိရေးအတွက် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ညီညွတ်ရေးအတွက် စာပေရေးသားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟုပင် ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်”

(စာပေအမြင် စာပေအတွေး၊ စာ-၁၂)

ဆရာမောင်သော်၏ မှတ်ချက်ကို စောဒကတက်ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ သို့သော် အလောင်းမင်းတရား၏ သားတော် ဗဒုံမြို့စား သတိုးမင်းလှ ရွှေတောင်ထဲ၌ အကြီးတော်အမတ်အဖြစ် ထမ်းရွက်ခဲ့သူလည်းဖြစ်၊ ဘိုးတော်မင်းတရား လက်ထက်၌ ဆင်ကျွေး တိုက်ဝန်အဖြစ် ထမ်းခဲ့ဖူးသူလည်း ဖြစ်သည့်အပြင်

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဩဝါဒထူးပျို့၊ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံသံပေါက်၊ သင်္ကြန်ရကန်၊ ဘိုးတော်ရှင်ဇေယျာ၊ ပင်တလဲမင်းသားဇေယျာ၊ အိမ်ရှေ့မိဖုရားဇေယျာ၊ လူးတားများ၊ တောလား ပိုဒ်စုံများနှင့် နမက္ကာရန်သျှိုတို့ကို ရေးသားပြုစုခဲ့သူလည်းဖြစ်သော ဦးဩအား စာဆိုဆော်တစ်ဦးအဖြစ်၊ မှူးမတ်တစ်ပါး အဖြစ်ထက် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် ထပ်မံရှုကြည့်ချင်လာ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ဦးဩအား ‘စာဆိုဟာ နိုင်ငံရေးအမြင်အခြေခံနဲ့ စာပေရေးသားပြုရပါသလား၊ အမတ်ကြီးဟာ နိုင်ငံရေးသမား စာဆို ဟုတ်ပါသလား’ ဟု မေးချင်သည်။

‘ထွေတလာလျှင်’ ချီ၍... ‘လွမ်းရေးနောင်ဝယ် ဖြစ်သလား’ ချ။

‘ဟေမဝါလျှင်’ ချီ၍ ‘လမ်းမြေးမှောင်ဖွယ်ထင်သလား’ ချ။
‘မွေကရှာလျှင်’ ချီ၍... ‘ချမ်းအေးဆောင်းနယ်ပင်သလား’ ချသော တောလားရတုပိုဒ်စုံမျိုးကို ရေးခဲ့သူ ဦးဩအား နိုင်ငံရေးသမား စာဆိုဟူသော ဝိသေသပုဒ်ဖြင့် အတိအကျ သတ်မှတ်ရန် အားတောင့်အားနာ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့်...

ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး မှူးမတ်ဝန် တစ်ပါး စာဆိုတော်တစ်ဦးအဖြစ် သူ့ကိုစလွယ်၊ ဗောင်၊ နားတောင်းတို့ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားဖြင့် ဝတ်လုံသိုရင်း ဖားဖားဖြင့် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်း မြင်ရသည်ကား အသက်

ရန်အောင်စာပေ-၂

လေးဆယ် မပြည့်တတ်သေးသော လူလတ်ပိုင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် မျိုးမတ်စာဆိုတို့၏ အဆောင်အယောင်များ ဆင်မြန်းထားခြင်းမရှိ။

ပဝါ၊ ဗောင်းမဲ့သော သျှောင်ဆံပင်ထုံး၊ ဆံကွင်းမြိတ်ချ၊ ဖြူလွှပါဖန့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ၊ ရှားရောင်ပုဆိုးတို့ဖြင့် ပကတိ ရှင်းပြနေသည်။ သူ့လည်၊ သူ့လက်၊ သူ့ရင်တို့၌ မည်သည့် ရတနာလည်ဆွဲ အဆင်တန်ဆာမှလည်း မရှိ။

“စိန္တကျော်သူ စာဆိုအမတ်မင်းပါလား ခင်ဗျား”

သူ့ကွမ်းအစ်ဖုံးကို ဖွင့်နေရာမှ မော့ကြည့်လျက် ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိန္တကျော်သူ စာဆို အမတ်မင်းလို့ မခေါ်ပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်နာမည် မောင်ဩပါ’

“ဦးဩလို့ ခေါ်ပါရစေခင်ဗျာ”

“ဦးဩ၊ အင်း...ကျုပ်အသက် ၃၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းတရားကြီးကတော့ မောင်ဩ၊ ငဩ ခေါ်တာပဲ၊ နန်းတော်ကလည်း ကိုရင်ဩလို့ အခေါ်လေ့ကြတာပဲ၊ ကိုယ်ရင်က ဦးဩတဲ့၊ ဟုတ်စ၊ ကဲ...ခေါ်ဗျား၊ ဒါနဲ့ ကိုရင်က ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ...”

“ကျွန်တော်က အမတ်မင်း အဲ...ဦးဩနဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၂၉ နှစ်တိတိ ကွာခြားတဲ့ ကာလဆီက လာပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အခု ဦးဩ ခေါ်သလိုပဲ ကိုရင်လို့သာ ခေါ်ပါခင်ဗျာ”

၂၂၉ နှစ်တိတိဟုပင် အတိအကျ ပြောလိုက်၏။ သူ့ကွယ်လွန်သည့် ၁၁၁၃ ခုနှစ်ကိုပင်ယူ၍ ကွာခြားမှုကိုကိန်းထိုး ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က သူသည် အသက် ၃၅ နှစ်ပင် ရှိသေး

ရန်အောင်စာပေ-၂

သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ထင်ရှားကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်၍ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် အနိစ္စရောက်ခဲ့သော စာဆိုတော် စိန္တကျော်သူ ဦးဩ။

“ကာလအတော်ခြားခဲ့ပြီပဲ၊ ဘာကြောင့်များ ကျုပ်ဆီ လာရသလဲ၊ ဧချင်းရတု ရေးစပ်ဖို့ အပ်ဖို့တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူးဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဦးဩနဲ့ စကားပြောဖို့သက်သက်ပါ”

“စကားပြောဖို့...စကားဆိုတာ စိတ်အတွေးကို အသံနဲ့ ထုတ်ဖော်တာပဲ၊ စာဆိုတာ စိတ်အတွေးကို အကွရာစာလုံးနဲ့ ထုတ်ဖော်တာပဲ၊ ကိုင်း...ဆိုဗျား၊ ကိုရင်က ဘာတွေ ပြောမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က ပြောဖို့ဆိုတာထက် ဦးဩ ပြောတာတွေ နားထောင်ဖို့က ပိုအဓိက ကျပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မေးချင်သူပါ၊ ဦးဩက ဖြေဖို့ပါ”

“အလို...အမေးအဖြေ ဟုတ်စ၊ အင်း...ဒါလည်း ကောင်းပေသား၊ သို့သော်”

ကွမ်းအစ်ဖုံးကို ပြန်ပိတ်လျက် သူအနည်းငယ် တွေးဟန်ပြု၍ -

“ကိုရင်နဲ့ ကျုပ်တို့ တစ်ခု သဘောချင်း ညှိနှိုင်းယူ လက်ခံထားကြရအောင်၊ ကိုရင်က ဘာတွေသိချင်လို့ ဘာတွေမေးမယ်ဆိုတာတော့ ကိုရင်ဘာသာ ရှိပြီးဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က ကိုရင် မေးလာမယ့်အထဲက တချို့ကို ဖြေရှင်မှဖြေမယ်၊ မဖြေချင်တဲ့ ဟာကို အဲဒါ ကျုပ်မဖြေဘူး ဆိုပြီး ကျုပ်မှာ ပြောခွင့် ရှိရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဦးဩ စိတ်ကြိုက်ပါခင်ဗျာ၊ သဘောချင်း ညှိယူလက်ခံပြီး ကြပြီလို့သာ သတ်မှတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်များ ကျုပ် မဖြေချင်တဲ့ဟာကို ကျုပ် မဖြေဘူးလို့ ဦးဩက ပြောခွင့် ယူရတာပါလဲ”

“အဲဒီ မေးခွန်းက စမှာပဲ။ ဒါကို ကျုပ် မဖြေဘူး”

လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ရယ်လိုက်မိကြ၏။ ထိုအခါ ရင်းနှီးမှုသည် အလိုလိုပင် ပေါက်ဖွားလာလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်း အကြောင်းကိုကော ပြောနိုင်လား ခင်ဗျာ”

“အိုး...အဲဒါကိုတော့ ကျုပ် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ...မေး”

“ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်းကို ရေးစဉ်က ဦးဩဟာ အသတ် ၁၅ နှစ်သာ ရှိသေးတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဒီအချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တချို့က သံသယ ဝင်ကြပါတယ်”

“ဘယ်လို သံသယဝင်ကြတာလဲ”

“ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်းကို ဒီလောက် ကောင်းမွန်အောင် မရေးနိုင်ဘူး၊ ဦးဩမိခင်ရဲ့ မောင်ဖြစ်တဲ့ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်က ရေးသားပြီး သူက သူ့ရဲ့ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ မို့ ဂုဏ်မပေါ်တင်ချင်လို့ ဦးဩရေးတဲ့ အနေနဲ့ တောင်ငူရာဇာကို ဆက်သခိုင်းတယ်၊ တောင်ငူရာဇာက သတ်ပုံကျမ်း ဆက်သလို့ မိန့်စဉ်မှာ တွင်းသင်းတိုက်ဝန် ရေးပြီး အသင့်ရှိထားလို့ တူဖြစ်တဲ့ ဦးဩလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်”

“အလို...ဒီလို ဆိုကြသတဲ့လား”

အသက် ၃၅ နှစ် အရွယ် စာဆို မျူးမတ်တစ်ဦးအနေဖြင့် မိမိ၏ စာသည် မိမိကိုယ်တိုင်ရေး မဟုတ်ဘဲ တစ်ပါးသူ ရေးပေး

ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အစွပ်စွဲ ခံရချိန်၌ ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိထား၏။ ထိုသို့ မဟုတ်။ ဦးဩသည် ‘အို...ဒီလို ဆိုကြသတဲ့လား’ ဟူ၍သာ အာမေဍိတ်ပြုသည်။ ဘယ်သူတွေက ဆိုသလဲ။ ဘာကြောင့်ဆိုသလဲဟုလည်း ဆက်မမေး။

“အဲဒီ စွပ်စွဲချက်အပေါ်မှာ ဦးဩ ဘယ်လိုများ တုံ့ပြန်ချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“စွပ်စွဲချက်...တုံ့ပြန်”

သူက စကားလုံးများကို ထပ်၍ ရေရွတ်နေ၏။

“စွပ်စွဲပြောဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်ရှာမှာပေါ့ ကိုရင်၊ သူတို့ ယူဆသုံးသပ်ချက်ကို သူတို့ ထုတ်ဖော်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လို မကောင်းတာပါလဲ ခင်ဗျာ”

“အလေ့အလာ အမှတ်အသားအားနည်းရင် ကောက်ချက် မှာလည်း လွဲသွားတတ်တယ်၊ အဲဒါ သင်ခန်းစာယူရမယ်၊ လွဲမှားတဲ့ ကောက်ချက်ချမိရင် အယူအစွဲလည်း တိမ်းပါးသွားနိုင်တယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ အဲဒါပါပဲ”

“ဦးဩ ကိုယ်တိုင်ရေးတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ယုံကြည်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဩအနေနဲ့ တုံ့ပြန်တာ မဟုတ်တောင်မှ တစ်ခုခုတော့ ပြောပါဦးခင်ဗျား၊ ဦးဩ အခုပြောသလို အယူအစွဲ မတိမ်းပါးရအောင် လွဲမှားတဲ့ကောက်ချက် မချမိအောင်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံသံပေါက် ပုဒ်ရေ ၁၇၈၇ ပုဒ်ကို ၁၁၃ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၁၁ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့မှာ ကျုပ်ရေးသားပြီးစီးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကို ရည်ပြီး သံပေါက်ကျမ်းနိဂုံးမှာ

‘ရွှေသာကျော်၊ ရှေးကပေါ်သား၊ သူတော်စွယ်စုံ၊ ဖပ်နည်းပုံနှင့်၊
လူတုံယခု၊ ရေးမှတ်ပြုသား၊ စေတသေချာ၊ နိုင်ခဲ့ရာကို၊ လင်္ကာ
ပျံ့ပြူး၊ သတ်ပုံထူးဖြင့် ရှိခိုးရည်ရည်၊ ဆက်ရမည်ဟု၊ ပြည်ပြည်
ရိုက်ထိန်၊ ကျော်သံအိန်သား၊ ကိုးသိန်းသခင်၊ ဘုရင်မင်းခေါင်၊
ရန်အောင် ဘုန်းရှိ၊ သီရိသုဓမ္မ၊ ရာဇဓိပတိ၊ မိန့်တော်ရှိ၍၊ ကဝိ
လက္ခဏာ၊ ဖွဲ့ဆိုပါရှင်’ လို့ ကျုပ် ဖော်ပြခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျား၊ သူတို့က ဦးဩ ဆယ့်ငါးနှစ်သားနဲ့
ဒီကျမ်းမျိုး ရေးနိုင်သလားဆိုပြီး အရွယ်အသက်နဲ့ တွက်ပြီး ပြော
ကြတာပါ”

“ကိုရင်ရယ်... အင်းဝခေတ်မှာ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ကိုယ်
တော် ဘူရိခတ်လင်္ကာကြီးကို ရေးစဉ်က သတ်တော် ၁၆ နှစ်ပဲ
ရှိပါသေးတယ်၊ မင်းရဲဒိဗ္ဗဇာန်ကို ရှင်သံခို ရေးစဉ်ကလည်း
အသက် ၁၇ နှစ် မှာလေ၊ အရွယ်အသက်ဟာ ကျမ်းပမာဏကို
ညှိနှိုင်းချိန်ထိုးစရာကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖြစ်သင့်တာက ကဝိလက္ခဏာ
သတ်ပုံရဲ့ ပညာဆိုင်ရာ အမှားအတိမ်းတွေကို ချက်ချယ်လက်ကျန်
ဖော်ထုတ်ထောက်ပြတာမျိုး၊ အယွင်းအချော်တွေကို ထိန်းသိမ်း
တည့်မတ်ပေးတာမျိုးသာ ဖြစ်သင့်တယ်၊ ဒါမှ နှောင်းလူတွေ
အတွက် ပညာမျက်စိ ပိုပွင့်လန်းမယ်”

“မှတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် နှောင်းပိုင်းမှာ
ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး စိုးစံခဲ့ပါတယ်၊ သူ
လက်ထက်မှာ အမှာတော်ရေး မင်းလှဇေယျသူက ဦးဩရဲ့ သတ်ပုံ
သံပေါက်ကို အနက်ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါမျိုး ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကိုရင်ရဲ့”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဒါပေမဲ့ မင်းလှဇေယျသူက ဦးဩရဲ့ ၁၇၈၇ ပုဒ်အနက်က
၇၈ ပုဒ်ကိုသာပဲ အနက်ဖွင့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့စာထဲမှာ... သိမ်မွေ့
နက်နဲ ခက်ခဲဆန်းကြယ်သော အဓိပ္ပာယ်ထူး၊ ဝေါဟာရထူး
စသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍ အလွန် သိနိုင်ခဲ့သော
ကျစ်လျစ်ရှုပ်ထွေး မြွေးယုက်တိမ်မြုပ်ငုပ်သော အဓိပ္ပာယ်ပိုဒ်ပေါင်း
၇၈ များကို...လို့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်...၇၈ ပုဒ်တည်းတဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျန်တဲ့အပုဒ် ၁၇၀၀ ကျော်ကို ကိုရင်
အနက်ဖွင့်ပါလား”

“ခင်ဗျာ...”

“ကိုရင်က ကျုပ်နဲ့တွေ့ရသူပဲ၊ ကိုရင် ဒီအလုပ်လုပ်သင့်တာ
ပေါ့ဗျာ”

သူသဘောရိုးဖြင့် တကယ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။
မထင်မှတ်ဘဲ အခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ကျသွားသော ကိုယ့်
အဖြစ်ကိုယ် ရယ်ချင်သွား၏။

“ဦးဩရဲ့... ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလို လုပ်နိုင်လောက်အောင်
ဉာဏ်မပြည့်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အခုလိုပဲ မေးခွန်းတွေ မေးမေး
နေတတ်တဲ့ ကိစ္စပဲလုပ်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သမုဒ္ဒရာ
မှာ ယုန်သူငယ်ခြေထောက်လို့ မမီပါခင်ဗျား”

သူ ရယ်လေသည်။ ရယ်ပြီးတော့မှ သူပြော၏။

“ဒါဆိုရင်လည်း ကိုရင်တို့ကာလ စာဆိုတော်များ လုပ်ကြ
ဖို့ ကိုရင်ကတစ်ဆင့် ကျုပ်မေတ္တာရပ်ပါရစေလား”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးဩရဲ့ မေတ္တာစကားကို ကျွန်တော် တစ်ဆင့်ပါးပေးပါမယ်၊ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးခင်ဗျ”

“အေးပလေ၊ ခက်တဲ့အရာလုပ်မှလဲ တန်ဖိုးရှိတော့မပေါ့၊ အလွယ်လုပ်ကြလို့ကတော့ ရေနံမျှောလိုက်သလိုပဲ ရှိတော့မပေါ့၊ ကျုပ်ဦးကြီးဆိုရင် ရဟန်းဘဝနဲ့ ဝိဘဇ္ဇဉ်ပိတ ခွဲထားသတ်ပုံကို ရေးခဲ့တယ်၊ ဦးကြီးတော်ဟာ သတ်ပုံကို အထူးဂရုပြုတယ်၊ အသတ်ခြောက်ပါး၊ အစပ်ခြောက်ပါး၊ ပယ်ပုံစာတမ်း၊ မူလကာရန် ၁၆ စပ် နည်းကျမ်းကိုလည်း ရေးတယ်၊ ပျို့ကဗျာတွေမှာလည်း ခွဲထားသတ်ပုံတွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ပြုစုတာများတယ်”

“ဦးဩရဲ့ ဦးကြီးတော်ဆိုတာ တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာ စည်သူ ဦးထွန်းညိုကို ပြောတာမဟုတ်လားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်သပဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကဝိလက္ခဏာမှာ ရောင်ခြည် ခြောက်သွယ်ဘဝဂ်ကယ်၊ အံ့ဖွယ်၊ ဆယ့်ရှစ်ဖြာဆိုတဲ့ အစချီကစပြီး ဦးကြီးတော်ဟာ ကျုပ်ကို အထူးကြပ်မတ် အကူအညီ ပေးခဲ့တာ လေ၊ ကျုပ်က အဲဒီအချိန် အဲ... ဆယ့်ငါးနှစ်သားတုန်းက စိန္တ ကျော်သူဘွဲ့၊ မရသေးဘူး၊ ရွှေတောင်ရာဇာကျော်ဘွဲ့ပဲ ရသေးတာ ကလား”

“ဦးဩနဲ့ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်နဲ့က ဘယ်လို တော်စပ်ပါ သလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်မိခင် ဒေါ်ပုက ဦးကြီးရဲ့ အစ်မလေ၊ ဦးကြီးက အလောင်းမင်းတရားကြီး ရတနာသိင်္ဃီကုန်းဘောင်မြို့တော်မှာ ကြံ့ငန်းဖွင့်တော့မှ လူဝတ်လဲတာ၊ ရဟန်းအဝတ်နဲ့ တောက်

ရန်အောင်စာပေ-၂

လျှောက် နေခဲ့တာ၊ ဘွဲ့က ရှင်လင်္ကာသာရတဲ့၊ ကျုပ်တို့ တကယ် ဆို ဦးကြီးခြေဖျား မမိပါဘူးဗျာ”

“ဦးဩက ဦးကြီးတော် ရှင်လင်္ကာသာရဆီမှာ ပညာဆည်း ပူးခဲ့တာပေါ့”

“အင်း...အစပိုင်းတော့ ကျုပ်ဇာတိ မောင်းတောင်ရွာမှာပဲ ဆရာတော် အရှင်ဂုဏသာရထံ သာမဏေပြုပြီး စာသင်ခဲ့သဗျ၊ နောင်မှ ဦးကြီးရှိရာ ရတနာပူရ အင်းဝနေပြည်တော်သွားပြီး ပညာ ဆက်သင်ရတာ၊ အဘိဓာန်နိဿယကို စီရင်တော်မူတဲ့ ပထမ ကျော် အောင်စံထား ဆရာတော်ကြီးထံမှာ စာပေကျမ်းဂန် ဆက်လက် ဆည်းပူးခဲ့တာ၊ ဒါကို ကျုပ် နမက္ကာရအနက်ထူးဘုရားရှိခိုး နိဂုံး မှာ ရေးခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ် စာပေ ကဗျာ လင်္ကာ ဝါသနာ ထုံတာ သိလို့ ဆရာတော်ကြီးကပဲ ကျုပ်ကို လူဝတ်လဲခိုင်းတာ၊ အဲဒီတုန်း က ၁၃ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဟံသာဝတီရောက် မင်းတရားကြီးထံ ပို့လိုက်တာကလား”

“နန်းတော်ထဲ ရောက်တော့ကောခင်ဗျာ”

“ကျုပ်က သံတော်ဆင့်အရာနဲ့ စအမှုတော်ထမ်းရတယ်၊ မင်းတရားကြီးထံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘဏ္ဍေးတော် သတိုးမင်း ခေါင်ထံမှာ တောင်ငူရာဇာကိုးသိန်းသခင် ဘုရင်မင်းခေါင်လို့ တွင်တဲ့ ဘုရင်ခံမင်းပေါ့”

“အဲဒီနောက်ကောခင်ဗျာ”

“အင်း...အဲဒီနောက်တော့ ကြမ္မာအလှည့်က မကောင်းလှဘူး၊ မင်းတရားကြီး ဟံသာဝတီ ပါသွားတယ်၊ ကျုပ်အရှင် တောင်ငူ ရာဇာ မင်းတရားကြီးက ကယ်ဖို့ သူရဲသူမက်တွေ စုဆောင်းခဲ့တယ်၊

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဒါပေမဲ့ သူ့အထမမြောက်ရှာဘူး၊ ကိုယ့်တော်ကြီး အနိစ္စရောက်တယ်၊ နောက်တစ်နှစ်ကြာတော့ မင်းတရားကြီး ရေချအကွပ်မျက်ခံရရှာတယ်၊ မည်းမှောင်တဲ့ ကာလတွေပါပဲ ကိုရင်ရယ်”

“ဟံသာဝတီရောက် မင်းတရားကြီး ရေချကွပ်မျက်ခံရကြောင်း ကြားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဦးဩလည်း အလောင်းမင်းတရားကြီးဆီ ခိုလှုံတော့တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း...ကျုပ် ရတနာသိင်္ဃီကို ချက်ချင်းကြီး သွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတရားကြီး ဘုန်းရိပ်အောက်ကိုလည်း ချက်ချင်း ဝင်ရောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်နှစ်လောက်နေမှ သွားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဩခင်ဗျား၊ ကိုယ့် အရှင်သခင်ရင်းကလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အင်းဝကလည်း ပျက်ပြို၊ ဒီအချိန်မှာ အလောင်း မင်းတရားကြီးကလည်း မုဆိုးဖိုကနေ ဘုန်းအာဏာကြီးမားနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ချက်ချင်း မခိုလှုံတာလဲ”

“ဪ...မောင်ရင်နယ်”

စိန္တကျော်သူ၏ မျက်လုံးများ၌ မသိမသာဆိုးရွားရန်ကောဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်များပေါ်လာသည်။

“မောင်ရင် ပြောခဲ့တာ ဘာရယ်...၊ ကိုယ့်သခင်ကလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အင်းဝကလည်းပျက်ပြို၊ ဒီအချိန်မှာ မုဆိုးဖိုကလည်း ဘုန်းတောက်လာပြီ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဩ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်က အလောင်းမင်းတရားကြီးဆီ ချက်ချင်း လက်ငင်းကြီးနဲ့ ပြေးဝင်ခိုလှုံရတော့မှာတဲ့လား၊ မောင်ရင်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“အဲဒီ အကြောင်းခြင်းရာတွေဟာ အလောင်းမင်းတရားကြီးဆီ ဦးဩ အဆောတလျင်ပဲ ခိုလှုံဖို့ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား ဦးဩ”

“မဟုတ်ဘူး”

ပြတ်သားတိကျစွာ ဆို၏။ စာဆိုအမတ်တစ်ဦးနှင့် အချေအတင် ငြင်းခုံရသည်မှာ နှစ်သက်စရာကောင်းသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်မျိုးပင်။

“ကျွန်တော်သာဆိုရင် အလောင်းမင်းတရားဆီ ချက်ချင်း သွားမှာပဲ”

“ဒါက မောင်ရင်ကိုး၊ ကျုပ်က ကျုပ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း မသွားခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နှစ်ကြာတော့လည်း ခိုလှုံလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား ဦးဩ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြားထဲမှာ တစ်နှစ်နီးပါးလောက် ကျုပ်စဉ်းစားခဲ့တယ်”

“ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

“ပေနဲ့ ကညစ်ကို ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်ဖို့ ကျုပ် စဉ်းစားခဲ့တာ”

“ဦးဩဆိုလိုတာက စာဆိုဘဝကို စွန့်လွှတ်ဖို့၊ ဟုတ်လား”

“စာဆိုဘဝတွင်မကဘူး၊ စာဆိုခြင်းဆိုတဲ့ အလုပ်ကိုပါ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ကျုပ် အကြိမ်များစွာ ကြိုးစားခဲ့တယ်”

ကြီးစွာအံ့သြရတော့၏။ တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာစည်သူ

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဦးထွန်းညို၏တူ၊ ပထမကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ထံ၌ တပည့်ခံ၍ စာပေကျမ်းဂန် သင်ယူခဲ့သူ၊ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် သားတွင် ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်းရေးစီရင်ခဲ့သူ၊ ထိုဦးဩက စာဆိုခြင်း အလုပ်ကို ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့သည်တဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဩရယ်”

“စိတ်ပျက်သွားလို့ပါ၊ အားလုံးကို စိတ်ပျက်သွားလို့”

“အားလုံးကို ဆိုလိုတာက”

“စစ်လေ... စစ်ပေါ့၊ အင်းဝ ကျတယ်၊ မင်းတရားကြီး ပံ့သာဝတီ ပါသွားတယ်၊ ကျုပ်အရှင် တောင်ငူရာဇာလည်း သက် ဆုံးမရှည်ဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ မတ္တရာဘက်ကလည်း တစ်မင်း၊ ခင်ဦး ဘက်ကလည်း တစ်မင်း၊ မုဆိုးဖိုကလည်း တစ်မင်း၊ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် တိုက်လိုက်ကြ၊ နှစ်ဦးပေါင်း နောက်တစ်ဦးကို တိုက်လိုက်ကြ၊ စစ်ပရိယာယ်တွေ လုပ်ကြနဲ့ နွဲ့အိုင် သေးသေးလေး ထဲမှာ ကျွဲအုပ်လိုက် လူးနေသလား အောက်မေ့ရတယ်”

အတွင်းသန္တာန်အားဖြင့်ပင် စစ်ကို ဆန့်ကျင်တတ်သည့် စာဆိုတစ်ဦး၏ နှလုံးသားကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဒီကာလမျိုးကြီးထဲမှာ ငါ ကညစ် ကိုင်နေလို့ ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ ဘာစာမှလဲ ဘယ်သူကမှ အရေးအရာ ယူမှာမဟုတ်၊ စစ် မင်းမှုချိန်မှာ စာဟာ ငုပ်လျှိုးရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာမှ မတတ်နိုင် တော့တဲ့ အတူတူ ဒီတစ်သက်ဖြင့် ငါ စာမဆိုတော့ဘူးလို့ အောက် မေ့တယ်”

“ဦးဩ စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဝမ်းပိုက်ထဲ အချဉ်ပေါက်တဲ့အချိန်မှာ ရှိသမျှအစာတွေကို

အန်ထွက်သလိုပါပဲ မောင်ရင်ရာ၊ စိတ်အချဉ်ပေါက်ပြီ ဆိုမှတော့ စိတ်ထဲ ရှိတာတွေ အန်ထွက်ကုန်တော့တာကလား၊ ဒါ့ထဲမှာ စာဆိုညဉ်လေးလည်း ပါသွားထင်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကညစ်ကို ဒီတစ်သက် လှည့်မကြည့်စတမ်းဆိုပြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင် နောက်တစ်နှစ်မှာ အလောင်းမင်းတရားကြီးဆီ ခိုလှုံတာကကော....”

ဦးဩပြုံး၏။ သူ့ကိုယ်သူပြုံးသော အပြုံးမျိုး။

“ကညစ်ကို စွန့်မယ်စဉ်းစားပြီ၊ ကိုင်း...ဒါဖြင့် ဘာကိုင်မလဲ ဆက်စဉ်းစားတယ်၊ အဲဒီမှာ အဖြေထွက်တာပဲ မောင်ရင်ရေ”

“ဘယ်လို အဖြေထွက်သလဲ ဦးဩ”

“ကျုပ် လက်ချောင်းတွေက ကညစ်ကလွဲလို့ ဘာမှ မကိုင် တတ်ဘူးလေ၊ ဓားလည်းမကိုင်တတ်၊ ကြိမ်လည်းမကိုင်တတ်၊ တံစဉ်လည်းမကိုင်တတ်၊ တူရွင်းလည်း မကိုင်တတ်၊ ချိန်ခွင်လည်း မကိုင်တတ်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စိတ်ထဲ ကိုင်စမ်းကြည့်လိုက်တာ၊ နောက်ဆုံး ကညစ်ကပဲ အဖတ်တင်တယ်ဗျား”

ပြောရင်း ရယ်သည်။ ပွင့်လင်းသော အပြော၊ အရယ်တို့ ကြောင့် သူ့ကို ပို၍ခင်မင်မိလေသည်။

“ဦးဩ အလောင်းမင်းတရားကြီးဆီ ရောက်တော့ကော”

“သားတော်ဗဒုံမြို့စာထဲမှာ စာဆိုတော်၊ အကြီးတော်အဖြစ် ခစားစေတယ်၊ စိန္တကျော်သူဘွဲ့နဲ့ ချီးမြှောက်တော်မူတယ်”

အလောင်းမင်းတရားကြီးထံ ခစားပြီး နောက်ပိုင်းကာလ များတွင် ဦးဩသည် ဧချင်းများ၊ လူးတားများ၊ တောလားပိဒ်စုံများ နှင့် မင်းဆက်ရာဇဝင် လင်္ကာတို့ကို ရေးခဲ့၏။ ဩဝါဒထူးပျို့ကို

ကား အလောင်းမင်းကား ကံတော်ကုန်၍ နောင်တော်ကြီးမင်း နန်းတက်ခါစတွင် အဆုံးသတ်ခဲ့လသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ဦးဩ၏ ဘဝနိဂုံး။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကျမ်းပြုခဲ့သော သူသည် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် စာသုံးမျိုးမတ် ဘွဲ့မည်ရ ကျော်စောတိက္ကမ ရခဲ့ကာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပေသည်။ သူကွယ်လွန်ချိန် တွင် သူ့အသက် ၃၅ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

စကားလက်ဆုံပြောကြဆိုကြဖို့ မရှိတော့။ စကားနိဂုံး ချုပ်ရန်ပင် ရှိတော့၏။ နိဂုံးချုပ်မေးခွန်းအဖြစ် အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက် ခေါင်းထဲဝင်လာ၏။

“တစ်ခုမေးပါရစေဦး...ဦးဩခင်ဗျား”

“မေး...”

“ကျွန်တော်တို့ နှောင်းလူများ စာပေသမိုင်းကို လေ့လာ ရာမှာ စိန္တကျော်သူ သုံးဦး ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဘယ်လို... သုံးဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခု ဦးဩကတော့ ရှင်းနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေရာမှာ မဟာဇေယျသင်္ခယာဘွဲ့နဲ့ သံတော်ဆင့် ခန့်အပ်ခံရ တဲ့ စိန္တကျော်သူလည်း ရှိပါတယ်၊ တစ်ခါ မြန်မာသံတော်ခံ စိန္တကျော်သူဆိုပြီးတော့လည်း တွေ့ရပါတယ်၊ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၅ ခုနှစ်နဲ့ ၁၁၆၈ ခုနှစ်တွေမှာပါ၊ တချို့ကလည်း အဲဒီ သုံးနေရာ စလုံးဟာ ဦးဩပဲလို့ ယူဆပါတယ်၊ တချို့ကလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်စီလို့ ယူဆပါတယ်၊ အဲဒါလေး တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်လို့ပါခင်ဗျား”

ရန်အောင်စာပေ-၂

နားထင်စပ်မှ ဆံပင်များကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် သိမ်း၍ နားရွက်နောက်သို့ ထိုးသွင်း၏။

“မောင်ရင်တို့ဟာကလည်း အချိန်မကုန်သင့်တာ ကုန်နေ တာကိုး၊ စိန္တကျော်သူဘွဲ့ခံ သုံးယောက် ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ် သလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

“သမိုင်းမှတ်တမ်းအနေနဲ့ တိကျဖို့ လိုပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား၊ အင်း...တိကျဖို့လိုရင်လည်း တိကျအောင် ရှာကြ မှတ်ကြ တိုက်ဆိုင်ကြပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် ပြောချင်တာကတော့ အဲဒါတွေ ငြင်းခုံပြီး အချိန်ကုန်မယ့်အစား အခြားနေရာမှာ အချိန် မယူသင့်ဘူးလား”

“ဘယ်လို နေရာမျိုးပါလဲခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ရဲ့ ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံသံပေါက် ပုဒ်ရေ ၁၇၈၇ ပုဒ်မှာ ၇၈ ပုဒ်ပဲ အနက်ကွယ် အဓိပ္ပာယ်ဝှက်တွေကို အဖွင့်ရေးရ သေးတယ်ဆို မောင်ရင်ပဲ ပြောခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဩ”

“အဲဒါပဲပေါ့၊ ပုဒ်ရေ တစ်ထောင်ခုနစ်ရာကျော် ရှိသေး တယ်၊ ဒီထဲကနေ ကွယ်ဝှက်တဲ့ အနက်တွေကို ဖွင့်ဆိုဖို့ ပုဒ်ရေတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ အဲဒါမျိုး လုပ်ကြပါတော့လားဗျား၊ အဲဒါက စိန္တကျော်သူ သုံးယောက်တို့၊ တစ်ယောက်တို့ ငြင်းတာထက် ပိုပြီး များ နေရာ မကျပေဘူးလား၊ ကိုင်း...မောင်ရင် စကားဆွေးနွေးစရာ လည်း တော်လောက်ပြီ၊ မောင်ရင်လည်း ကြွပေရော၊ ကျုပ် လည်း...”

အိပ်မက် နယ်နိမိတ်မျဉ်း၏ အခြားဘက်သို့ ခုန်ကူးသွား

ရန်အောင်စာပေ-၂

သကဲ့သို့ သူ ရုတ်ခြည်းကွယ်၏။ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ နောက်ဆုံး ပြောသွားသော စကားလုံးများကမူ မိမိ ပခုံးထက်သို့ ဖြောဖြောသွန်ကျလာသည်ကား လေးလံစွာ။

ဝဉ္ဇားဒလနှင့်.....

‘ဇနက်’ ဟု ခေါ်သည်။

လိုးဒယား(ထိုင်း) ကျေးစွန် အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။
ဝေးလံသီခေါင်းသော၊ သစ်ကြီးတောကြီး ထူထပ်သော၊
စိမ့်မြေချောင်းမြောင်းတို့ဖြင့် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော၊ လူသူအရောက်
အပေါက် မရှိသလောက် နည်းသော၊ ထို့ထက်မူ ငှက်ဖျာကြီးစိုး
သော အရပ် ‘ဇနက်’သည် လူနေအပ်သောဒေသ မဟုတ်ချေ။

သို့သော်တစ်ခုသောမိုးရာသီနေ့တစ်နေ့၊ မစမတမ်း ဖြိုးဖြိုး
သွန်သော မိုးပေါက်များအောက်၊ အင်ဖက်မိုးထားသော၊ အကာမဲ့
တဲလေးတစ်တဲအတွင်း၌ လူခြောက်ယောက်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ
ထိုင်နေကြ၏။

ငါးယောက်လူတို့က တဲကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးတုပ်လျက်
တစ်ယောက်သောသူက ကွပ်ပျစ်ငယ်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်။

အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ကိုယ်လုံးအထည်သေးသေး၊ အသားဝါဝါ၊ လေးထောင့်မျက်နှာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကျိုးကျ၊ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော လူက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လှဲနေရာမှ အနည်းငယ် လွန်လိုက်၏။ ကြမ်းပြင်တွင် ခူးတုပ်နေသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြကာ ကွပ်ပျစ်နားသို့ တိုးကပ်သွားကြသည်။

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ တတ်နိုင်တယ်”

ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ လူက လေးသံလျော့ရဲဖြင့် ဆိုသည်။ လေသံ ဖျော့သော်လည်း ငေါက်သံအပြည့်ဖြစ်၏။ အသားတကျ ဖြစ်နေသော အမိန့်အာဏာသံ ဖြစ်၏။ လူငါးယောက်တို့ မျက်နှာ အောက်ချလျက် နေရာမှ ပြန်ထိုင်ကြရသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ လူကြီးကား မောပန်းစွာ အသက်ရှူနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဇနက်တောကြီးထဲမှ မိုးပေါက်ကြီးများ အထက်ညိုမှောင် တိမ်ဆုပ်များ အကြားဝယ် လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းပြတ်၏။ ဧရာမ ကြေးမုံပြင်မျက်နှာပေါ်၌ အက်ကွဲကြောင်းကြီး တစ်ခုပေါ်လာသည်နည်းဖြစ်၏။ ထိုလျှပ်စီးကြောင်းက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ လူကြီး၏ ပိတ်မထားသော မျက်လုံးအိမ်များဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။

လျှပ်စီးရောင်ပြန်လား၊ သူ၏ပကတိသော မျက်လုံးအလင်း ပေလား၊ ခွဲခြား၍ မရနိုင်ချေ၊ မျက်လုံးအိမ်တို့၌ လျှပ်စီးမျှင်များ ပြက်ခနဲ ဖြစ်နေသည်ကတော့ အတိုင်းသားပင်ဖြစ်၏။

အမတ်ကြီး ဗညားဒလအကြောင်းကို ဝတ္ထုဟန်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိအဖြစ် ရေးမည်ဆိုလျှင် အဖွင့်ကို အထက်ပါတိုင်းပင် ကျွန်တော် ရေးဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။ ဝေးလံသီခေါင်သော စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ဇနက်ကျေးစွန်ဒေသ၊ ကျေးကျွန်ငါးယောက်၊ သည်းထန်သောမိုး၊ ငှက်ဖျားနှင့် အမတ်ကြီး ဗညားဒလ။ သူ၏ ဘဝနိဂုံးပိုင်း။

ဘဝနိဂုံးပိုင်းကို ထိုသို့ အဖွင့်ရေးပြီးမှ သူ၏ဘဝစာမျက်နှာကို နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှန်လိုက်လျှင် တစ်ခုသော စာမျက်နှာ၌ ဤသို့ တွေ့ရပါဦးမည်။

“ဤသို့လျှင် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီး၏ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဘယ်လက်ရုံးကြီးသဖွယ် ဖြစ်ပေသော ပညာရှိ အမတ် ဖြစ်ရကား သက္ကရာဇ် ၉၂၈ ခုနှစ်မှစ၍ ဟံသာဝတီမြို့သစ် တည်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ သက္ကရာဇ် ၉၂၉ ခုနှစ်တွင် ရွှေနန်းတော် ဆောက်ရာ၌ လည်းကောင်း ဗညားဒလကိုပင် ဝန်ပြုစီရင်စေတော်မူ၏။ ထိုနှစ်အတွင်း ထိုနန်းတော်ကြီး၌ပင် အဆောင်နေရာ ပေးတော်မူ၍ ဗညားဒလအမတ်ကြီး၏ အမည်မှာ ထိပ်ဆုံးကပါ လာပုံကား...”

“ဗညားဒလကို နေရာတော် လက်ဝဲတော် ဦးပေါင်း ကတ္တီပါမွမ်း၊ အမပေါင်း ကတ္တီပါ ရွှေပြောက်မွမ်းအများ၊ ကတောင် ရွှေသားလေးမတ် သင်းကျစ် လေးမျက်နှာ စိန်တောင်ရံ၊ စလွယ်ကိုးသွယ် သက္ကက်အပုံးနှင့်တကွ ရွှေကရား ရွှေမြူတာ၊ ရွှေအင်၊ ရွှေလင်ပန်း၊ ပတ္တမြားတောင်ဝေး၊ ပတ္တမြားပန်းခြင်း၊ ခြေမစွပ်၊ လက်မစွပ်၊ မှီအုံး၊ လက်ဆေးအင်၊ ထီးနီညောင်ရွက် သုံးဆင့်၊ ထီးရိုးထီးလက်၊ ရွှေသံလျင်း၊ တနဲခုနစ်ခန်း၊ စည်ခုနစ်

လုံး၊ နံ ၃၊ ခရာ ၃၊ အိမ်ငါးဆက်၊ ကြက်နှင့်ငါးတန်း၊ လေသာ
ကံလားကငေါက်နှင့် လှေခင်တယင် ချင်ပိတ်နီ၊ ဖဲပေါင်း၊ အစိမ်း
မိုးပေးတော်မူသည်။ ရုံးလဲ ရသည်။”

ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး၊ ဟံသာဝတီမြို့သစ်
တည်ပြီး နန်းတော်သစ် ဆောက်သောအချိန်က အမတ်ကြီး ဗညား
ဒလ ရရှိသော အဆောင်အယောင်စာရင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ
ဖြစ်၏။

ထိုသို့ အရေးပေး အချီးမြှောက် ခံရပြီးနောက် ခြောက်နှစ်
အကြာတွင် အမတ်ကြီး ဗညားဒလသည် ဇနက်တောထဲသို့
ရောက်သွားလေသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ရှိနေသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆုတ်
ဖြုတ်ယူ၍ လုံးခြေ လွှင့်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ပင် အမတ်ကြီး၏
လောကခံ လေးစုံတို့သည် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။

ထိုအမတ်ကြီး ဗညားဒလအား မည်သို့သော အနေအထား
မျိုးဖြင့် တွေ့ဆုံရမည်နည်း။ ဟံသာဝတီ ရွှေနန်းတော်သစ်ကြီး
ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း၏ သဘင်အလယ်၊ အဆောင်အယောင်တွေ
ဖြင့် ချီးမြှောက်ခံရချိန်မှာလည်း မတွေ့လိုပါ။ ဇနက်တောကြီးထဲမှာ
ကျွန်ငါးယောက်တို့ရှေ့ ကွက်ပျစ်ပေါ်၌ ငှက်ဖျားထနေသော
အနေအထားဖြင့်လည်း မတွေ့လိုပါ။

အမတ်ကြီးဗညားဒလကို တွေ့ဆုံဖို့ အချိန်အခါအခြေအနေ
များကို ရွေးချယ်နေရင်း မိမိသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်
လာ၏။ ထိုအရာကား အမတ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေခြင်း
ပင်တည်း။ ရာဇဝင်စာအုပ်များ၊ သမိုင်းကျမ်းများ၌ လာသော

အမတ်ကြီး ဗညားဒလ၏ ခြင်းရာထုပွတ်သည်လည်း ပြောပ
လောက်အောင် စုံစုံစေ့စေ့ မရှိ။ အမတ်ကြီး၏ ဘဝရုပ်ပုံကားချပ်
သည် တစ်ကြောင်းဆွဲ ဆန်လှချေ၏။ နောက်ခံလည်း မထင်ရှား။
အရောင်အသွေးလည်း မစုံလင်၊ စုတ်ချက်ကြမ်းကြမ်း ရေးခြစ်ထား
သော ထိုပုံလွှာကားသည် မှန်ပျူရီ ရှိလှ၏။

သို့ကြောင့် အမတ်ကြီး ဗညားဒလကို ခြင်းချက်ထားခဲ့တော့
မည်ဟုပင် စိတ်ကူးမိလေသည်။ သို့သော် ထိုသို့ စဉ်းစားမိတိုင်း
အားနာလှစွာ ငဲ့ညှာထောက်ထားမိသော အကြောင်းတစ်ခုက
ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မထားခဲ့ရန်နိုင်သော အင်အားကြီးတစ်ခုဟု
ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ယင်းကား ‘ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်း...’။

အမတ်ကြီး ဗညားဒလ၊ ရှေးဟောင်း မွန်ဘာသာမှ မြန်မာ
ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးခဲ့သဖြင့် မိမိတို့ ထိတွေ့ သုံးသပ်ဖတ်ရှု
ဆင်ခြင်ခွင့် ရခဲ့ကြကာ စာပေအရ၊ သမိုင်းအရ၊ လောကသဘာဝ၊
လူ့သဘာဝအရ အသိအမြင် များစွာကို တိုးချဲ့ခွင့် ရခဲ့သော
‘ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်း...’။

ဤကျေးဇူးသည် ကြီးမားလှစွာ။ ဤကျေးဇူး တစ်ချက်
တည်းဖြင့်ပင် အမတ်ကြီး ဗညားဒလနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေသည်။ နေရာဒေသ အချိန်ကာလကို မိမိ မရွေးတော့။
ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်းကပင် အမတ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့
ကို ဖန်တီးရွေးချယ် ပေးလိမ့်မည်။

နယ်စပ်ကျေးစွန်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း ဤနေရာ
သည် သာယာလှပသော တောတောင်များဖြင့် ခြံရံလျက်ရှိ၏။

ပြေပြစ်သော ဆင်ခြေလျှော တောင်ကုန်းများသည်လည်း စိမ်းစို မြက်ခင်းပြန့်များဖြင့် တင့်တယ်ကြ၏။ အမတ်ကြီး ဗညားဒလနှင့် တွေ့ဆုံရမည့် နေရာသည် နှစ်လိုဖွယ် အခင်းအကျင်း ရှိသော ကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရမိနေလေသည်။

မိုးသည်းထန်၍ ငှက်ဖျား ကြီးစိုးသော နေက်တော မဟုတ် သည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ရတော့သည်။ မည်သူ့ကို မည်သို့ ကျေးဇူးတင်ရမည်ကိုကား မသိ။ ဤနေရာ၊ ဤဒေသကို မည်သို့ မည်ပုံ ရွေးချယ်မှန်းလည်း မသိ။

“လာ...လာ...သူငယ်၊ ဒီဘက်စံအိမ်အဆောင်ထဲကို လာခဲ့”
ပျူငှာသော ဖိတ်ခေါ်သံ တစ်သံ ကြားရ၏။ ဘယ်သူမှန်း မသိ။

“ဒီစံအိမ်ထဲမှာ အမတ်ကြီး ဗညားဒလ ရှိနေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ရှိနေတယ်၊ သူငယ်ကိုလည်း အမတ်ကြီး စောင့်နေတယ်”

“ခင်ဗျာ...စောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့အဖို့ အမတ်ကြီးဟာ အလွန် ကြည်လင် ပြီး ပေါ့ပါး လန်းဆန်းနေပုံရတယ်၊ နေရောင်ခြည်ကလည်း ဒီနေ့ မှာ အလွန်တောက်ပ နွေးထွေးတယ်၊ ကမန်ပိုက်မှာ နေမပွင့်တာ ကြာပြီ”

“ခင်ဗျာ၊ ကမန်ပိုက်...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူငယ်က ဘယ်နေရာ မှတ်လို့တုံး၊ ဒါ... ကမန်ပိုက်ပဲ”

ရင်ထဲ၌ တစ်ချက် သိမ်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မင်းပြစ်ဒဏ်သင့်၍ နေက်သို့ အပို့ခံရသော အမတ်ကြီး ဗညားဒလသည် ပြင်းစွာ နာဖျားခဲ့သဖြင့် ငါးလခန့်အကြာတွင် နေက်မှ ကမန်ပိုက်သို့ ရွှေ့ခွင့် ရခဲ့လေသည်။ ရွှေ့ခွင့်ရအောင် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ လျှောက် ထား တောင်းပန်ပေးသူမှာ ကမန်ပိုက်နယ်စားဖြစ်သည်။

အမတ်ကြီးသည် နေက်တောမှ လွန်မြောက်ခဲ့ကာ ကမန် ပိုက်တွင် ဆေးကုသခံယူခဲ့၏။ ထို့နောက် ကမန်ပိုက်မှာပင် သူ...။

ဤနေရာကား အမတ်ကြီး ခေါင်းချမည့် နေရာပါတကား။

“လာ...လာ...အထဲဝင် သူငယ်၊ အမတ်ကြီး ဒီနေ့အဖို့ ကြည်လင်ပေါ့ပါးနေတာဟာ သင့်အတွက် အလွန်ကံကောင်းတာ ပဲ၊ ကမန်ပိုက်မှာကလည်း နေထန်းတစ်ဝက်ရောက်ချိန်အထိ မြူ ဆိုင်းပြီး မှိုင်းရိုက်နေခဲ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ ဒီနေ့မှ နေက လည်း အစောကြီးပွင့်လို့၊ မြူကလည်း ရှင်းလို့၊ လာ...လာ... သူငယ်... လာ၊ ဒီတံခါးက ဝင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အခုလို ပျူပျူငှာငှာနဲ့ ဖိတ်ခေါ်နေရာချပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အမည်နာမကို တော့ ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“အဲဒါ အရေးကြီးလို့လား”

“ကျွန်တော့်အတွက် အရေးပါပါတယ်”

“ကျုပ်က ကမန်ပိုက်နယ်စားမင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ၊ အမတ်ကြီး ဗညားဒလကို လေးစားချစ်ခင်သူ တစ်ယောက်ပေါ့၊ ကံ...အထဲဝင် တော့၊ ကျုပ် အခန်းထဲ မလိုက်တော့ဘူး”

စက်ရာထက် နူးညံ့ထူထဲသော မှီအုံး၊ ခေါင်းအုံး၊ မွေ့ရာ၊
ခြုံလွှာများ၊ အခြား သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းနေသော
အမတ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဖြူဖျော့လွန်းသော အသားအရေ၊
ကြုံလိုသော ကိုယ်ထက်တွင် မြေနှီရောင် သင်တိုင်း အင်္ကျီသည်
ပြတင်းမှကျသော နေရောင်အောက်၌ ရှိရင်း အသွေးထက် ပို၍
တောက်ပနေသည်။

“အဲဒီ ခုံမှာထိုင် သူငယ်”

အနည်းငယ်ဝဲသော လေသံကို သတိထားမိ၏။

“ကိုင်း...သူငယ်က ဘာတွေများ အထွေအထူး သိချင်
သေးလို့လဲ၊ ကျွန်ုပ်အကြောင်းက အရေးကြီးလို့လား၊ သင့်ကို
စောင့်ရင်းနဲ့ ကျွန်ုပ် အဲဒါကို တွေးမိနေတယ်၊ ကျွန်ုပ်အကြောင်းက
အရေးကြီးလို့လားဆိုတာ”

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား... ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းဟာ
သမိုင်းအရရေး စာပေအရပါ ကျွန်တော်တို့အတွက် တန်ဖိုးကြီးလှ
တဲ့ အမွေအနှစ် ဖြစ်ပါတယ်၊ အရေးတော်ပုံကျမ်းနဲ့အတူ အမတ်
ကြီး ဗညားဒလဆိုတဲ့ အမည်နာမဟာလည်း အရေးကြီးလှပါ
တယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ရှိစေတော့၊ ကဲ... ဆိုစမ်း သူငယ်ဘာတွေ
သိချင်လဲ”

“ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းကပဲ စပါမယ်ခင်ဗျာ”

“ရှေးဟောင်း၊ မွန်စာပေမှာ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်း
ရယ်လို့ မရှိဘူးကွဲ့၊ မွန်ဘာသာနဲ့ သထုံ ဟံသာဝတီ ရာဇဝင်ကျမ်း

ရန်အောင်စာပေ-၂

ပထမတွဲနဲ့ ဒုတိယတွဲလို့ပဲ ရှိတယ်၊ ပထမတွဲကို ဥပဋ္ဌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
အာရမ္မကထား၊ သုဓမ္မဝတီ သီဟရာဇာဓိရာဇ်သကျမ်း လို့ ခေါ်
တယ်၊ အဲဒီကျမ်း ပထမပိုင်းမှာပါတဲ့ သထုံရာဇဝင်ကို ကျော်လွှားပြီး
ကျွန်ုပ် ပြောဆိုခဲ့တာ မုတ္တမနဲ့ ဟံသာဝတီမင်း မဂဇူမင်းဆက်က
စပြီး ရာဇဓိရာဇ်ဘုရင် အဆုံးအထိပဲ ကျွန်ုပ် မြန်မာဘာသာ ပြန်ခဲ့
တာပါ”

“ဒါဆိုရင် ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်းဆိုတဲ့ နာမည်
က...”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ် ပေးတဲ့ နာမည်ဖြစ်တယ်”

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား...အမတ်ကြီး မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုတဲ့
ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်းကြောင့် ရာဇဝင်ဖြစ်ရပ်များကို
အသေးစိတ် သိရ၊ တွေးရတဲ့အတွက် သမိုင်းတန်ဖိုး ကြီးမားလှ
ပါတယ်၊ အင်းဝ-ဟံသာဝတီစစ်ရဲ့ သရုပ်သကန်ကလည်း ပေါ်
လွင်လှပါတယ်”

“အင်း...ကျွန်ုပ်က ပြန်ဆိုတဲ့သူပါ၊ မူလ ပကတူး ပြုရသူ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြန်ဆိုပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကလည်း အင်မတန် ကြီးပါတယ်၊
အမတ်ကြီးရဲ့ကျမ်းမှာ အဲဒီလို သမိုင်း တန်ဖိုးသာမကပါဘူး၊ ကျွန်
တော်တို့ နှောင်းလူများအဖို့ အမတ်ကြီးရဲ့ စကားပြေ အရေးအသား
အသုံးအနှုန်းကို လေ့လာရတာဟာလည်း အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်
ကောင်းလှပါတယ်”

“နှစ်သက်ဖွယ်ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုချင်သလဲ သူငယ်”

မိမိမှတ်ဉာဏ်၌ စွဲမြဲနေခဲ့ကာ နှုတ်မှာလည်း အာရုံကပ်မိ

ရန်အောင်စာပေ-၂

နေသော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ပေါ်လာသည်။ ထိုစာပိုဒ်ကိုပင် ရွတ်ဆိုပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြီး...

“သားတော် ဗသုန်ဗန်စက်ကို မျက်နှာမြင်၍ များမကြာပင် မယ်တော်သီရိမာလာ လွန်လေ၏။ ဆင်ဖြူရှင် နှမတော် မဟာဒေဝီ မွေးမြူရလေ၏။ သားတော် ပြေးတတ်လျှင် မဟာဒေဝီ ချီပွေ့၍ ဆင်ဖြူရှင်သို့ အမြင်တော်ခံ၏။ ဆင်ဖြူရှင် မြင်တော်မူလျှင် ဗသုန်ဗန်စက်ကား ငါ့သား ဟုတ်မှန်သည်တည်း။ ငါ့ကို မတူစွာရှိ၏။ ဦးခေါင်းဖွံ့သည်၊ ဆံတွန့်သည်၊ ခြေလက်ကြမ်းသည်၊ သလုံးသားကြီးသည်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် လက္ခဏာရှိ၏ဟု မပြတ်ထပ်ကာပင် ဆိုတော်မူ၏။ ရာဇာဒေဝီတွင် မြင်သော သားတော် ဗောဓ်မိုင်းသော်ကား လှပရောင်ဆင်းရှိသည်။ ဘုန်းကျက်သရေရှိ၏ဟု ချစ်မြတ်လေးတော်မူ၏...”

“အလို...သူငယ် အာဂုံဆောင်ထားသတဲ့လား၊ ကဗျာလင်္ကာ မဟုတ်တဲ့ စကားပြေသွား တစ်ခုကို အာရုံပြုထားဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့...”

အမတ်ကြီး အံ့သြဝမ်းသာရှိနေ၏။ မိမိ ရေးသားသော စာအား တစ်ပါးသူက နှုတ်တက်ရွှရွ ရွတ်ဆိုပြဆိုသည်ကို ပြန်လည်ကြားနေရသူအနေဖြင့် အဘယ်သူ မကြည်နူးဘဲ ရှိမည်နည်း။

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား...အဲဒါကြောင့် နှစ်သက်ဖွယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာပါ။ အမတ်ကြီးရဲ့ စကားပြေသွားဟာ ကျစ်လျစ်ထိမိလှပြီး ဝါကျများ ပုဒ်ပါဒ်များကလည်း တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပြေပြစ်စွာ ချိတ်ဆက်နေကြပါတယ်။ ရှင်းလင်း တိုတောင်းပြီး အနက် ပြတ်သားတဲ့ စကားလုံးများက ဖတ်သူကို ခေါ်ဆောင်သွား

ပါတယ်။ စကားပြေသွား တစ်ခုကို အာဂုံရဖို့ဆိုတာ မလွယ်တာမှန်သော်လည်း အမတ်ကြီးရဲ့ အရေးတော်ပုံကျမ်းထဲက အတော်များများ စာပိုဒ်တွေ၊ စာပုဒ်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အထူးအာဂုံဆောင်ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ဒီအတွက် အမတ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ကျွန်တော်တို့ ကြီးစွာ သိမှတ်ပူဇော်ကြပါတယ်လို့ ပြောပါရစေ ခင်ဗျား”

ကျေးဇူးစကားကို တနင့်တပိုး ဆိုခွင့်ရလိုက်သဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်သွားမိလေသည်။

“တဆိတ်...တဆိတ်ကလေး သူငယ်”

အမတ်ကြီး တွေတွေငေးငေးဖြင့် တုံ့ဆိုင်းစွာဆို၏။ ကျေးဇူးတရား ပူဇော်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကြည်နူးရွှင်ပျသော လက္ခဏာ အရိပ်အယောင်မျိုး မတွေ့ရချေ။

“တစ်ဆိတ်ကလေး...ကျွန်ုပ် ပြန်ဆိုတဲ့ အရေးတော်ပုံကျမ်းကြောင့် သူငယ်တို့မှာ ရာဇဝင်ကို သိရခြင်းနဲ့ စကားပြေသွားကို နှစ်သက်ရခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးနှစ်ပါး ရရှိသတဲ့...ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဒါပဲလေ သူငယ်”

အမတ်ကြီး၏ သီမုန်သော မျက်လုံးများမှ စူးစနဲ အလင်းတန်းမျှင်တစ်ခု ထွက်လာသည်ထင်ရ၏။

“ဒီအကျိုး နှစ်ပါးတည်းပဲလားလို့ ကျွန်ုပ် မေးပါတယ် သူငယ်”

“အမတ်ကြီး... ဘာ... ဘာကို... ဆိုလိုချင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်...”

“ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းကနေ သူငယ်တို့ နှောင်းလူတွေ ရလိုက်တာဟာ အဲဒီ နှစ်ခုတည်းလား၊ တတိယမြောက် တစ်စုံတစ်ခု မရှိတော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျာ”

ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်းမှ ရရှိသော အကျိုးတရား နှစ်ရပ်။ ရာဇဝင်သမိုင်း ဗဟုသုတ၊ ပြီးတော့ နှစ်သက်ဖွယ် စကား ပြောသွား။ ထင်ရှားပြည့်စုံသော ဤအချက် နှစ်ရပ်အပြင် တတိယ မြောက် တစ်စုံတစ်ခု မရှိတော့ဘူးလားဟု အမတ်ကြီး မေးနေပြီ။ အရေးတော်ပုံကျမ်း ပြုစုပြန်ဆိုသူ ကာယကံရှင် အမတ်ကြီး ဗညားဒလ မေးနေပြီ။

မိမိ၌ အဆင်သင့် အဖြေသည် မရှိ။ အားနာစရာကောင်းလှ တော့သည်။

“သူငယ် အတွေးခေါင်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခေါင်းအေး အေးထားပြီး စဉ်းစားဖြေကြည့်စမ်း”

အလိုက်အထိုက် ခွင့်ပြုစကားဆိုရင်း အမတ်ကြီးထံမှ အမိန့်ပေးသံ ပေါ်လာသည်။ မိမိကိုယ်မိမိလည်း သုံးသပ်ကြည့် လိုက်၏။ အမတ်ကြီး ဗညားဒလအား ခုံညားကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် အဖြေ မတွေ့ခြင်း ဖြစ်လေမည်။ သူ ပြော သလို ခေါင်းအေးအေးထားရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ အခြား ဘယ် အရာများ ရရှိနိုင်သေးသလဲ။ အို...ဟုတ်ပြီ၊ အဖြေရပြီ။

“သင်ခန်းစာပါ ခင်ဗျာ၊ ရာဇဝင်ကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာပါ ခင်ဗျာ”

ရန်အောင်တပေ-၂

အမတ်ကြီး ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“သူငယ်ရဲ့ အဖြေကို ကျွန်ုပ် ကျေနပ်ပါတယ်၊ အရေးတော်ပုံ ကျမ်းကို ကျွန်ုပ် ပြန်ဆိုပြုစုရကျိုး နှပ်ပါတယ်၊ ရာဇဝင်သမိုင်း၊ ကျမ်းတစ်ဆူဆူကို ဖတ်ရှုကြပြီဆိုရင် ဗဟုသုတမျှန် တန်မနေအပ် ဘူး၊ ဗဟုသုတဆိုတာ ရှာဖွေရုံ၊ စုဆောင်းရုံ၊ သိမ်းဆည်းရုံသက် သက်သာသိုရင် အာသဝေါတရား ပွားများရာ ပွားများကြောင်းကို အားပေးတတ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က အရှင် သာရိပုတ္တရာ ထေရ်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့တာရှိတယ် ရဟန်း တော်များအတွက် ဆုံးမ သတိပေးခဲ့တာပေါ့”

“...အကြားအမြင် ဗဟုသုတ များမြှောင်ခြင်းသည် အာသ ဝေါ ပွားများခြင်းကို ဖြစ်စေတယ်လို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ လူဝတ်ကြောင်တွေ အနေနဲ့လည်း ဗဟုသုတကို လိုက်စား ဆည်းပူးအပ်ပေမယ့် သူ့ကို ပြန်အသုံးမချရင် ကာမာ သဝ၊ ဘဝါသဝ၊ ဒိဋ္ဌာသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝ ဆိုတဲ့ အာသဝေါတရား လေးပါးတို့သာ များပြားထူထပ်လာကြမှာ ဖြစ်တယ်”

“ရာဇဝင် ဗဟုသုတကို အသုံးမချရင် အာသဝေါတရား လေးပါး များပြားလာမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိပါဘူး အမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်နေ ပါသလဲ”

“ကာမာသဝ-ကာမဂုဏ်၌ ကြံစည်ခြင်း၊ ဘဝါသဝ-ဘဝ၌ တွေ့ဝေခြင်း၊ ဒိဋ္ဌာသဝ-အယူဝါဒတို့၌ တွေ့ဝေခြင်း၊ အဝိဇ္ဇာသဝ- မိုက်မဲခြင်းဆိုတဲ့ အာသဝေါတရား လေးပါးတို့ ကင်းဖို့ကုန်ဖို့ ဆိုတာကတော့ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အရာသာဖြစ်ပေတယ်၊

ရန်အောင်တပေ-၂

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ပုထုဇဉ်တွေအနေနဲ့လဲ လက်လှမ်းမီသလောက်
တော့ ကြိုးပမ်းသင့်တယ်။ ရာဇဝင်သုတထဲကနေ သင်ခန်းစာ
ထုတ်ယူတတ်ရတယ်။ ဒီလို ထုတ်မယူဘဲ သူ့အတိုင်းထားရင်တော့
ကာလသုံးပါးကို ဆက်စပ် မသုံးသပ်တတ်တော့ဘဲ အယူအသိ
ဖောက်ပြန်သွားတတ်တယ်”

အမတ်ကြီး၏ စကားများက တစ်စထက်တစ်စ လေးလံ
နက်ရှိုင်းလာသဖြင့် ငြီးငွေ့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ သို့သော်
စကားမဖြတ်ရဲ၊ လမ်းကြောင်း မပြောင်းရဲ။

“သူငယ် စောစောက ဆိုခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာဆိုတဲ့ စကားလုံး
ကို ကျွန်ုပ် သဘောကျတယ်။ မှန်ပေတယ်။ သင်ခန်းစာဆိုတဲ့
အတုယူဖွယ်၊ သတိပြုဖွယ်၊ ဆင်ခြင်ဖွယ်၊ စကားရပ်ဖြစ်လို့
အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ သူငယ်တို့ နှောင်းလူများအနေနဲ့ ကျွန်ုပ် ပြန်
ဆိုတဲ့ အရေးတော်ပုံကျမ်းကို ဖတ်တိုင်းဖတ်တိုင်း၊ အရေးတော်ပုံ
ကျမ်းမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ ကံသုံးပါးကို မြင်အောင်ကြည့်၊
သုံးသပ်ပြီး သင်ခန်းစာရအောင်ယူကြ၊ ဒီအချက်ဟာ အင်မတန်
အရေးကြီးပါတယ်။ ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံ
ကျမ်းကို ပြန်ဆိုသူ ကျွန်ုပ် ဗညားဒလအနေနဲ့ ဖတ်ရှုသူများကို
အပြောချင်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းဟာ ဒါပါပဲ”

“ဟုတ်တဲ့ အမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာပါ
တယ်။ တစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ။ အရေးတော်ပုံကျမ်းကို ဖတ်ရှုပြီး
သင်ခန်းစာ ယူကြဆိုတဲ့ စကားဟာ အမတ်ကြီး အပြောချင်ဆုံး
ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် အပြောချင်ဆုံး ဆိုတာကော အမတ်
ကြီး ရှင်းပြပေးနိုင်ပါသလား ခင်ဗျာ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

အမတ်ကြီးသည် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ်လှန်
၍ မျက်နှာကိုပင့်လျက် မျက်လွှာကို ဖြည်းညင်းစွာ မှိတ်၏။
ထူးဆန်းသော ထိုအပြုအမူဖြင့် ခဏကြာအောင်နေပြီမှ ဦးခေါင်း
ပြန်ချကာ မျက်လွှာဖွင့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှောင်းလူတွေ ကျွန်ုပ်လို မမှားစေ
ချင်လို့ပဲ”

“ခင်ဗျာ...”

“ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်းဆိုပြီးတော့ မြန်မာဘာ
သာ ပြန်ဆိုခဲ့ပါလျက် ကျွန်ုပ်ဟာ အရေးတော်ပုံကို ရာဇဝင် သုတ
မျှ အဖြစ်သာ ယူခဲ့တယ်။ သင်ခန်းစာအဖြစ် မယူခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်
ကျွန်ုပ် မှားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အမှားကို ဘယ်လောက်အထိ ပြန်လည်
ပေးဆပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတော့ အသက်ဆုံးတဲ့ အထိပဲ”

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါဘူး အမတ်ကြီး ခင်ဗျား”

“သထုံ ဟံသာဝတီ ရာဇဝင်ကျမ်း ပထမတွဲ သုဓမ္မဝတီ
သီဟရာဇာဓိရာဇဝံသကို ကျွန်ုပ် မြန်မာပြန်ခဲ့တယ်။ ရာဇာဓိရာဇ်
အရေးတော်ပုံကျမ်းလို့ အမည်တပ်ပေးခဲ့တယ်။ မဂဒူးမင်းဆက်က
အစပြုပြီး ရာဇာဓိရာဇ် ဘုရင်အဆုံးအထိ ပြန်ဆိုခဲ့တယ်။ ဒီအထဲမှာ
အနှစ် ၄၀ နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့တဲ့ အင်းဝ-ဟံသာဝတီ စစ်နဲ့အတူ
ဆောင်အပ်တာတွေ၊ ရှောင်အပ်တာတွေ များစွာရှိခဲ့တယ်။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်က မြန်မာပြန်ခဲ့ပါလျက် သုတအကောကိုသာ ယူပြီး သင်ခန်း
စာ အနှစ်ကို မယူခဲ့တဲ့အတွက်...”

ခေတ္တရပ်သည်။ သူ မောဟိုက်ပင်ပန်းဟန် ရှိလေသည်။
လှိုက်လှဲစွာ ပြောဆိုသဖြင့် အားအင် စိုက်ထုတ်ရဟန်ရှိသည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်တဲ့ ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီးကို ကျွန်ုပ် မကြံသင့် မကြံရာ ကြံခဲ့လေတယ်”

အမတ်ကြီးဗညားဒလ အကြောင်းထုပ္ပတ်များက ရေးရေးပေါ်လာကြ၏။ စင်စစ်မူ ဤအကြောင်းအရာများကို လွဲဖယ်ချန်လှုပ်လျက် စကားပြောမည်ဟု ကြံရွယ်ခဲ့သည်။ အမတ်ကြီးကို အားနာလှသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

အမတ်ကြီးသည် ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီး အပေါ်၌ သုံးကြိမ်တိုင် မကြံကောင်း မစည်ရာ ကြံခဲ့ချေသည်။ ထိုအကြောင်းတို့ကို မိမိက အစမဖော်ချင်သော်လည်း ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က နောင်တများဖြင့် ပြန်လည်တူးဆွပေပြီ။

“ပထမအကြိမ် မင်းတရားကြီး ဟံသာဝတီကို အလိုတော်ပြည့်လို့ မြို့လည်တော်မူစဉ်က တစ်နေရာအရောက်မှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ဓားတွေကို ရဲမက်တွေ နင်းမိပြီး ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီဓားတွေဟာ မင်းတရားကို လုပ်ကြံဖို့ ဝေါတော်ထမ်းတွေကို တိတ်တဆိတ် ကျွန်ုပ် ညွှန်ကြားစီမံခဲ့တာပဲ။ လက်နက်တွေပေါ်တော့ ဝေါတော်ထမ်းတွေကို စစ်မေးတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စနက်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကြတယ်။ မင်းတရားကြီး ယုံကြည်တော် မမူဘူး၊ ဗညားဒလ ငါ့ကို ကြံဝံ့မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြံငြားသော်မှ အထမြောက်မယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ မင်းတရားကြီး ဝေါတော်သားတို့ကို အပြစ်ပေးတယ်”

ကြေကြေကွဲကွဲ ဆိုမြည်နေသော အမတ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာလေသည်။ မိမိအနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မေးမြန်းစရာ မေးခွန်းလည်းမရှိ၊ မေးရန်လည်း အခွင့်မသာ။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဒုတိယအကြိမ် ရွှေမော်စောဘုရား ကုန်းတော်ပေါ် မင်းတရားကြီး တက်စဉ်က တစ်ခါ မင်းတရားကို လုပ်ကြံဖို့ မဟာရာဇ်စောင်းတန်းအတက် မုခ်ဦးမှာ လွှတ်ထားတဲ့ အစောင့်တွေ လိမ့်ကျကြတယ်။ အဖြစ်မှန်ကို စစ်မေးတော့ ဗညားဒလ အကြံပါဘုရားလို့ ဖြောင့်ဆိုကြတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလဲ သဘောထားပြည့်ဝလှတဲ့ မင်းတရားကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်မယူဘဲ လွှတ်ပေးခဲ့ပြန်တယ်”

နောင်တတို့ ဖိစီးလေသောအခါ အသံတို့သည်လည်း အက်ကွဲ လွင့်စဉ်စွာ တုန်ယင်နေကြ၏။

“တတိယအကြိမ် ဒဂုံဘုရားကို ဖောင်တော်နဲ့ ကြွစဉ်မှာ တစ်ခါ ဖောင်တော်အောက် ရေမှာငုပ်နေတဲ့ သူရဲနှစ်ဦးကို ဖမ်းမိပြန်တယ်။ ဗညားဒလ အစီအရင်ပါဘုရားဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ဦးကိုပဲ ကွပ်မျက်အပြစ်ပေးပြီး ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်တယ်။ ဗညားဒလ ငါ့ကို ကြံဝံ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ကြံလည်း မအောင်မြင်ပါဘူးတဲ့လေ”

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား...မေးခွင့်ပြုပါ”

“မေးပါ သူငယ်”

“အမတ်ကြီး ဘာကြောင့် ဒီလိုကြံစည်ခဲ့ပါသလဲ”

“သူငယ်... သင်ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းကို ပြုစုခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ် ဗညားဒလဟာ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းနဲ့ အဝေးကွာဆုံးမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ကျမ်းပြုသူသာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး မိမိပြုတဲ့ ကျမ်းရဲ့အနှစ်ကို မယူခဲ့ဘူး၊ အနှစ်မဲ့မဲ့ အကာပြုပြန်ကိုသာ ယူခဲ့မိတယ်လေ”

ဘုရား...ဘုရား... ကျမ်းပြုသူသည် ကျမ်းနှင့် အဝေးဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့သည်ဆိုပါလား။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“သူငယ်ဟာ ကျွန်ုပ် ပြန်ဆိုတဲ့ အရေးတော်ပုံကျမ်းကို နဲ့နဲ့ စပ်စပ်လေး ဖတ်ရှုထားပုံရတယ်၊ ဟုတ်သလား”

တွေတွေငေးငေး အဝေးသို့ကြည့်ရာမှ မျက်နှာလှည့်၍ စူးစူး တည့်တည့် ကြည့်ကာ မေးလိုက်သဖြင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွား ၏။

“နဲ့နဲ့စပ်စပ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ သို့သော် အတော်လေးတော့ ရင်းနှီးနေပါတယ်”

“ရှိပါစေ၊ ရင်းနှီးနေတယ်ဆိုရင်ဖြင့် သုဿိုင် ရာဇာဓိရာဇ် ရဲ့ အပါးက၊ ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းခေါင် အပါးက လိမ္မာတဲ့ မှူးကြီး ဝန်ကြီး သူရဲကြီးများ အကြောင်းကို မှတ်မိမှာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ လေ့လာထား သမျှဆိုရင် သုဿိုင်အပါးက မင်းကြီးသမိန်ဗြဇ၊ မင်းကန်စီ၊ အမတ်ဒိန် ပြီးတော့ မတ်သလုံ၊ အဲမွန်ဒယာ၊ သမိန်ဗရမ်းစတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ကျွန်တော်တို့ စွဲစွဲမှတ်မှတ် ရှိကြရပါတယ်”

“အင်း...ဘုရင်မင်းခေါင် အပါးကကော”

“ပင်းယသူကြို၊ အင်ပဲသူကြီး၊ မြင်စိုင်းစည်သူ စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် များကို သတိတရ ရှိပါတယ်”

“သူတို့ကို လိမ္မာရင့်ကျက်ကြတဲ့ အမတ်သူရဲကြီးတွေအဖြစ် သူငယ် တွေ့မြင်ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ သူတို့ဟာ သခင်ရဲ့သစ္စာကို စောင့်သိ ကြပါတယ်၊ ရှေ့ရေးနောက်ရေး မျှော်တွေးနိုင်ကြပါတယ်၊ မျှတတဲ့ အမြင်ရှိပါတယ်၊ စစ်ပြုကြတဲ့ စစ်မက်ကာလတွင်း ဖြစ်သော်လည်း

ဖြောင့်မတ်တဲ့ စိတ်သဘော ရှိကြသူများဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ သို့ဆိုရင် မလိမ္မာတဲ့ သူတွေကိုကော သူငယ် တွေ့ခဲ့သေးသလား”

အမတ်ကြီး၏ အရေးတော်ပုံကျမ်းထွက် ဇာတ်ကောင်များ က ခေါင်းထဲမှာ အစီအရီ ပေါ်လာကြ၏။ မလိမ္မာသော သူများဟု သူက ဆိုသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်ခင်ဗျား၊ သမိန်လောက်ဖျား၊ အရိုး တော်မဟာဒေဝီ၊ သမိန်မရူ၊ ဗောလောကျန်းဒေါ...”

“ခဏလေး သူငယ်၊ သူတို့ကို ဘာကြောင့် မလိမ္မာသူများ လို့ သူငယ် သတ်မှတ်သလဲ”

“အပြိုး အာယာတ ကြီးမားတယ်၊ မသင့်လျော်တဲ့ အကြံ ကြံစည်တယ်၊ လက်စားချေလိုမှုကို ရှေ့တန်းတင်ကြတယ်၊ ဒေါသ နဲ့ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် လုပ်ကြတယ်၊ စိတ်နှလုံး မဖြောင့်ကြဘူး၊ ရှေ့နောက်အရှည် မမျှော်တွေးကြဘူး၊ အဲဒီလို အချက်များနဲ့ ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပါတယ် အမတ်ကြီးခင်ဗျား”

“အင်း...” ဟု အင်းရှည်ကြီးဆွဲကာ သူမြည်တမ်းသည်။ ဘာကြောင့် လိမ္မာသူများနှင့် မလိမ္မာသူများဟူ၍ နှစ်မျိုးခွဲကာ မေးသလဲ မခန့်မှန်းတတ်။ အမတ်ကြီးမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရပေမည်။

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား... အရေးတော်ပုံထွက် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကျွန်တော်က အခုလို အဆိုးအကောင်း ခွဲခြား ပြောလိုက်တာမှာ

မှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်မြင်တဲ့အတိုင်း ဖြေခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“သူငယ် မမှားပါဘူး၊ လူဆိုတာ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်တော့ ဘယ်မှာရှိကြပါ့မလဲ၊ အဆိုးနဲ့အကောင်း ဒွန်တွဲနေတာပဲပေါ့၊ သို့သော် အဆိုးဘက် အားကြီးသူ၊ အကောင်းဘက် အားကြီးသူဆိုတာ ရှိကြပါတယ်၊ သူငယ်ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကို ယေဘုယျ သဘောနဲ့ ကျွန်ုပ် လက်ခံပါတယ်”

“အမတ်ကြီးခင်ဗျား.....ဘာကြောင့် အဲဒီလို လိမ္မာသူ၊ မလိမ္မာသူဆိုပြီး ခွဲခြားခိုင်းရတာပါလဲ”

ပင့်သက်ရှိက၏။ ထို့နောက် လေးလံပြင်းထန်စွာ သက်ပြန်ထုတ်လျက်။

“အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်က အရေးတော်ပုံကျမ်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တယ်၊ သူတို့ရဲ့ ကံသုံးပါး အပြုအမူတွေကို ကျွန်ုပ် ရေးပြခဲ့ရတယ်၊ သို့သော် ရေးသားပြုစုသူ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်က လိမ္မာသူ မဖြစ်ခဲ့ဘဲ မလိမ္မာသူ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူငယ် ခွဲခြားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဗညားဒလဟာ မင်းကြီးမြတ်ဇေတို့လို၊ မင်းကန်စီ၊ အမတ်ဒိန်၊ ပင်းယသူကြိုတို့လို ဖြစ်မလာဘဲ အင်း...ဒေါသနဲ့ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်လုပ်သူ၊ ရှေ့နောက်အရှည် မမျှော်တွေးသူ။ မသင့်လျော်တဲ့ အကြံ ကြံသူ၊ အငြိုး အာဃာတ ကြီးသူ ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အမတ်ကြီးကို အဲဒီလို မမြင်ရက်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ အမတ်ကြီး စောစောက အမိန့်ရှိခဲ့သလို လူဆိုတာ ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင် မရှိတတ်ကြဘူးလို့ နားလည်ကြပါတယ်”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“သူငယ်... ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တကယ်ဖြစ် တကယ် ရှိခဲ့တာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ကြည့်ကြရအောင်၊ လူဆိုတာ ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင် မရှိနိုင်သော်လည်း ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းကို ပြုစုခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ အဆိုးနည်းပြီး အကောင်းများသင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ သူဟာ ရာဇဝင်ထဲက လူပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အဆိုးအကောင်း ကံသုံးပါးတို့ကို ရေးသားပြုစုသူ မဟုတ်ပေဘူးလား၊ အကျိုးအပြစ်ကို ခွဲခြားပြခဲ့သူ မဟုတ်ပေဘူးလား၊ ဒီလို စီရင်ရေးသားခဲ့သူ တစ်ယောက်ဟာ သူကိုယ်တိုင် အနေနဲ့ ကော လိမ္မာသူ မဖြစ်သင့်ပေဘူးလား”

မိမိ၌ ဖြေရန်စကား မရှိတော့ပြီ၊ အမတ်ကြီးဗညားဒလသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တသွင်သွင် ရေရွတ်လေပြီဖြစ်၏။

“လင်းဇင်းမင်း ပုန်စားတဲ့အခါ ဆင်ဖြူရှင်မင်း တရားကြီးက ဘယ်လို စီရင်ကြမလဲ တိုင်ပင်ခဲ့တယ်၊ အခြား မှူးမတ်များက နှောင့်နှေး နေကြချိန်မှာ ကျွန်ုပ်က ချီတက်တိုက်ခိုက်ဖို့ စီမံလျှောက်တင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အစီအမံကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ မင်းတရားကြီးဟာ အလွန် အားရတော်မူလို့ ကျွန်ုပ်ကို ကြီးစွာ ချီးမြှောက်တော်မူခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

“လင်းဇင်းမင်း ပုန်စားတော့လဲ အလားတူစွာ ကျွန်ုပ်ကြောင့် အောင်ပွဲ ကြီးစွာရခဲ့တယ်၊ မင်းတရားကြီး အားရတော်မူတယ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ခံယူခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား”

“ဒါပေမဲ့ မင်းတရားကြီးရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ကျွန်ုပ်

ရန်အောင်စာပေ-၂

ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်လည်ဖျက်ဆီးခဲ့မိတယ်။ သူငယ် ဒါကိုကော သိရဲ့လား။"

"ကျွန်တော်...ကျွန်တော်.."

"သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မင်းတရားကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ ကျွန်ုပ်ကြံခဲ့တယ်။ စီမံခဲ့တယ်။ မင်းတရား ဘုန်းကြောင့် အထမမြောက်ခဲ့ဘူး။ တရားခံ ရာဇဝတ်သားများ ထင်ရှားပေါ့ပေမယ့် မင်းတရားကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမှုတော်ထမ်း ကောင်းခဲ့ပုံတွေကို ငဲ့ညှာပြီး ခေါင်းဆောင်ကောင်း ပီသစွာနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်က လွတ်ခဲ့တယ်။ ဗညားဒလ ငါ့ကို မကြံပဲပါဘူး။ ကြံငြားသော်လည်း အထမမြောက်ပါဘူးလို့ဆိုပြီး အပြစ် လွတ်ခဲ့တယ်။"

မိမိ ဝင်ရောက်ပြောဆိုရန် အချိန်မဟုတ်ဟု သိသဖြင့် စကား မထောက်ဘဲ နားထောင်နေလိုက်ရသည်။

"အင်း...ကာလဝိပါက်ပါပဲ။ ၉၃၄ ခုနှစ်မှာတော့ လင်းဇင်းက ပုန်ကန်တဲ့အရေး ပေါ်ပေါက်တယ်။ မင်းတရားကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ဦးစီးဦးရွက်ထားပြီး ချီတက်စေတယ်။ လင်းဇင်းအနီးသောက်ရက်စခန်းရောက်တော့ တပ်ချပြီး ရာဇသံ ပို့လိုက်တယ်။ လင်းဇင်းစား မချေမငံဆိုလို့ ကျွန်ုပ်က ချက်ချင်းပဲ ချီတက်ကြဖို့ ပြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တပ်မှူးစစ်ကဲများက သောက်ရက်စခန်းမှာ နှစ်လ ကြာခဲ့ပြီမို့ မျိုးရိက္ခာလည်းကုန်၊ ရှာကြံလို့လည်းမရ၊ အလုံးအရင်း ဗိုလ်ပါလဲလည်း နည်းနေပါတယ်။ ဇင်းမယ် စစ်ကူတပ်လည်း မရောက်သေးလို့ ဆိုကြတာနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း တပ်နုတ်ပြီး ပြန်ဆုတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ် တပ်တွေ ဆုတ်ပြီဆိုတော့ လင်းဇင်းအရေး အောင်မြင်ပြီလို့ မှတ်ယူကြတာမို့ ဇင်းမယ်စစ်ကူလည်း မရောက်လာတော့

ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို မင်းတရားကြီး သိတော်မူတော့ အလွန်အမျက်တော်ရှိတယ်။"

စစ်ရေးစစ်ရာ သေနင်္ဂ မှားယွင်းမှုသည် ကြီးစွာသော အပြစ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အမှုပင်ဖြစ်ချေမည်။

"သူ့ကို လျှို့ဝှက် လုပ်ကြံတဲ့အရေး သုံးကြိမ်စလုံးကို သည်းခံတဲ့ မင်းတရားကြီးဟာ စစ်ရေး မှားယွင်းတဲ့ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ အရာက နုတ်ပြီး ဇနက်ကို ပို့လိုက်တယ်။ ဇနက်ကနေပြီး အခု ကမန်ပိုက်ကို ရွှေ့ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်ုပ် မီးစာကုန်ဆီခန်းဘဝ ရောက်ခဲ့ပြီ သူငယ်။"

ဆက်လက်ပြောဆိုကြဖို့ စကားမရှိတော့ဟု နားလည်လိုက်၏။

"သူငယ်...အရေးတော်ပုံကျမ်းကို ပြန်ဆိုခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်၊ စစ်ရေးသေနင်္ဂတွေမှာ အစီအမံ ကောင်းခဲ့လို့ ချီးမြှောက်ခံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ လင်းဇင်းအရေး ကျခါမှ အတွက်အချက်၊ အစီအမံတွေ လွဲမှားခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်ဖြစ်မယ် ထင်သလဲ။"

"ကျွန်တော်...ကျွန်တော် မဖြေတတ်ပါဘူး အမတ်ကြီးခင်ဗျား။"

"အသိ သတိတွေ ဖောက်ပြန်ခဲ့လို့၊ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ချွတ်ယွင်းခဲ့လို့ပါပဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဖောက်ပြန်ချွတ်ယွင်းရသလဲ ဆိုပြန်တော့ အဖြေက စိတ်နှလုံး မဖြောင့်မမတ် ဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ။ အရေးတော်ပုံကျမ်းထဲက လိမ္မာသူများကို အတုမယူမိဘဲ မလိမ္မာသူများကို အတုယူခဲ့မိတယ်လေ။ သူတို့ရဲ့ မကောင်းမှုကံတွေ ကျွန်ုပ်ထံ စီးဝင်ခဲ့တယ်။ မိမိ ပြုစုရေးသားတဲ့ စာဆိုက

ဇာတ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ မကောင်းကံတွေ မိမိဆီ အကူးစက် ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်...”

အေးစက်သော လက်ချောင်းများဖြင့် လက်မောင်းအိုးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

“သူငယ်တို့ ကျမ်းစာ ပေစာများ ဖတ်ကြတဲ့အခါပဲဖြစ်စေ၊ ကိုယ်တိုင် အလှည့်ရလို့ ပြုစုခွင့် ကြုံတဲ့အခါပဲဖြစ်စေ၊ မိမိ ဖတ်ရ ရေးရတဲ့ စာထဲက ကုသိုလ် အမှုများသာ မိမိထံ စီးဝင်ပါစေ၊ အကုသိုလ် အမှုများကို လွှဲရှောင်နိုင်ကြပါစေ၊ စာပေ ရေးသားသူ ဟာ သူ့စာနဲ့သူ မဝေးပါစေနဲ့လို့ ကျွန်ုပ် သတိပေးလိုက်ပါရဲ့၊ အဲဒါဟာ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းကို ဖြန့်မာပြန်သူရဲ့ ကျမ်းနိဂုံးစကားလို့သာ မှတ်ယူရန်ကြပါတိကွယ်”

စာနာနားလည်ခြင်း အပြည့်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ မျက်လွှာ အစုံကို တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ အမှောင်သည် အားလုံးကို ဝါးမျိုသွားသည်။

မျက်လွှာတို့ကို ပြန်အဖွင့်တွင် အမတ်ကြီး ဗညားဒလအား တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ဟု သိနေ၏။ သို့သော် သူ့စကားတွေကို တော့ ပဲ့တင်ပြန်ပေးရဦးမည်ဖြစ်သည်ဟုလည်း နားလည်နေမိ လေသည်။

တွင်းသင်းတိုက်ဝန်နှင့်

စိန္တကျော်သူဦးဩနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်းသည်ပင် ဆက်နွယ်နေသော အခြား အမတ်ကြီး တစ်ပါးနှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံဖို့အတွက် အဓိက အကြောင်းတရား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကဝိလက္ခဏသတ်ပုံ သံပေါက် ကို အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်သား အရွယ်တွင် ရေးသားစီရင်ခဲ့သော ဦးဩအား “အချို့ ပညာရှင်များက ဤအသက်အရွယ်မျှဖြင့် ဤသို့သော ကျမ်းကို ဤမျှ ကောင်းမွန်အောင် မရေးနိုင်ရာ၊ ဦးရီးတော်ဖြစ်သော တွင်းသင်းတိုက်ဝန်က ရဟန်းဘဝဖြင့် ရေး သားခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မထင်ပေါ်လိုသောကြောင့် တူဖြစ်သူ ဦးဩရေးသည့်အနေဖြင့် တောင်ငူရာဇာသို့ ဆက်သခိုင်းခဲ့ကြောင်း မှတ်ချက်ချကြသည်” ဟူ၍ မိမိစောဒက တက်ခဲ့ဖူး၏။

ဖြောင့်မတ် ပွင့်လင်းသော ဦးဩက ဤစွပ်စွဲချက်ကို အေးဆေးစွာ တုံ့ပြန်ကာ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်းကို မိမိ ပြုစုစဉ်က ဦးရီးတော်သည် ရဟန်းဘဝဖြင့် အနီးကပ် ကြီးကြပ် ညွှန်ကြားပေးခဲ့သည်ဟု ဖြေခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက တွင်းသင်းတိုက်ဝန်ခေါ် တွင်းသင်း မင်းကြီးခေါ် မဟာစည်သူ ဦးထွန်းညိုနှင့် တွေ့ဆုံရပေဦးမည်ဟု တေးမှတ်ခဲ့မိ၏။ ထို့ကြောင့် တွင်းသင်းတိုက်ဝန်အား တွေ့ဆုံ နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းများကို ရှာဖွေခဲ့လေသည်။

မနုဓမ္မသတ်ရွှေမျဉ်းလင်္ကာ၊ ဝိဘဒ္ဒဌပိတခွဲထားသတ်ပုံ၊ မုဒုလက္ခဏာပျို့၊ မဟော် ကျေးစေခန်း၊ မဟော် ဥမင်ခန်း၊ ဘလ္လာတိယပျို့၊ ဝိဂူရပျို့၊ ဝေဿန္တရာပျို့၊ ဇနကပျို့၊ အမရပူရ ရွှေနန်းတည်မော်ကွန်း၊ ရေသဘင်လူးတား၊ တက်ရေး ၃၇ ချင်း လူးတား၊ ပေါရာဏကထာကျမ်း...။

တွင်းသင်းမင်းကြီး ပြုစုခဲ့လေသော စာများသည် ဝိဘိ မဟာသမုဒ္ဒရာ၊ မိမိကား ယုန်သူငယ်၊ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်အား ထောက်မိဖို့ ဝေးစွ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ ရေစွတ်သော အခြင်းအရာဖြင့် ပင်လျှင် ယုန်သူငယ်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းလှချေပြီ။ လင်္ကာ၊ ဓမ္မသတ်၊ ပျို့၊ မော်ကွန်း၊ လူးတား၊ အရပ်ရပ် ဘုရားကျောက်စာတို့ အကြားဝယ် မင်းကြီး၏ အရိပ်အသွင်ကိုမျှ မမြင်ရ ရှိလေ၏။

တွင်းသင်းတိုက်ဝန် သို့နှယ်သော ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်း သည့် ပညာရှင် ဝန်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ဆုံမည့် သူသည် ဗလာ ဟင်းလင်းသော ဦးနှောက်၊ ဆွံ့အထစ်ငေါ့သော နှုတ်များဖြင့် မချဉ်း ကပ်စကောင်းဟု သိမ်ငယ်စွာ တွေးမိနေတော့သည်။

ရန်အောင်တပေ-၂

ပုစ္ဆေယျ မေးမြန်းရာ၏ ဆိုသော်လည်း အနည်းဆုံးတော့ တွင်းသင်းမင်းကြီးနှယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် နီးနှောသည်ရှိသော် မိမိသည်ဝိုးဝါးယုံမှား သင်္ကာကို ဖျောက်ခြင်းမှာ အလိုရှိသော ကြောင့် မေးမြန်းခြင်း တည်းဟူသော ဝိမတိဈေးနာပုစ္ဆာ အမျိုး အစားတွင် အကျုံးဝင်သင့်သည်ဟု တွေးမိလေသည်။

တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာစည်သူ ဦးထွန်းညိုအား တွေ့ဆုံ ရန် လမ်းစကား အတန်ကြာ မှေးမှိန်နွမ်းဖျော့နေ၏။ ထိုအားငယ် စိတ် အခံဖြင့်ပင် ချည့်နဲ့စွာ ကူးခတ်ခဲ့ရာမှ တစ်နေရာ အရောက်တွင် ကား မြက်နွယ်တစ်ပင်ကို ကံအားလျော်စွာ ထိတွေ့ ဖမ်းဆုပ်မိခဲ့ လေသည်။

ထိုမြက်နွယ်သည် စင်စစ် အောက်အခြေ၌ အထူအထည် ကြီးမားလှစွာ ရှိလေသည်။ မေးမြန်းသူ၏ တစ်မိုက်တစ်ထွာဉာဏ် ဖြင့်ပင် စေတနာကို အထွတ်တပ်လျက် မြက်နွယ်အား ကျစ်ကျစ် ပါ ဆုပ်မိတော့သည်။ ထိုအရာကား 'မဟာရာဇဝင်သစ်'။

ရာဇဝင်အကြောင်း ရေးသားပြုစုသော အမတ်ဝန်ကြီး တစ်ပါးအား သူ၏ ရာဇဝင်သစ်ကျမ်းမှ တစ်ဆင့်ပင် ရာဇဝင် ကာလထဲသို့ သွားရောက် တွေ့ဆုံရပေတော့မည်။

ရွှေနန်းလက်သုံးပုံ ပုရပိုက်မှာ ပြန်လည် ကူးယူသော ရုပ်ပုံ ကလေးသည် မှိန်မှိန်ဖျော့ဖျော့ မထင်မရှား မပြတ်မသား ဝိုးတဝါး။ စလွယ်သွယ်ပျောင်း၊ ဗောင်းနားတောင်းဖြင့်၊ ပတ်လည်စင်း ပုဆိုး ဖြင့် ကျုံ့ကျုံ့ပုံပုံ ထိုင်နေ၏။ ရုပ်ပုံအောက်တွင် "ဘေးတော်မင်း တရားကြီး လက်ထက်ငယ်မည် ဦးထွန်းညိုတွင်သော တွင်းသင်း

ရန်အောင်တပေ-၂

တိုက်ဝန် စာဆိုတော် ပညာရှိအမတ် မဟာစည်သူပုံ” ဟု ရေးထားသည့်။

ရုပ်ပုံက မပြတ်မသား ဝိုးတဝါးရှိလှသော်လည်း တွင်းသင်းတိုက်ဝန်ကို ရုပ်ပုံပါအတိုင်းပင် အဆောင်အယောင် အပြည့်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့်အတူ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာစည်သူ ဦးထွန်းညို ပါတကားဟု အတည်ပြုလိုက်မိလေသည်။

“တွင်းသင်း မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား... ကျွန်တော်က စာပင်လယ်၊ ရာဇဝင်ပင်လယ်၊ အသိဉာဏ် သမုဒ္ဒရာပြင်မှာ ရှိစု ခဲ့စု အင်အားလေးနဲ့ ကူးခတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းဘုရားကြီးကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ အရောက် လာခဲ့ပါတယ်”

“စာပင်လယ်၊ ရာဇဝင်ပင်လယ်၊ အသိဉာဏ်သုမုဒ္ဒရာပြင်... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ အခုလည်း မင်းဘုရားကြီးထံ အရောက်လာနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားရှာဖွေ ကူးခတ်လာခဲ့ရပါတယ်”

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လို လာခဲ့သလဲကွဲ့”

“မင်းတရားကြီး ပြုစုတဲ့ မဟာရာဇဝင်သစ် စာမျက်နှာများက တစ်ဆင့် လာခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျား”

“စာမျက်နှာဆိုတာ ဘာပါလိမ့်ကွယ်”

“မင်းဘုရားကြီးရဲ့ မဟာရာဇဝင်သစ်ကို ပေမူကတစ်ဆင့် စက္ကူရွက် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ စက်ကိရိယာများ အကူအညီနဲ့ ပြန်လည် ရေးထိုးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ရန်အောင်တပေ-၂

“ဟုတ်လား ရှိပါစေတော့၊ နေပါဦး၊ လူကလေး ကျုပ်ရှေ့မှောက်ရောက်ချင်းခဏ မဆိုင်းမတွမှာပဲ ဘယ်လိုကြောင့် ကျုပ်ကို တွင်းသင်းတိုက်ဝန်ရယ်လို့ အသေအချာ ဆိုနိုင်ရသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စာမျက်နှာများမှာ မင်းဘုရားကြီးရဲ့ ရုပ်ပုံပါရှိပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဟုတ်စ၊ အင်း...အင်း...လာတဲ့အကြောင်းလေး ဆိုပါဦးလူကလေး”

“မဟာရာဇဝင်သစ်ကို အကြောင်းပြုလို့ မင်းဘုရားကြီးနဲ့ စကားနှိုးနှောမေးမြန်းချင်လို့ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းဘုရားကြီး ခွင့်ပြုပါ”
တွင်းသင်းမင်းကြီးသည် အသာအယာခေါင်းညိတ်လျက်...

“စကားဆွေးနွေးကြတယ်ဆိုရာမှာ အယူအမြင်ချင်း မတူကြသူချင်း တွေ့တာပဲဆိုစို့၊ တစ်ပါးသူရဲ့ အယူအမြင်ကို စွဲဆိုရှင်းလင်းဖို့ လိုအပ်လာတယ်ဆိုပါစို့၊ ဒီအခါမှာ စောဒနာလိုတဲ့ စောဒကပုဂ္ဂိုလ်များ ဆင်ခြင်လိုက်နာဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ ဘုရားရှင်က အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဒဿကနိပါတ်၊ ပထမပဏ္ဍာသက၊ အက္ခောသဝဂ်၊ ကုသိနာရသုတ်တော်မှာ ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်”

“သိပါရစေ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား”

“ပုဂ္ဂိုလ်များသန္တာန်မှာ ဆင်ခြင်အပ်သောတရား ငါးမျိုးရှိတယ်၊ တစ်... သင့်လျော်သောအခါ၌ ငါ ပြောမည်၊ မသင့်သောအခါ၌ ငါ ပြောဆိုမည် မဟုတ်၊ နှစ်... မှန်သောစကားဖြင့် ငါ ပြောဆိုမည်၊ မမှန်သော စကားဖြင့် ငါ ပြောဆိုမည်မဟုတ်၊ သုံး... သိမ်မွေ့ သောစကားဖြင့် ငါ ပြောဆိုမည် ကြမ်းတမ်းသောစကားဖြင့် ငါ ပြောဆိုမည် မဟုတ်၊ လေး... အကျိုးနှင့်စပ်သောစကားဖြင့်

ရန်အောင်တပေ-၂

ငါပြောဆိုမည်။ အကျိုးနှင့်မစပ်သောစကားဖြင့် ငါ ပြောဆိုမည် မဟုတ်၊ ငါး... မေတ္တာစိတ်ထားလျက် ငါပြောဆိုမည်။ ဒေါသစိတ် ထားလျက် ငါ ပြောဆိုမည် မဟုတ်တဲ့။ ကိုင်း... ကျုပ်တို့ အဲဒီ အတိုင်း ပြောဆိုဖို့ ကြိုးစားကြရအောင်လား”

“ကောင်းလှပါပြီ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား”

“လူကလေးက ငယ်သူ၊ ကျုပ်က ကြီးသူဆိုတော့ ဒီတရား ငါးပါးနဲ့ ညီညွတ်ဖို့ ကျုပ်က ပိုတာဝန်ရှိပေတယ်။ ကဲ... ဆိုစမ်း လူကလေး၊ မဟာရာဇဝင်သစ်အကြောင်း...”

တွေ့ဆုံဆွေးနွေးနှိုးနှောကြရာဝယ် ကာယကံရှင် ပုဂ္ဂိုလ်များ စာသန္တာန်၌ ထားရှိလိုက်နာအပ်သော အချက်ငါးချက်ကို တွင်း သင်းမင်းကြီးက စ၍ ဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်းသည်ကား မိမိအတွက် အားတက်စရာစင်စစ် ဖြစ်တိတော့သည်။ အထူးသဖြင့်မူ “လူ ကလေးက ငယ်သူ၊ ကျုပ်က ကြီးသူဆိုတော့ ဒီတရားငါးပါးနဲ့ ညီညွတ်ဖို့ ကျုပ်က ပိုတာဝန်ရှိပေတယ်” ဟူသော စကားသည် မိမိ၏မဝံ့မရဲတိမ်သလ္လာကိုအား သဘောထားပြည့်ဝခြင်းတည်းဟူ သော လေပြည်ဖြင့် ဖယ်ရှား သန့်စင်လိုက်သလို ခံစားရလေသည်။

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား...မင်းဘုရားကြီးဟာ ရှင်လင်္ကာ သာရ ဘွဲ့ခံရဟန်ဘဝနဲ့ ပျို့လင်္ကာများကို ရေးသားခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သိရပါတယ်။ မနုဇ္ဈသတ်ရွှေမျဉ်းလင်္ကာ၊ မနုဇ္ဈ နာဓမ္မသတ်လင်္ကာ၊ ပြီးတော...”

ပြောရင်းမေ့လျော့သွားသဖြင့် တုံ့ဆိုင်းသွားသောကြောင့် အနေရခက်နေစဉ်မှာပင် တွင်းသင်းမင်းကြီးက ပြတ်တောက်သွား သော မိမိစကားစကို အလိုက်တသင့်ဆက်ပေး၏။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဟုတ်ပါတယ် ရဟန်းဘဝနဲ့ပဲ တစ်ကျိပ်လျော်သူတမ်း ကို စပ်ဆိုတဲ့ ဓမ္မသတ်လင်္ကာ၊ ငါးရံမင်းပျို့၊ မုဒုလက္ခဏပျို့၊ မဟော်ကျေးသားခန်းနဲ့ ဝိဘဒ္ဓဋ္ဌပိတခွဲထားသတ်ပုံတွေကို ကျုပ် စီရင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား... မင်းဘုရားကြီးအနေနဲ့ အဲဒီလို လင်္ကာ၊ ခွဲထားတာတွေကို ရေးသားပြုစုပြီးမှ ရဟန်းဘဝကို စွန့်ပြီး အလောင်းမင်းတရားကြီး ရတနာသိင်္ဃံကြွန်းဖွင့်တဲ့အခါ လူဝတ် အဖြစ်နဲ့ အမှုတော်ဝင်ထမ်းခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းတရားကြီးက သားတော် အိမ်နိမ့်စံ ဗဒုံမြို့စားထံမှာ မင်းဆရာအဖြစ် ထမ်းရွက်စေပါတယ်”

“ရှင်လင်္ကာသာရအဖြစ်ကနေ ဆရာကြီး ဦးထွန်းညိုအဖြစ် ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့ မင်းဘုရားကြီး”

“အင်း...ဗဒုံမင်း အထွတ်အမြတ်ရောက်တော့ ကျုပ်ကို ကျိဝန် ခန့်ထားပြီး မဟာသင်္ခယာဘွဲ့ ပေးပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဗဒုံမင်းအတွက် မနုရင်းဓမ္မသတ်လင်္ကာကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ မကြာ ခင်မှာပဲ မင်းတရားက မဟာစည်သူဘွဲ့နဲ့ တွင်းသင်းတိုက်ဝန် ခန့်ပါတယ်”

“သိပါရစေ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား၊ ရဟန်းဘဝနဲ့ ဆက် မနေတော့ဘဲ ဘာကြောင့် လူဝတ်လဲပြီး နန်းတော်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါသလဲ ဆိုတာ မင်းဘုရားကြီး အမိန့်ရှိလို့ရရင် သိပါရစေ”

သိုရင်းလက်ကို ဖြန့်သပ်လျက် တွင်းသင်းတိုက်ဝန် ပြုံး လေ၏။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ရိုးရိုးလေးပါကွယ်၊ မိမိကိုယ် မိမိ သင့်လျော်တဲ့ နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးလိုက်တာပါပဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်၊ ပဋိဝေဓ သာသနာ သုံးရပ်နဲ့သာ ဥဿုံ မွေ့လျော်အပ်တဲ့ ရဟန်းဘဝနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မအပ်စပ်ဘူးလို့ သိလိုက်တယ်၊ ကျုပ်က သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးဘက်မှာ အထုံပါရမီ နည်းဟန်တူတယ်၊ သံသရာထဲမှာပဲ သင့်မြတ်ရာ ကျင် လည်ရင်း လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒက ပိုများခဲ့ဟန် တူတယ်”

“ဒီစကားကို မင်းဘုရားကြီး နည်းနည်းလေး ထပ်ပြီးများ ရှင်းပြနိုင်ပါသလား။”

“ဒီလိုကွဲ့၊ ဝိဘဇ္ဇဗိတ ခွဲထားသတ်ပုံကို ရေးပြီးချိန်မှာ ကျုပ်က အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပါပြီ၊ ရဟန်းဝါ ငါးဝါပဲ ရပါ သေးတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကာလကြီးကလည်း တယ်မကောင်းလှ ဘူး၊ မဟာဓမ္မရာဇာမင်းတရားကြီးကလည်း ဟံသာဝတီ ပါသွား ခဲ့ပြီလေ၊ မောင်ဩရဲ့ ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံ သံပေါက်ကိုလည်း ဒီကာလအတွင်းမှာပဲ ကျုပ် ကူညီကြီးကြပ်ပေးခဲ့ရတယ်”

“စိန္တကျော်သူဦးဩလား ခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မိခင် ဒေါ်ပုက ကျုပ်ရဲ့အစ်မတော်တယ်၊ မောင်ဩဟာ ဒီအချိန်က ရွှေတောင်ရာဇာကျော်ဘွဲ့ ရထားပြီးပြီ၊ ကျုပ်လဲ ရဟန်းဘဝနဲ့ပဲ ဓမ္မသတ်၊ လင်္ကာတွေရေးရင်းနဲ့ တစ်ဖက် က ပရိယတ္တိလည်း အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ရောက်ပြီးနောက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပါဠိ၊ ဝိဇ္ဇကတ်၊ ပရိယတ်

ရန်အောင်စာပေ-၂

စာပေထက် ပျို၊ မော်ကွန်း၊ လူးတား၊ ရတုစာပေမျိုးဘက် ပိုပြီး စိတ်ညွတ်အားသန်နေတာကို အတိအကျ သတိထားမိတော့တယ်၊ ဒီအခါမှာ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်အရ ငြိစွန်းမှာကို ကြောက်ရွံ့လာတယ်၊ ဒါ ကျုပ်အယူနော်၊ စိတ်အတွေး ကွန့်မြူးရတဲ့ စာပေရေးသားမှုကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်နိုင်အောင် လူဝတ်လဲခဲ့တာပါပဲ”

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား... မင်းဘုရားကြီး ပြုစုခဲ့တဲ့ စာများ အနက်က အခြား အမျိုးအစားတွေကို အပပြုပြီး မဟာရာဇဝင်သစ် ကျမ်းအကြောင်းကိုပဲ အဓိကထား ဆွေးနွေးခွင့်ပြုပါ”

“ပြောပါ လူကလေး”

“ပျိုကဗျာတွေ ရေးသားသူအနေနဲ့ ရာဇဝင်ကို ဘယ်လိုများ စိတ်ဝင်စားပြီး ရေးသားဖြစ်သွားလဲ ဆိုတာပါ”

“မဟာစည်သူဘွဲ့ အမည်နဲ့ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်ဖြစ်ခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဗဒုံမင်းက ကျုပ်ကို ထူးခြားတဲ့ တာဝန်တစ်ရပ် ပေးပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ အရပ်ရပ်ရှိ ကျောက်စာများကို ရှာဖွေ စုဆောင်းပြီး ယိုယွင်းပျက်စီးသမျှ ကျောက်စာတွေကို အသစ် ပြင်ဆင်ပြုလုပ် စိုက်ထူတဲ့နေရာမှာ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ဖို့ပါပဲ၊ ဒီ အလုပ်က ကျုပ်ကို ကျောက်စာတွေ ဖတ်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေး လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ကျောက်စာတွေကို ဖတ်ရင်းနဲ့ ရာဇဝင်ကျမ်း ပြုစုချင်တဲ့ စိတ် ဖြစ်ပေါ်သွားတာလား မင်းဘုရားကြီး”

“အဲသလိုလည်း တိုက်ရိုက်မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ကျောက်စာတွေ မြောက်မြားစွာ ဖတ်ရင်းနဲ့ ကျုပ် ဘာကို သတိပြုမိလာသလဲ ဆိုတော့ ရှေးအထက်ရှိခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်ကျမ်းတွေမှာ ဖော်ပြထားတဲ့

ရန်အောင်စာပေ-၂

အချက်အလက်၊ အကြောင်းအရာ အတော်များများဟာ မပြည့်စုံဘူး၊
မမှန်ကန်ဘူးဆိုတာ တွေ့လာရတယ်၊ ကျောက်စာသံပိုင်းအဆိုများ
နဲ့ မညီညွတ်ဘူး၊ မသန်မရှင်း ယိုယွင်းနေကြတယ်”

“ရှေးအထက်က ရှိခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်ကျမ်းတွေဆိုတာက”

“ရာဇဝင်ကျော်၊ ပုဂံရာဇဝင်ဟောင်း၊ နောက်ပြီး ဘုရင်
နောင် မင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်မှာ အမတ်ကြီးဗညားဒလ
ပြန်ဆိုခဲ့တဲ့ မွန်ရာဇဝင်၊ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်း၊ နောက်
မင်းရဲကျော်ထင် လက်ထက်ရေးတဲ့ တောင်ငူရာဇဝင်၊ ဇာတာ
တော်ပုံ ရာဇဝင်၊ နောက်တနင်္ဂနွေမင်းလက်ထက် ရေးတဲ့ ငှက်ပစ်
တောင် ရာဇဝင်၊ ဇင်းမယ်ရာဇဝင်၊ မဟာရာဇဝင်ကြီး၊ ရာဇဝင်
လတ်၊ ရာဇဝင်ချုပ်၊ ဒါတွေဟာ ရှိနှင့်ပြီး ရာဇဝင်ကျမ်းတွေပဲ”

“မဟာရာဇဝင်ကြီးဆိုတာက ဦးကုလားရေးခဲ့တဲ့ကျမ်းကို
ပြောတာလား ခင်ဗျား”

“အေးကွဲ့၊ ဦးကုလားဟာ မဟာရာဇဝင်ကြီးကို ပြုစုပြီး
တော့ ပြန်ချုံးပြီး ရာဇဝင်လတ်နဲ့ ရာဇဝင်ချုပ်တို့ကို ရေးခဲ့သေး
တယ်၊ ဦးကုလားရဲ့ မဟာရာဇဝင်ကြီးဟာ ရေးပုံသားပုံ အရာမှာ
တော့ နည်းမှီးယူစရာ စနစ်ကျလှပတယ်”

“အခြား ရာဇဝင်ကျမ်းများကကော ခင်ဗျား”

“ရှင်မဟာသီလဝံသရဲ့ ရာဇဝင်ကျော်ကတော့ မြန်မာမင်း
များ အကြောင်းထက် အိန္ဒိယနဲ့ သီဟိုဠ်မင်းများအကြောင်းက ပိုများ
နေတယ်၊ မွန်ရာဇဝင်ကလည်း အားထားလောက်စရာ ဖြစ်ပေမယ့်
အင်းဝ ဟံသာဝတီအားပြိုင်မှု အနှစ် ၁၀၀ ကာလ အကြောင်းပဲ
ရှိလေတော့ ခေတ်ကာလ မစုံလင်ပြန်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ ရာဇဝင်ကျမ်းဆိုတာ စုံလင်ပြည့်ဝနိုင်
သမျှ ပြည့်ဝဖို့ အရေးကြီးလှပါတယ်”

“မှန်သကဲ့၊ စုံလင် ပြည့်ဝရုံတင် မကဘူး၊ ခိုင်မာတဲ့
အထောက်အထားကိုလည်း ပေးနိုင်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောက်စာ
သံပိုင်းများနဲ့ ညှိဖို့လိုတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဗဒုံမင်းရဲ့ ကျေးဇူးလည်း
ကြီးလှသကဲ့၊ မင်းတရား ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရှေးအထက်ကျမ်း
များ မပြည့်မစုံ ရှိတာကိုသိပြီး မဟာစည်သူ ရာဇဝင်သစ် ထိုးဘိလို့
အမိန့်မှတ် တာဝန် အပ်တော်မူတယ်”

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ နှောင်းလူများ
အတွက် တွင်းသင်း မဟာရာဇဝင်သစ် ကျမ်းဟာ တန်ဖိုး အလွန်
ကြီးလှတဲ့ပြင် မင်းဘုရားကြီးကိုလည်း အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်
ရှိတဲ့ သုတေသီရာဇဝင်ပညာရှိကြီးလို့ လေးလေးစားစား သတ်မှတ်
ထားကြပါတယ်”

“အို...ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ကြိုးပမ်းထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခု
ဟာ လူတွေအတွက် အကျိုးများတယ်ဆိုတာ သိရလို့ ဝမ်းမြောက်
လှတယ်၊ သို့သော် အတွေးသစ် အမြင်သစ်ရှိတဲ့ သုတေသီ ရာဇဝင်
ပညာရှိကြီးဆိုတဲ့ ဝိသေသကတော့ တစ်ဆိတ်ကလေး လွန်လွန်
ကဲကဲ ချီးပရာများ ကျနေသလားလို့”

“လွန်လွန်ကဲကဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဘုရားကြီး ခင်ဗျား၊
အကြောင်း ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လို အကြောင်းပါလိမ့်ကွယ်”

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ၊ မင်းဘုရားကြီးဟာ ရာဇဝင်သစ် တစ်
စောင်ကို ရေးသားရာမှာ ခေတ်ပြိုင်ကျောက်စာ၊ သမိုင်း၊ အမိန့်

တော်၊ ပြန်တမ်း၊ ဧချင်း၊ ရတု စတဲ့ အထောက်အထားတွေကို ကိုးကားပြီး အမှန်ကန်ဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံး ဖြစ်အောင် ပထမဆုံး ကြိုးပမ်းခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် မင်းဘုရားကြီးကို ကျွန်တော်တို့ နှောင်းလူ ရာဇဝင် လေ့လာသူများက အသိအမှတ် ပြုကြပါတယ်။”

“အင်း...ကျောက်စာဝန်အဖြစ်နဲ့ အရပ်ရပ် ကျောက်စာ တွေကို စစ်ဆေးထိန်းသိမ်းတဲ့လုပ်ငန်း လုပ်ရင်း ဒီလို ရာဇဝင်သစ် တစ်စောင်ရေးဖို့ စိတ်ကူးပေါ်လာတာ ဖြစ်လေတော့ ညှိနှိုင်း ကိုးကားမှုက အကျင့်စွဲသွားထင်ပါရဲ့။”

“နောက်တစ်ချက် ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျား”

“ဆိုပါဦး”

“မင်းဘုရားကြီး မဟာရာဇဝင်သစ်ကို ပြုစုရာမှာ မင်းဘုရား ကြီးထက် ရှေးကျတဲ့ ရာဇဝင် အဆိုအမိန့်တွေ အဓိကကတော့ ရာဇဝင်ဆရာကြီး ဦးကုလားပါ၊ ဦးကုလားရဲ့ ဖော်ပြချက်တွေကို သူ့အတိုင်း လက်ခံယူလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ပြီး မှ လက်ခံသင့်တာ လက်ခံ၊ ပယ်သင့်တာပယ် စသည်ဖြင့် ပြုလုပ် ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းဘုရားကြီးကို အတွေးသစ် အမြင်သစ် ရှိတဲ့ သုတေသီလို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အင်း... ဒီအချက်ကလည်း စင်စစ်မှာတော့ ကေသမုတ္တိ သုတ်လာ တရားအတိုင်းပါပဲ”

“ခင်ဗျား...”

“လူလေးတို့ သိမှာပါ၊ ကာလာမမင်းတွေကို မြတ်စွာဘုရား ဟောခဲ့တဲ့ တရားတော်၊ ပြောသံကြားကာမျှနဲ့ ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီ အတည် မယူနဲ့ဦး၊ အစဉ်အဆက် စကားမျှဖြင့် မယူကုန်လင့်ဦး၊

ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသတတ်ဟူသော စကားမျှဖြင့်လည်း မယူကုန်လင့် ဦး၊ ဝိဇ္ဇကတ်စာပေနှင့် ညီညွတ်ပေသည် ဟူ၍လည်း မယူကုန်လင့် ဦး၊ ကြံဆတွေးတော၍ ယူခြင်းမျှလည်း မယူကုန်လင့်ဦး၊ နည်းမှီ ယူခြင်းမျှဖြင့်လည်း မယူကုန်လင့်ဦး၊ ငါတို့ ကြံစည်နှစ်သက်၍ ယူထားသော အယူနှင့် တူညီပေသည်ဟူ၍လည်း မယူကုန်လင့်ဦး၊ မှတ်ယူထိုက်သော စကားဖြင့်လည်း မယူကုန်လင့်ဦးတဲ့”

ဘုရားဟော ကေသမုတ္တိသုတ်ကို ရာဇဝင်ကျမ်း ပြုစုသည့် လုပ်ငန်းထဲသို့ လက်တွေ့ အသုံးချလိုက်သည့် တွင်းသင်းမင်းကြီး ကို အတိုင်းမသိ ကျေနပ်သွား၏။

“လူကလေးတို့ သိကြပါရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားဟာ မိမိ ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတဲ့ တရားတော်တွေကိုပင်လျှင် ကိုယ် တိုင် သိပြီးပြည့်စုံစေပြီးမှ တိုက်တွန်းတော်မူခဲ့တယ်၊ ကြားသူနာသူ ရဲ့ တွေးခေါ်ကျက်စားမှုကို လွတ်လပ်မှုပေးခဲ့တယ်၊ စဉ်းစားချင့်ချိန် နိုင်ခွင့် ပေးခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရာဇဝံသ ဆိုတာကော ဘာမို့လဲ၊ နှောင်းလူများနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ အတွေး မလွတ်လပ်စေသင့် ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီး ခင်ဗျား”

“ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ မဟာရာဇဝင်သစ်ကိုလည်း လူကလေး တို့ နှောင်းလူများက သူ့အတိုင်း ဟုတ်ပြီလို့ မယူကြလေနဲ့၊ ဆန်းစစ် သုံးသပ်ဖို့ မမေ့ကြနဲ့၊ ပြည့်စုံမှန်ကန်ပြီလို့ မမှတ်ကြနဲ့ဦး...ဟုတ်စ”

“ကောင်းပါပြီ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား”

“ပမာတန္တု...ကျုပ်ဆိုရင် ကျောက်စာဝန်အဖြစ် အမှုတော် ထမ်းခဲ့ပြီး ဝိဘဇ္ဇပိတ ခွဲထားသတ်ပုံကိုလည်း ပြုစုခဲ့လေတော့

ကျုပ်ဟာ ကျောက်စာပါ အရေးအသား သတ်ပုံသတ်ညွှန်းများနဲ့ ပတ်သက်ရင် အင်မတန် ဂရုစိုက်ပါတယ်။ အဝစန္ဒမုနိ ကျောက်စာ ကို ကျုပ်က နှစ်နှစ်သက်သက်လက်ခံသုံးစွဲပါတယ်။ ပါဠိဝေါဟာရ များကို မြန်မာမှုပြုရာမှာ မြန်မာဝေါဟာရ ပိုပြီးပီသအောင် ဖန်တီးခဲ့ ပါတယ်။ တောင်ငူခေတ်ဆိုရင် မင်းတရားမယ်တော်ချင်း၊ မင်းရဲ ဒိဗ္ဗချင်းနဲ့ မင်းရဲနရာချင်းတွေကို ကိုးကားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ပြည့်စုံချင်မှ ပြည့်စုံဦးမှာပါ။”

တွင်းသင်းမင်းကြီး၏ စကားထဲမှာပင် ထပ်မံဆွေးနွေးစရာ လမ်းစများ ပေါ်လာ၏။ ချင်းများစွာ ထွက်ပေါ်ခဲ့သော တောင်ငူ ခေတ်ထဲတွင် တွင်းသင်းမင်းကြီး ကိုးကားခြင်း မပြုခဲ့သော အခြား ချင်းများလည်း ရှိနေပေသည်။ ထို့အပြင် မင်းကြီးသည် ဓမ္မသတ် နှင့် အမိန့်တော်များကို လက်ကမ်းတမိ ရှာဖွေရနိုင်သော်လည်း ယင်းတို့ကို အကိုးအထားက ပြုခဲ့သည်ဟု မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် တွင်းသင်းရာဇဝင်သစ်ကို နောက်ပိုင်း ပေါ် ပေါက်သည့် မှန်နန်းနှင့် မုံရွေးရာဇဝင်တို့က အချို့ နေရာများတွင် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်ဟု မှတ်သားရဖူး၏။ သို့သော် ဤအကြောင်းကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးလျှင် အထောက်အထားများ၊ အချက်အလက် များ များစွာကို သာဓက ဆောင်ရမည်ဖြစ်၍ ဤမျှသာ ထားခဲ့တော့ မည်ဟု အောက်မေ့၏။ မင်းတရားကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် သူ၏ ရာဇဝင်သစ်ကို ပြည့်စုံပြီဟု မဆို။ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြဦးဟု လမ်းဖွင့် ပေးခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

“မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား...လူပြိန်းအမေးလို့ပဲ ဆိုပါရစေ၊ မင်းဘုရားကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် တစ်ခုလောက် မေးချင်ပါတယ်။”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဆိုပါလူကလေး၊ ကျုပ် ဉာဏ်မီလည်း ဖြေရတာပဲ။”

“မင်္ဂဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကားများအဖြစ် မပြောအပ် သော စကားများအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂုတ္တိုရ်မှာ ဖတ်မိပါ တယ်။ အဲဒီထဲမှာ မင်းနှင့် စပ်သောစကား၊ အမတ်ကြီးနှင့် စပ်သော စကား၊ စစ်ထိုးခြင်းနှင့် ပတ်သက်သောစကား၊ စစ်သည်နှင့် စပ် သောစကား၊ ရွာနိဂုံးမြို့နှင့် စပ်သောစကား စတာတွေကို တွေ့ရ ပါတယ်။ ရာဇဝင်ကျမ်းဆိုတာ ဒီလိုစကားမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မကင်း နိုင်ပါဘူး။”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ဆိုပါ လူကလေး။”

“ရာဇဝင်ကျမ်း ပြုခြင်း၊ ဖတ်ရှုခြင်း၊ ဆင့်ပွားခြင်း၊ လေ့လာ လိုက်စားခြင်း ဆိုတာတွေဟာ ဘုရားအလိုတော်နဲ့ ဆန့်ကျင် မနေ ပါလား၊ ခင်ဗျာ။”

တွင်းသင်းမင်းကြီး ပြုံးလေသည်။ ပြုံးလျက်ပင် ညင်သာစွာ ပြော၏။

“လူကလေး အခု မေးလိုက်တာက တိရစ္ဆာန်ကထာသုတ် မှာ ပါပါတယ်။ မင်္ဂဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်ပါ တယ်။ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်မှာလည်း ပါတယ်။ မပြောသင့် သော စကား အဖြစ် ၂၇ ပါး ပြထားတယ်။ ဘာကြောင့် မပြောသင့် ဘူးလဲ ဆိုတော့ ဒီစကားများဟာ အကျိုးစီးပွားနဲ့မစပ်၊ မင်္ဂဖိုလ် တည်းဟူသော အကျင့်မြတ်၏ အစမဟုတ်၊ ငြိမ်းအေးရန်၊ ချုပ်ရန်၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့်သိရန်၊ တဏှာမှ ထွက်မြောက်ရန် မဖြစ်လို့ ဆိုထား ပါတယ်။ ဒါဟာ မင်္ဂတရား ရှာဖွေနေသူ အရိယာများတွက်

ရန်အောင်စာပေ-၂

အထူး ရည်ညွှန်းတဲ့ တရားဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ လောကီလူသားများ မှာတော့ ဒီစကားများနဲ့ မကင်းနိုင်ကြပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ ဒါဖြင့်ရင် မကင်းနိုင်ကြတဲ့အတူတူ ဘယ်လိုများ လေ့လာသင့်ပါသလဲ”

“သံဝေဂဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်ရတယ်”

“ခင်ဗျား...”

“ဤမင်းကား အာနဘော်ကြီးလေစွ၊ ဤမင်းကား အဆင်း လှပေစွ၊ ဤစစ်သည်ကား ရဲဝံ့လေစွ၊ ဤအမတ်ကား သစ္စာမဲ့လေစွ စသည်ဖြင့် အမှတ်သတိ ကင်းစွာနဲ့ ပြောဆိုတာမျိုး၊ တပ်မက်မှု အခြေခံပြီး ပြောတာမျိုး၊ စက်ဆုပ်မှု အခြေခံပြီး ပြောတာမျိုးတွေ ကတော့ မသင့်လျော်ပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်၊ ဒါတွေဟာ တိရစ္ဆာန် ကထာ စာရင်းဝင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပြောရမှလဲ မင်းဘုရားကြီး”

“ဤမည်သော ဘုန်းအာနဘော်ရှိပါလျက် ဤမင်း ဤနယ် ဖြစ်လျက် သူသည် ပျက်ခြင်း၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဤခေတ် ဤအခါဝယ်၊ ဤမည်သော ကံသုံးပါး ဒုစရိုက်မှုတို့ ပေါ်ပေါက် ကာ ဤသို့ ပျက်သုဉ်းရ၏။ ဤမည်သော ကံသုံးပါး သုစရိုက်မှု တို့ကို ပြုလျက် ဤသို့ စည်ပင်ခဲ့၏ စသည်ဖြင့် သတိသမ္မဇဉ်ကို မလွတ်ဘဲ မပြတ်သော သတိနဲ့ စေ့ငုလေ့လာ ပြောဆိုကြမယ် ဆိုရင်ဖြင့် အကျိုးမဲ့ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ကထာလည်း မမည်တော့ပါဘူး၊ အင်း...ရာဇဝံသကို ရေးရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖတ်ရှု လိုက်စားတာပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောထား နှလုံးသွင်းမှုက အရေးကြီးလှ ပါတယ်ကွယ်”

“သဘောထား နှလုံးသွင်းမှု ရာဇဝံသစ် ဆရာကြီး၏ အနှစ်ချုပ် စကားလုံးကား ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းလေစွ”

“နားလည်ပါပြီ မင်းဘုရားကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ခေတ် ကာလမှာလည်း ရာဇဝံ လေ့လာလိုက်စားသူ၊ သင်ကြားသူ၊ သင်ယူသူများ အနေနဲ့ လူသိများတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်စ၊ ဘာပါလိမ့်ကွယ်၊ သိပါရစေ”

“သမိုင်းကို ဘာကြောင့်လေ့လာသလဲ မအအောင်လို့ လို့ ဆိုပါတယ် ခင်ဗျား”

“မအအောင်လို့...။ အင်း...ဒီစကားဟုတ်ရဲ့၊ စကားကောင်း ပဲ၊ မအဆိုတာကော လူကလေး ဘယ်လို နားလည်သလဲ”

“မင်းဘုရားကြီးရဲ့ ဖွင့်ဆိုမှုကိုပဲ ကြားပါရစေခင်ဗျား”

“အ၊တယ်ဆိုတာ အဝိဇ္ဇာလေကွယ်၊ ပိတ်ဆို့ခြင်း၊ မမြင် ခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ မအတူးဆိုတော့ ဝိဇ္ဇာပေါ့၊ သိခြင်း၊ မြင်ခြင်း၊ ဆက်စပ်တတ်ခြင်း၊ လင်းကျင်းခြင်း၊ ပွင့်လန်းခြင်းပေါ့”

တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာစည်သူ ဦးထွန်းညိုသည် နိဗ္ဗာန် ပစ္စယ နာဂရာဇာ ဆင်တော်သိမ်းယူသော ပွဲသဘင်တွင် မင်းကွန်း စံနန်းတော်၌ ဘိုးတော်မင်းတရားထံ လိုက်ပါခံစားရရင်း ဆင်တော် သိမ်းသဘင်ကို ကြီးကြပ် လုပ်ဆောင်ရမည်ဟုဆို၏။ ဤအချိန် တွင် တွင်းသင်းမင်းကြီးသည် အသက် ၈၀ ရှိခဲ့လေပြီ။

ဘိုးတော်မင်းတရား သနားတော်မူသည့် ပတ္တမြား သုံးရစ်စီ တောင်ဝှေးနှင့် အိုမင်းမစွမ်း ရှိပြီဟူ၍ တံခါးနီအထိ ပေါင်းယာဉ် စီးခွင့်ပြုသော အခွင့်ထူးများသည်လည်း တွင်းသင်းမင်းကြီးကို ကာကွယ်ထောက်ကူ မပြုနိုင်တော့ပေ၊ မင်းကွန်းဘက်တွင်ပင်

အနိစ္စ ရောက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် မဟာရာဇဝင်ကျမ်း၏ စာမျက်နှာများဆီမှ တစ်ဆင့် တွင်းသင်းတိုက်ဝန်၏ နှလုံးသားများကို ထိတွေ့ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ခွင့် ရှိနေခြင်းသည်ပင်လျှင် ဖြေသိမ့်အားတက်စရာဟု မှတ်ယူရပေတော့မည်။

ဦးပေါ် ဦးနှင့်

“ရွှေပုံစံရှင်၊ သားများသခင်၊ ဘုရင်သေဌ်နင်း၊ ခြင်္သေ့မင်းသည်၊ ခံတွင်းတော်ရေး၊ မေးတော်မူလျှင်၊ တစ်မဟုတ်ချင်း ထင်ရအောင် အင်မတန် အားထုတ်၍ နမ်းရှုပ်ရှိုက်ရှူပါသော်လည်း၊ မြူခန့်မျှ အနံ့မရ၊ ဂေလညရောဂါ၊ ဝေဒနာဖိစီးသဖြင့် ဘုရားကျွန် ငရွေယုန်သည်၊ နှာစေးခေါင်းခဲ ဖြစ်နေပါကြောင်း၊ ရှိခိုးသံတော်ဦး တင်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလျှင် သုံးတောင်ပိုင်စိုး၊ တန်ခိုးကြီးစွာ ကေသရာသည်၊ ချမ်းသာစေခွင့်ပေး၍ ယုန်လိမ္မာ ပညာရှိကလေးမှာ၊ သေဘေးမှ လွတ်ဖူးပါသည်ဘုရား”

“ပိုင်လိုက်လေကွယ်”ဟု နှစ်ထောင်းအားရရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

ခြင်္သေ့မင်း၏ ခံတွင်းရနံ့ကို ကြာညိုပန်းနယ် မွေးထုံလှပါသည်ဟု (မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဆောင်ကာ မမှန်စကား ပြောခဲ့

သော) သမင်မိုက်သည်လည်း အစားခံခဲ့ရပြီ။ သမင်၏ အဖြေကို သင်ခန်းစာယူလျက် အရှင်အာခံတွင်းနဲ့သည် သည်းမခံနိုင်အောင် ပုပ်နံလှပါသည် ဘုရားဟု (အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့သော) ဝက်ပျို သည်လည်း၊ ငါသို့သော သားများရာဇာကို ပမာမခန့် မကြောက် မရွံ့၊ စော်စော်ကားကား၊ ပုပ်သည်နဲ့သည် ဘာမထီ၊ ဝသီဆိုးဝါး လျှောက်ထားရသလားဟူ၍ မာန်ဖီဒေါသဖြင့် ကြွပ်ကြွပ်ဝါး အစားခံခဲ့ရလေပြီ။

ယုန်သူငယ် ပညာရှိကား၊ တတ်သိပါဘိခြင်း၊ သမင်နှင့် ဝက်ပျိုတို့ အရှင်လတ်လတ် အစားခံကြရသည်ကို မျက်ဝါးထင် ထင် မြင်ခဲ့ပြီးနောက် သူ့အလှည့် အရောက်တွင် “နာစေးနေပါ၍ အနံ့မရပါ” လျှောက်လဲကာ သေဘေးမှ လွတ်ခဲ့ဖူးသတဲ့။

ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့ရသော ဤပုံပြင်လေးထဲမှ နာစေးသည့် ယုန်သူငယ်သည် အလျှောက်ကောင်း၍ အထောင်း သက်သာရုံမက၊ ခြင်္သေ့မင်းကိုပင် လှည့်စားနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ပိုင် လိုက်လေကွာဟု သဘောကျမဆုံး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော်...

“ပုံပြင်ထဲမှာ ယုန်သူငယ်နှင့် ဆက်စပ်နေသော အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသောခါတွင်ကား...”

ခေါင်းပေါင်းဖြူဖော့လုံး၊ ယုန်နားရွက် နှစ်စထောင် (ယုန် သူငယ်အတိုင်းပါလားဟု တွေးမိလေသည်။) သိုရင်းအဖြူ၊ ရွှေ စလွယ်၊ တောင်ရှည်ပုဆိုး ဖြူဖန့်ဖန့်၊ အဖျားရှည်သော နားရွက်နား

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဖျားမှ နားတောင်းကြီးများကား ရှည်လျားစွာ နောက်သို့ စွန်းထွက် လျက်ရှိသည်။

“လာဟော...သူငယ်၊ ကွမ်းစား၊ ဆေးသောက်၊ အဲ ဟိုနားမှာ ရေတကောင်း ရှိလေရဲ့၊ ဘာမှ မကြောင့်ကြနဲ့၊ ဝန်မလေးနဲ့။”

ပဋိသန္ဓေရ စကားတွေ ပြောရင်း မျက်နှာမှာ ရွှေဖော်သော အပြုံးကိုလည်း ဆောင်ထား၏။ ဝန်ကြီးမှူးကြီးတစ်ပါး၏ တောင့် တင်းသော ဣန္ဒြေမျိုး မတွေ့ရ၊ ဧည့်သည်ကို မျှော်သော အိမ်ရှင် တစ်ဦး၏ အယ်လဲဝမ်းသာ ယူငှာပုံမျိုး။

“အမတ်ကြီး၊ အဲ...မင်းဘုရားကြီးက”

“ဦးပေါ်ဦးလိုပဲ ခေါ်ဗျာ၊ မင်းတရားကြီးကဆိုရင် ပေါ်ဦးလို ပဲ ခေါ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်အခန့်မသင့်ရင် ငပေါ်ဦးတဲ့၊ တစ်နန်းတော်လုံးကလည်း ဦးပေါ်ဦးပဲ အခေါ်လေ့ ရှိကြတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း နာမည်တပ်ခေါ်တာ ကြိုက်တယ်၊ ဦးပေါ်ဦးပဲခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဦးပေါ်ဦးက ကျွန်တော် လာမှာကို ကြိုသိ နေတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတော့”

“သူငယ်တောင်မှ နာစေးတဲ့ ယုန်သူငယ်ကနေ ကျုပ်ကို တွေးမိသေးတာပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း သူငယ်ကို အတွေးထဲကနေ တွေ့လိုက်တာပေါ့၊ ဒါဘာဆန်းသလဲ၊ ကျုပ်နဲ့သူငယ် တွေ့ကြတဲ့ လောကက သတ္တလောက၊ ဩကာသလောက မဟုတ်ဘူးလေ၊ သင်္ခါရလောကနယ်ထဲမှာ မဟုတ်လား”

ဦးပေါ်ဦး ပြုံးသည်။ တစ်ဖက်လူ သက်သောင့်သက်သာ ရှိစေသော အပြုံးမျိုး။ သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ချိုမြဲ ရွှန်းလဲ့နေ တော့၏။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ဦးပေါ်ဦးက နှာစေးတဲ့ ယုန်သူငယ်အကြောင်း ကျွန်တော် တွေးတာကို သိနေတယ်”

“အဲဒါအပြင် ကိုရင်လေးစိတ်ထဲ ဘဝင်မရှင်း ဖြစ်နေတာပဲ သိသဗျ”

“ဟင်...ဘယ်လိုများ သိသလဲ ခင်ဗျာ”

“ဦးပေါ်ဦးလေဗျာ၊ ကျုပ်က လောကကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အခန့် မသန့်တွေကိုသာ သူလိုကိုယ်လို သိသလောက် သိတာမျိုး ရှိမယ်၊ တစ်ခုခု ကမောက်ကမဖြစ်ပြီ အဆီအငေါ့ မတည့်ဖြစ်နေပြီ ဆိုရင် တော့ စူးခနဲ လင်းခနဲ သိလိုက်သမှဗျား”

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးအား ချက်ချင်းပင် ခင်မင်သွား၏။
ထို့ကြောင့် နှာစေးသော ယုန်သူငယ် ပညာရှိ အကြောင်းကို နောက် မှပင် မေးတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။

“ကိုင်း...ကိုရင်လေး ဘာသိချင်သလဲ ဆို”

ဟင်းလင်း ဖွင့်လိုက်သော ဖိတ်ခေါ်ခြင်း တံခါးထဲသို့ ဝံ့ဝံ့ စားစားပင် ဝင်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လျက်-

“မင်း သုံးဆက်တိုင် ပညာရှိအမတ်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်း ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးအနေနဲ့ ထိုမင်းသုံးပါးတို့အပေါ် ဦးပေါ်ဦး ဘယ်လို တွေ့မြင် သုံးသပ်မိသလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘိုးတော်၊ ဘကြီးတော်နဲ့ ရွှေဘိုမင်းတို့ရဲ့ ခြားနားချက်၊ တူညီချက် များကိုလည်း သိချင်ပါတယ်”

“အလို...”

အမတ်ကြီးမှာ တကယ်ပင် အံ့သြသွားဟန် ရှိလေသည်။

“နေစမ်းပါဦး ကိုရင်လေးက ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့ လာသခိုက်

ရန်အောင်စာပေ-၂

ကျုပ် အကြောင်း မမေးဘဲနဲ့ ဘောက်မဲ့ ဘုရင်တွေအကြောင်း မေး နေရတာလဲ”

“ဦးပေါ်ဦးက ဘုရင်များနဲ့ နီးကပ်စွာ ထိတွေ့အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ရှေးမိနောက်မီ အမတ်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်တာမို့ ဦးပေါ်ဦးဆီက တစ်ဆင့် ရှင်ဘုရင်ကြီးတွေ အကြောင်းကို စူးစမ်းကြည့်တာပါ ခင်ဗျာ”

ခေါင်းကို လေးလေးပင်ပင်ကြီး ယမ်းလျက်ဆို၏။

“သူငယ် အမေးကို ကျုပ် မဖြေဘူး၊ အကောင်းဖြေရင်လည်း သူ့အရှင်၊ သူ့သခင်မို့လို့ ဆိုမယ်၊ အဆိုးဖြေရင်လည်း အရှင် သခင်များကို မျက်ကွယ်မှာ နစ်နာအောင် ပြုတယ်လို့ ဆိုမယ်၊ ကိုရင်လေး အနေနဲ့ ဘိုးတော်မင်းတရား၊ ဘကြီးတော်မင်းတရားနဲ့ ရွှေဘိုမင်း တို့ကိုပဲ ကာယကံရှင်များအဖြစ် တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံ မေး မြန်းရင် ကောင်းမယ်”

စကားစသည် အလိုလို ဆက်မိသွားလေသည်။

“ဦးပေါ်ဦးက ယုန်သူငယ် နှာစေးလိုက်တာလား ခင်ဗျာ”

အလိုဟု ရေရွတ်ပြန်ကာ လွတ်လပ်စွာ တဟားဟား ရယ် လေ၏။

“ကိုင်း...ကိုရင်လေး ကျုပ်ဆီ ရောက်လာရင်းကလည်း ဒီ နှာစေးတဲ့ ယုန်သူငယ်ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲ... ပြောကြည့်ကြစို့၊ ကျုပ်ရဲ့အရှင် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးမှာ သားတော် ဥပရာဇာ ကံတော်ကုန်လေတော့ ဥပရာဇာ အရိုက်အရာကို မြေးတော်အကြီး စစ်ကိုင်းမင်းနဲ့ အငယ် သရက်မင်း မြေးနှစ်ပါး ဘယ်သူနဲ့ သင့် တော်မလဲလို့ မျူးမတ်တွေကို မေးတယ်”

ရန်အောင်စာပေ-၂

သိထားပြီဖြစ်သော်လည်း ကာယကံရှင် အမတ်ကြီး ဦးပေါ် ဦးထံမှ တိုက်ရိုက်ကြားနာခွင့်ရသဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင် ရလေသည်။

“မှူးမတ်တွေက မြေးတော်အငယ် သရက်မင်းဟာဖြင့် ပြည်သားလူသူ နှစ်သက်ကြပါတယ်၊ သရက်မင်းနဲ့ သင့်တော်ပါ တယ်လို့ လျှောက်ကြတယ်လေ၊ ဒါကို မြေးတော်ကြီး စစ်ကိုင်းမင်း ကြားတော့ငါ့ကို မလိုတဲ့ သူတွေလားဟုဆိုပြီး နှိပ်စက်တော့တာ ကိုး၊ နောက်တစ်ခါ ဘိုးတော်မင်းကြီးက မေးပြန်ရော၊ ဒီတစ်ခါ တော့ မှူးမတ်တွေက ဓားထက်လှတဲ့ စစ်ကိုင်းမင်းနှိပ်စက်ထားတာ ဖြစ်လို့ မြေးတော်ကြီး စစ်ကိုင်းမင်းနဲ့ သင့်မြတ်ပါကြောင်း လျှောက် ကြပြန်တယ်၊ ဒီတစ်ခါမှာလည်း သရက်မင်းက သင်းတို့ ငါ့ အကျိုးကို မလိုသူတွေပဲဆိုပြီး နှိပ်စက်ပြန်ရော”

“ဒါနဲ့ပဲ ဦးပေါ်ဦးဆီ ဒီပြဿနာ ရောက်လာတာပါလား”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုယ်ရင်လေးရဲ့၊ ကြားမှာ တစ်ဆင့် ရှိ သေးတယ်၊ အဲဒီလို ညီနောင်နှစ်ပါးက အမျက်သိုပြီး နှိပ်စက်လို့ မှူးမတ်ပြည်သူတွေ ပင်ပန်းကြရတာကို မင်းတရားကြီး ကြားသိ တော်မူတယ်၊ မင်းတရားကြီးက ငါ့မြေးများ ဓားထက်ကြပေသကိုး လို့ သိပြီးနောက်မှာ မည်သည့်မြေးကိုမှ အရေးတော်မယူ၊ နှိပ်ကွပ် တော်မမူဘဲ ကြည်ဖြူစွာ ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက်မှ ဒီအရေးကို ဖြင့် ရှေ့ရေးနောက်ရေး တွေးတတ်တဲ့ အတွင်းဝန် ပေါ်ဦးကို မေးလေ့မှပဲ ဆိုပြီး ညီလာခံမှာ အမိန့်တော် ရှိတော့တာကိုး”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဦးပေါ်ဦးက ယုန်သူငယ် နှာစေးတဲ့ ပုံပြင်ကို ပြောပြလိုက်တာပါလား”

“ရှေးသရောအခါ၊ ဟေမဝန္တာတွင် အာဏာကဲမိုး၊ သုံး တောင်စိုးလျက်၊ တန်ခိုးထက်သော ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းသည် စသည်ဖြင့် လျှောက်တင်ရသပ ကိုရင်လေးရယ်၊ ကိုရင်လေးလည်း သိပြီးသားပါ၊ ခြင်္သေ့မင်းကြီးက အိပ်ရာနီးထလာပြီး လက်ယာ ဘက် လှည့်စမ်းတယ်။ အဲဒီဘက်မှာ ခစားနေတဲ့ သမင်လည်း ခံတွင်းနဲ့ မကောင်းလို့ ခစားရင်းနဲ့ တွန့်သွားသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ခြင်္သေ့မင်း က မေးထော့တာပေါ့၊ ငါ့ခံတွင်းနဲ့က သင်းသလား၊ မွေးသလား၊ သမင်ကလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ အလွန် မွေးပါတယ်ပေါ့၊ ဒီအခါ မင်း မမှန်စကား ဆိုတယ်၊ ခုနစ်ရက် အိပ်ပျော်၊ အညှီ အဟောက် စားချင်တိုင်း စားထားတဲ့ ပုပ်ဟောင်နေတဲ့ ခံတွင်းကို မွေးတယ်လို့ မုသား ဆိုရမလားဆိုပြီး လည်ကုပ်ဆွဲ ကိုက်စား၊ နောက်လက်ဝဲဘက်က ဝက်ပျိုအလှည့်၊ သူ့ရှေ့က သမင် သေထား လေတော့ ခြေ... ငါ့အရှင်ဟာ မုသားမကြိုက်ဘူး၊ အဖြောင့် အမှန်ပဲ တင်မှဆိုပြီး သည်းမခံနိုင်အောင် နံပါတယ်ဘုရားလို့ လျှောက်တယ်၊ အဲဒီမှာတင်ပဲ ငါသို့နှယ်သော ကေသရာဇာကို ဘာ ညာ ဆိုပြီး သတ်စားလိုက်ပြန်တယ်၊ နောက်ဆုံး ရှေ့တူရက ခစား တဲ့ ယုန်သူငယ်အလှည့်၊ ကိုရင်လေးသိတဲ့အတိုင်း၊ ဘုရားကျွန် င်ရွှေယုန် နှာစေးခေါင်းခဲဖြစ်လို့ ဘာအနံ့မှ မရကြောင်းလျှောက်၊ သေဘေးက လွတ်ပေါ့”

“ဒီပုံပြင်ကို ပမာတင်ပြီးတော့ကော ခင်ဗျာ”

“ဝိရိယစိုက်ထုတ်လျက် ပတ်တကုတ် စဉ်းစားသော်လည်း ကျွန်တော်မျိုးကြီး ပေါ်ဦးသည် ထွေထွေးသော ရောဂါကြောင့်

နာစေးနေ၍ မထင်တတ်ရှိပါကြောင်း သံတော်ဦး တင်လိုက်တယ်လေ။

“အဲဒီတော့...”

“မင်းတရားကြီးနဲ့ ညီလာခံ တစ်ခုလုံး ရယ်လိုက်ကြတာများ မင်းတရားကြီးက ရာဇဏုန္ဒရီဆယ် ပြီးတော်မူပြီး ပွဲတက်ဆောင် ဝင်သွားတယ်။ ကိုရင်လေး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျုပ်ရှေ့က သမင်နဲ့ ဝက်ပျိုတို့လိုလည်း ကျုပ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။”

ရင်ထဲမှာ မရှင်းသေး၊ မကျေနပ်နိုင်သေး။

“ယုန်သူငယ် နာစေးတာကိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးပေါ်ဦးလို ပညာရှိအမတ်တစ်ပါးက နာစေးတယ် ဆိုတာတော့ ဘဝင်မကျနိုင်ပါဘူး၊ ပညာရှိဟာ နာမစေးသင့်ဘူး ထင်ပါတယ်။”

“ကိုရင်လေး ဘဝင်ထဲ ရှင်းသွားအောင်တော့ ကျုပ်လုပ်ခွင့် မသာတော့ဘူး၊ သို့သော် တစ်ခုတော့ပြောပါမယ်၊ မြေးတော်အကြီးနဲ့ အငယ်အကြား ဒုက္ခဗျာများကြရတဲ့ သူတွေကို ကျုပ်မြင်ရတယ်။ အဖြေရလဒ် တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိဘဲ အလဟဿ အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးကြရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သစ်နှစ်ဖက်ကြား၊ ချပ်သောဝါးကဲ့သို့၊ ရှောင်ရှားတွယ်မရ၊ ဒုက္ခထင်ထင် တွေ့ကြအင်ကို မျက်မြင်သိလျက် ဆင်ခြင် မထောက်ထားဘဲ သံတော်ဦး တင်လိုက်ရင် ကျုပ်ပဲ ဒုက္ခရောက်မယ်၊ မိမိ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ အရေးဟာ လောကီ လောကုတ် တစ်ခုခု အကျိုး ထင်ရာရောက်ရင်လည်း ဟုတ်ရဲ့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ဒီအရေးမှာ ဘယ်မင်းကိုမှ မတာမတွယ် ရှောင်ဖယ် တိမ်းခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။”

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဘယ်မင်းကိုမှ မတာမတွယ်၊ ရှောင်ဖယ်တိမ်းခွာ...။ ထိုစကားလုံးများကို စိတ်ထဲမှာ ပဲ့တင်ပြန်ရွတ်ရင်း ဦးပေါ်ဦးကို နားလည်သလိုလို ရှိလာ၏။

“ကိုရင်လေးရဲ့...မင်းစိုးလောကမှာ အကောင်းဆိုတာကို မရနိုင်ရင် အသင့်တော်ဆုံးကိုသာ ရွေးရပါတယ်၊ ကျုပ် နာစေးတဲ့ဟာ စံထားထိုက်တဲ့ ပြယုဂ် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ သို့သော် ကျုပ် နေရာက ကြည့်ရင်တော့ အဲဒါဟာ လုပ်နိုင်သမျှ အလုပ်နိုင်ဆုံး အလုပ်ပါပဲ။”

“ကျွန်တော် စာနာနိုင်ပါတယ် ဦးပေါ်ဦး ခင်ဗျား၊ ဒီအခြေအနေမှာ ဦးပေါ်ဦး အနေနဲ့ ဒါ့ထက် ပိုပြောလို့ မရနိုင်ပါဘူးလို့ နားလည်မိပါတယ်။”

“ကိုရင်လေး အင်္ဂုတ္တိုရ်မှာ လာပါတယ်၊ ဉာဏ်ဖြင့် မစိစစ်မသက်ဝင်မှု၍ မချီးမွမ်းထိုက်သူ၏ ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုခြင်း ရယ်၊ ဉာဏ်ဖြင့် မစိစစ် မသက်၍ ချီးမွမ်းထိုက်သူ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုခြင်းရယ် ဒီနှစ်မျိုးဟာ မိစ္ဆာဝါစာ၊ မကောင်းသော စကားဖြစ်တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“အင်္ဂုတ္တိုရ်မှာပဲ လာပါသေးတယ်၊ ဒုက္ခထာသုတ်မှာပါ၊ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ ဒါန၊ ပညာနဲ့ စပ်သော စကားများဟာ ကောင်းသော စကားများ ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါတောင်မှ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောသူက ပြောပါလျက်နဲ့ မကောင်းသော စကားတွေ ဖြစ်သွားနိုင်သေးတယ်။”

“ဟင်...ဘယ်လိုပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

ရန်အောင်စာပေ-၂

“သဒ္ဓါတရားမဲ့သူကို သဒ္ဓါတရားနဲ့ စပ်သော စကားပြောမိရင်၊ သီလ မရှိသူကို သီလနဲ့ စပ်သော စကားပြောမိရင်၊ အကြားအမြင် နည်းပါးသူကို အကြားအမြင်နဲ့ စပ်သော စကား ပြောမိရင်၊ ဝန်တိုသူကို စွန့်ကြဲမှုနဲ့ စပ်သော စကားပြောမိရင် အဲဒီ စကားတွေဟာ မကောင်းသော စကားတွေသာ ဖြစ်သွားရတယ်”

“ဘာကြောင့် ပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

“သဒ္ဓါတရား မဲ့သူကို သဒ္ဓါတရားနဲ့ စပ်သော စကားပြောတယ် ဆိုကြပါနို့”

“သဒ္ဓါတရားမဲ့သူမှာ အမျက်ထားခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ မနစ်သက်ခြင်း၊ နှလုံးငြိခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အဲဒီလို ဖြစ်လာတာကို လဲ ထင်ရှား တုံ့ပြန်ကြသတဲ့၊ သူက သူ့မှာ သဒ္ဓါမဲ့တာကို မမြင်ဘူးလေ၊ ပြောသူက သူ့ကို စော်ကားဖိနှိပ်တယ်လို့ပဲ သူ ယူဆတာကိုး”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဦးပေါ်ဦးခင်ဗျာ”

“သုတ၊ ဒါန၊ ပညာ အရာတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကောင်းမြတ်သော စကား စင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် ခံယူသူနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့အခါ မကောင်းသော စကားအဖြစ်လည်း အဖတ်တင်ရစ်ခဲ့တယ်လေ၊ ကိုင်း...နာစေးတဲ့ကိစ္စကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ဖြတ်ကြစို့ဗျာ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ကိုရင်လေး တွေးယူပါတော့”

“ကောင်းလှပါပြီခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးဟာ အထင်ကရ ဖြစ်ပေတာပါပဲ”

“အလို...ချီးမွမ်းစကားပါလား၊ ချီးမွမ်းထိုက်သူကို ချီးမွမ်းတဲ့စကား၊ ဒါကောင်းသော စကားပဲ ကိုရင်လေးရေ၊ ကျုပ်ကလည်း ကြိုက်သကိုး”

လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာပင် အတူတကွ ရယ်မောမိ ကြလေသည်။ ဤအရယ်အမောသည် ပိုမို နီးကပ်မှုကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

တဟားဟား ရယ်မောခြင်းကို တစ်စတစ်စ သိမ်းလျက် ဦးပေါ်ဦးက ဆို၏။

“အင်း...ချီးမွမ်းထိုက်သူ၊ ချီးမွမ်းစကား၊ ဘာညာသိပ်ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာလည်း မိစ္ဆာဝါစာ စကားတွေကို သတိလက်လွတ်စွာနဲ့ ပြောမိတတ်သူပေကလား၊ စကား တစ်ခွန်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့သေးသကော”

“သိပါရစေ ခင်ဗျာ”

“အင်း...နိဒါန်းလေး တစ်ဆိတ်သွယ်ရလိမ့်မယ် သူငယ်”

“ပြောပါခင်ဗျာ”

“ကျုပ်က အသက် ၂၃ နှစ် အရွယ်မှာပဲ မဟာဇေယျသူရသင်္ခယာဘွဲ့နဲ့ နားခံတော်ဖြစ်ပြီး ဘိုးတော်မင်းတရားရဲ့ လက်စွဲကျွန်ယုံတော် အမတ် ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ နောက်နှစ် ကျပြန်တော့လည်း မင်းကြီး သိရိမဟာနန္ဒသင်္ကြံဘွဲ့နဲ့၊ ဆောမြို့စား ယောမြို့စား အတွင်းဝန်ကြီး ခန့်ထားခြင်း ခံရပြန်တယ်”

“ဦးပေါ်ဦးဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ပဲ ဘွဲ့ကြီး ရာထူးကြီးတွေကို ရခဲ့တာပေါ့”

“အင်း...အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျုပ် ဘဝင်လေခတ်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးထံ မခစားခင်ကတော့ ရဟန်း သုံးဝါ ရခဲ့သေးတယ်၊ လူထွက်ပြီး မင်းမှုထမ်းတော့ မင်းမှုထမ်းနဲ့လည်း အထိုက်အလျောက် အကျိုးပေး ထင်ပါရဲ့လေ၊ ဘိုးတော်မင်းတရား

အမရပူရ မြို့တည်နန်းတည်ပြီး နန်းတက်ကာ ၄၃ ခုနှစ်၊ ကျုပ်
နားခံတော် ဖြစ်တာ နောက်တစ်နှစ် ၄၄ ခုနှစ်”

“ခင်ဗျာ”

“၁၁၄၃ ခုနှစ်၊ ၁၁၄၄ ခုနှစ်ကို ပြောတာပါ။ အဲ...
အသက်၂၃၊ ၂၄ နဲ့ အဲဒီလို မင်းပါးစိုးခွင်မှာ အလားမြောက်
သူကောင်း အပြုခံရတဲ့ ကျုပ်ဟာ အသက် ၅၀ ကျော်ခါမှ ကြက်ဥ
အရောင် တိမ်တောင်သဖွယ်ကို သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး မင်း
ပြစ်ဒဏ် သင့်ခဲ့ပါသကော ကိုရင်လေးရဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဦးပေါ်ဦးခင်ဗျာ”

“စကားတစ်ခွန်းပေါ့ကွယ်၊ သို့သော် ဒီစကားရဲ့ နောက်မှာ
ကျုပ်ရဲ့ သတိချွတ်ယွင်းမှု၊ သတိမကပ်မှု၊ ရာထူးဌာနနှုတ် မာန်မာန
အတ္တစွဲတွေဟာ အကြောင်းခံ နေပါတယ်၊ အင်း...စေတနာဒေါသ
လည်း ပါတာပေါ့လေ၊ ပြောရရင် အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး... ဦးပေါ်ဦး
ဆိုပြီး တစ်နန်းတော်လုံး နေပြည်တော် တစ်ဝန်းလုံးက ချီးမြှောက်
တဲ့ အပေါ်မှာ သာယာစီးနင်း လိုက်ပါပြီး ငါတကားဆိုတဲ့ ဒီဦး
စွဲလေးက ခေါင်းထောင်နေခဲ့တာပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းတရားကြီးနဲ့
အနီးကပ်ဆုံးဟာ ငါပဲဆိုတဲ့ လက်မလေးကလည်း တငေါက်
ငေါက် ရှိနေခဲ့တာပေါ့”

သူ့စကား အသွားအလာကို နားထောင်ရင်း သူကြုံခဲ့ရသော
အဖြစ်ကို မှတ်မိလိုက်၏။ စာပေသမိုင်း၊ စာအုပ်တွေထဲမှာ အထင်
ကရ ရှိခဲ့သည်ပဲ။ “မင်းတို့ရှင်ဘုရင်၊ ရှင်ဘုရင်ဝါး မဝသေးပါဘူး”
ဟူသော ဦးပေါ်ဦး၏စကား။

“ကျွန်တော်တို့ သဘောသွား ဖြစ်ရပ်ကိုတော့ သိကြပါ
တယ်၊ သို့ပေမယ့် ဦးပေါ်ဦး ကိုယ်တိုင် ပြောပြတာကို ကြားလိုလှ
ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အင်း...ကြားလိုသူနဲ့ ပြောချင်နေသူတို့ တွေ့နေကြမှကိုး၊
ဒီလိုလေ...ကျုပ်အသက်က အဲ...၂၁ခုနှစ်ဆိုတာတော့ အဲဒီပြဿ
နာဖြစ်ချိန်မှာ ကျုပ်၅၃နှစ်ရှိနေပြီ။ ၅၀ကျော်မှမှားတဲ့အမှား”

ငါးဆယ်ကျော်မှ မှားတဲ့အမှားဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို
သဘောကျသွားမိ၏။ သို့သော် ဦးပေါ်ဦး၏မျက်နှာပေါ်၌ နောင်တ
အရိပ်ကို မတွေ့ရရုံသာမက သူ့အမှားသူပြန်လည် သရော်နေသည့်
အဓိပ္ပာယ်မျိုး ရှိနေသည်ဟု ထင်၏။

“ဒီလိုဗျာ၊ ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးမှာ မြေးတော်စစ်ကိုင်း
မင်းနဲ့ ဆင်ဖြူရှင်မယ်တို့က ဖွားတဲ့ မြစ်တော်လေးရှိတယ်၊ စကြာ
မင်းကလေးတဲ့၊ ဒီမြစ်တော်လေးကို မြပုခက်တင် ဧယဉ်မင်္ဂလာပွဲ
ပြုရာမှာ ခမည်း ပေးလိုတော်မူတယ်”

“စကြာမင်းကလေးက နာဖျားမကျန်း ဖြစ်နေလို့လား
ခင်ဗျာ”

“နာဖျားမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ ကလေးသူငယ်အတွက် ပစ္စည်း
ဥစ္စာ ပေးတာလည်း ခမည်းပေးတာပါပဲ၊ သို့သော် ယခု မြစ်တော်
စကြာကလေးကတော့ ကျန်းမာပကတိပါ၊ သားသမီး မြေးမြစ်များ
ပုခက်တင်တဲ့ခါ၊ ခေါင်းရိတ်တဲ့အခါ၊ နားထွင်းတဲ့အခါ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ချီးမြှင့်တာလည်း ခမည်းပေးတာပဲ၊ အခု မင်းတရားကြီး ပေးဖေ့
ခမည်းက သူ့မြစ်တော်ကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ ချီးမြှင့်တာပါပဲ”

“မြစ်ဆိုတော့လည်း ချစ်မြတ်နိုးတော်မူပေမပေါ့ ဦးပေါ်ဦးရယ်”

“စကားဆုံးအောင် နားထောင်ဦးဗျ၊ သူ့မြစ်သူ့ချစ်လို့ ခမည်းပေးတာ မပေးရဘူး မဆိုပါဘူး၊ သို့သော် ပေးမယ့်ခမည်းက ယိုးဒယား သွားပြီး ကောင်းပေဆိုတဲ့ မြတွေကို ဝယ်စေတဲ့”

“ပေးဖို့မယ့်သူက ဘုရင်၊ ရယူမယ့်သူက ဘုရင်မြစ် ဆိုတော့ အဖိုးတန် ရတနာ ဖြစ်ရပေမပေါ့၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“အလို... ကိုရင် ဘာသိလို့တုံး၊ အဲဒီလို မြတွေကိုဝယ်ဖို့ အတွက် သဿမေဒ အခွန်တော်ငွေက ငွေတော် ရှစ်သိန်း ထုတ်ပြီး ဝယ်လို့ အမိန့်တော် ချတာဗျ”

“သဿမေဒ အခွန်တော်ငွေ ဆိုတာက...”

“နိပ္ပဒဿတော၊ သီးရင့်သော ကောက်မှ၊ ဝါ ဖြစ်သော ကောက်မှ၊ ဒဿမဘာဂဂ္ဂဟဏံ၊ ဆယ်ခုမြောက်အဖို့ လိုယူခြင်း သည် ဝါ၊ ဆယ်ခိုင်တစ်ခိုင် ကောက်ယူခြင်းသည် သဿမေဓံ နာမ မည်၏။ သဿသမ္ပါဒနေ၊ ကောက်ကို ပြီးစေခြင်း၌ မေဓာဝိတာ၊ ပညာရှိသည်၏ အဖြစ်သည် သဿမေဓ နာမမည်၏လို့ လာပေတယ်၊ သဿမေဓ ဆိုတာ ဆယ်ခိုင်တစ်ခိုင်၊ ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ ဖြစ်သော အခွန်တော်၊ ကိုရင်လေး စဉ်းစားကြည့်၊ မြစ်ကို ခမည်းပေးဖို့ကိစ္စ အခွန်တော်ထဲက ငွေရှစ်သိန်း ထုတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှမဟုတ်တာကပဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ဆိုင်ရာဝန်ကြီးတွေဆီကနေ ကျုပ် ကြားရတဲ့အခါမှာ ကျုပ်က စကားတစ်ခွန်း ဆိုလိုက်မိတယ်၊ နှုတ်စောင့်ဖို့လည်း သတိမရတော့ဘူး”

“ဦးပေါ်ဦးက ဘယ်လို ဆိုလိုက်တာပါလဲ”
“မင်းဘုရားတို့ရဲ့ ရှင်ဘုရင်ဟာ ရှင်ဘုရင်ဝါး မဝသေးပါဘူးလို့”

“ဟောဗျာ...အင်မတန် တာသွားလောက် အင်မတန်လည်း အဲ...”

“ဟုတ်ပဗျာ၊ အင်မတန်မှ တာသွားပါတယ်၊ အင်မတန်လည်း ထိရောက်ပါတယ်၊ ထိရောက်ပုံတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ မင်းတရားကြီးက ကျုပ် ဒီလိုဆိုလိုက်တာကို ပြန်ကြားပြီး ငပေါ်ဦးရိုင်းပျလွန်းတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ရာထူး၊ အဆောင်အယောင် နုတ်၊ သိန္နီကို အကျဉ်းနဲ့ ပို့လိုက်တာပါပဲဗျာ”

“အဲဒီလို မင်းပြစ်ရာဇဝတ်သင့်တဲ့ အခါကျတော့ ဦးပေါ်ဦးဘယ်လိုများ ထိခိုက်ခံစားသွားရသလဲ”

“ကျုပ်လား၊ အင်း...ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ၊ ခိုင်းတဲ့ဘုရင်ကလည်း ခိုင်းပေ၊ ပြောတဲ့ငါကလည်း ပြောပေ၊ အရာနုတ် ခံရပြီး အကျဉ်းပို့ခံရတာပဲ ပို့သင့်ပေ၊ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့အကျိုး ဆက်စပ်နေတာပဲလို့ တွေးမိသပေါ့ဗျာ၊ ဒါပဲပေါ့”

“အဲဒီနောက်ကော ခင်ဗျာ”

“အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်က အမျက်ဖြေရတဲ့ ခြောက်ပိုဒ်ရေးသား တင်ဆက်တာပေါ့၊ ကိုယ်ရင်လေး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဟုတ်တာ ပြောလို့ ကျုပ် အကျဉ်းပို့ခံရ၊ အရာနုတ် ခံရတာ အပထာ၊ ဒီအတိုင်း အမှားကို အမှန်စွဲသွားရင်ခက်ချေမယ်၊ ကျုပ်လည်း အလဟဿ အဝေးနှင့်ခံ ရာဇဝတ်သား မဖြစ်ချင်ဘူး၊ မင်းတရားကြီးလည်း အမှားတွေ ဆက်မသွားစေချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်

လွတ်အောင် ကျုပ်လုပ်တယ်။ သူ့ အမျက်ထွက်လို့ ကျုပ်ကို အရာက ချပြီး နှင်တယ်။ သူ့အမျက် ပြေအောင်လုပ်၊ အမှားကို အမှားမြင်၊ အမှန်ကို အမှန်သိ၊ ဒါမှ နည်းလမ်းသင့်ပေမပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အမျက်ဖြေရတု ဆက်တာပဲ”

“ဒီရတုအကြောင်း သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရှေ့ငါးပိုဒ်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ တောင်းပန်လွှာ၊ အသနားခံ လွှာ၊ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ဘယ်လို လွမ်းဆွတ်တယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ဒီခြောက်ပိုဒ်မှာ ဆဋ္ဌမအပိုဒ်က အရေးကြီးပါ တယ်။ သဿမေဓ အခွန်တော်အကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောလိုက် တာပါပဲ”

“ကျွန်တော် နားထောင်ခွင့် ရှိပါသလား ဦးပေါ်ဦး ခင်ဗျား”

“တယ်စပ်စုသကိုး၊ ကဲ ကဲ...နားဆင်၊ ကျင့်မျိုးလက်ဝေ၊ မြင့်တိုးစေသား၊ မိုးမြေတုတ်ခွန်၊ ယုတ်မလွန်မအောင်၊ အမွန် ရှည်ကြာ၊ တည်စိမ့်ငှာဟု၊ ကမ္ဘာဦးနတ်၊ လူ့ဥက္ကဋ္ဌတို့၊ ပညတ် တော်မှန်၊ ဝေဇန်ဟန်ကား၊ လေးဟန်ခမ္မ၊ သိင်္ဂီဟတွင်၊ သဿမေ တော်၊ ခွန်သီးတော်မူ၊ စစ်သူရိက္ခာ၊ ဖြစ်စေရာ၏၊ ပဏ္ဏာတော်ပန်း၊ မြို့တစ်နန်းက၊ ပို့မြန်းဆက်လာ၊ လာရိကာနှင့်၊ လယ်ယာမြေထု၊ အခြေပြုလျက်၊ ပြည်သူ့ခြားပိုင်း၊ တရာပိုင်းဖြင့်၊ လမိုင်းဆိုင်ရာ၊ ထိုသည့် တာကို၊ ဘဏ္ဍာတော်မြတ်၊ မင်းသုံးမှတ်လော့၊ သိတတ်တော်ရန်၊ ရာဇဓိဌာ၊ လာဟန်ကျင့်နှုန်း၊ အခွင့်ထုံးမှာ၊ နှလုံးမြစေ၊ သုံးစွဲဝေအံ့၊ မြေသုသာန၊ စက္ကာလတွင်၊ ရသည့်ခိုင်ခွန်၊ အရွတ်ဝန်က၊ ကျေပွန်အောင်သာ၊ သံတို့လာသော်၊ စားရာမူရေး၊

ရန်အောင်စာပေ-၂

ပြုစုကျွေးလော့၊ အိမ်ဈေးကုန်သွယ်၊ ထိုသူဝယ်နှင့်၊ သူကြွယ်သူဌေး၊ ထုတ်ခွန်ကြေးမှာ၊ လမ်းရေးသာယာ၊ မြို့တန်ဆာဖြင့်၊ ပြင်နေရာ ချွန်၊ အသည်ဝန်သို့ ရည်ညွှန်မလပ်၊ သုံးရပ်အပ်လော့၊ စည်းကြပ် စုပုံ၊ မှတော်စုံကို၊ ကျွန်ရုံမတ်များ၊ တင်လျှောက်ထားအံ့၊ ဘုရား ဂူဟောင်း၊ တန်ဆောင်းပြာသာဒ်၊ ဧရပ်ကျောင်းဘုံ၊ ထူပါရုံကို ကုံလုံမကျန်၊ ပြင်ဆင်ရန်မှာ၊ ဝတ္ထုကံထွက်၊ ခွန်ဆီနက်ဖြင့်၊ မပျက်စဉ်လာ၊ ထားရှိသာဟု၊ ရာဇာနက္ခမ၊ ကျမ်းဖွင့်ပြကာ အသင့်ဖြာသည် ကြာပျော်နတ်တစ်ပါး ဆင်ခြင်ဘုရား”

“ဒီရတုဟာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ဘယ်လို ရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အင်း... အကျိုးသက်ရောက်မှု သိသာတာကတော့ ကျုပ် ကို ပြန်ခေါ်တယ်၊ မူလအရာအတိုင်း ပြန်လည် ချီးမြှောက်တယ်၊ ဒါက ကျုပ်ဘက်၊ မင်းတရားကြီး ဘက်မှာတော့ ဘယ်လောက် ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းပြီး ဘယ်လောက် အမှန်မြင်တော်မူသလဲ ကျုပ် မသိနိုင်ဘူး၊ သူ့သန္တာန်မှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စလေ”

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး ပင်ပန်းနွမ်းနယ် သွားဟန်ရှိ၏။ ကျင့် မျိုးခက်ဝေချီ... ဆဋ္ဌမအပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုရာမှာလည်း သူ အင်တိုက် အားတိုက် ရှိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားဝိုင်းကို လက်စသိမ်း ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဦးပေါ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုလှ သော အကြောင်းကိစ္စ တစ်ရပ်က ရှိနေသေးသည်။ သူ ပြောသလို သင်္ခါရလောကနယ်အတွင်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဆုံရသည့်အခိုက် လူသိ များလှသော သူဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မေးချင်သေးသည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“ကိုရင်လေး... ဘာများ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသလဲ၊ အားမနာနဲ့၊ ဘာသိချင်သေးလို့လဲ၊ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့တဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေဟာ ကျုပ်ဘဝမှာ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကဲ...သိလို့တာမေး”

အရိပ်အကဲ သိလွန်းသော အမတ်ကြီးက ပင်ပန်းမှုကို ဖုံးကွယ်လျက် ပြောရှာ၏။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျား၊ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထင်ကရ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သိထားကြပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ လက်ယာလက်ကို အပြင်ဘက် ထုတ်ထားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါ”

အပြည့်အစုံ ပြောမထွက်ရက်သဖြင့် မိမိ စကားသည် အပိုင်းအစ ဖြစ်နေလေသည်။ ဦးပေါ်ဦးကမူ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ပြုံးရယ်လေတော့၏။

“အမယ်လေး ကိုရင်လေးရယ်၊ ဒါများ တင့်ငုံ ဖြစ်နေရသလား၊ ကျုပ် ပြောပါမယ်၊ ဒီလိုလေ... ကျုပ် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ပြီးတဲ့နောက်၊ ကျုပ်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ခေါင်းထဲ သွင်းကြရင် ကျုပ်ရဲ့ ယာလက်ကို ခေါင်း အပြင်ထုတ်၊ လက်ဝါးပြထားစေဖို့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ကပဲ သားမယားတွေကို မှာခဲ့တယ်လေ၊ သူတို့ကလည်း ဒီအတိုင်း လုပ်ကြပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီ...ဒီလိုပါ ခင်ဗျား၊ အဲဒီလို လက်ယာလက်ကို ခေါင်းအပြင်ထုတ်၊ လက်ဝါးပြထားတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ ရွှေငွေ အလွန်ကြွယ်ဝပြီး ရာထူးဌာနအရလည်း ကြီးမားခဲ့တဲ့

ရန်အောင်စာပေ-၂

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးသည် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားသောအခါ အဏုမြူခန့်မျှသော ဥစ္စာတို့ကိုပင် ယူဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာ၊ လက်ဗလာချည်းသာ သွားရသည်ကို နှောင်းလူတို့ ကြည့်ရှုသတိ၊ သမ္ပဇညတရားပွားများရှိရစ်ကြစေရန် ရည်မှန်းခဲ့သည်လို့ မဟာအောင်မြေဘုံစံကျောင်း ဆရာတော်ကြီးက အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ပေးတော်မူခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“အဲဒါ အဟုတ်ပါပဲဗျာ၊ ငပေါ်ဦး သေတဲ့အခါ ဘာမှ ယူမသွားနိုင်၊ လက်ချည်းဗလာ၊ သွားရကြောင်း ကျုပ် ပြဆိုလိုတာလည်း အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲဗျာ”

“ကျေနပ်ပါပြီခင်ဗျာ၊ သို့သော်၊ ဒီအကြောင်းလေး သိခွင့်ရလိုက်ခြင်းနဲ့တူ နောက်ထပ် မေးစရာလေးတစ်ခုကလည်း ပေါ်လာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အလို...ဆိုစမ်းဗျာ၊ ပေါက်တဲ့နဖူး ငပေါ်ဦးပါပဲ”

“အမတ်ကြီးက လက်ယာကို ခေါင်းအပြင်ထုတ်၊ ယာလက်ဝါး ပြခဲ့ပါတယ်၊ ဝဲလက်ကိုတော့ ဘာကြောင့် ခေါင်းအပြင် မထုတ်တာပါလဲ ခင်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် လက်တစ်ဖက်တည်း ထုတ်ပြခဲ့တာ ပါလဲ”

ဦးပေါ်ဦးသည် ဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်၏။

“အမယ်လေး...လေး၊ ကိုရင်လေးနယ်၊ အဲဒီ မေးခွန်း ဆက်မေးပါစေလို့ ကျုပ်က ဆုတောင်းနေတာ၊ ကိုင်း...ဖြေပြီဗျာ၊ ယာလက် ထုတ်ခဲ့ပေမယ့် ဝဲလက်ကို ခေါင်းအပြင်

ရန်အောင်စာပေ-၂

၂၅၈

ချစ်ဦးညို

မထုတ်ဘဲ ခေါင်းထဲထည့်သွားတာက မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာ ရာထူးဌာနန္တများကို ယူဆောင် မသွားနိုင်စေကာမူ အသက်ရှင်စဉ် က မိမိ ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတို့၏ အရှိန်အစော် တို့ကိုမူကား မသယ်ချင် မနေရ၊ မယူချင် မနေရ သယ်ယူသွားရ ကြောင်းပါဗျား၊ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဝဲလက်ကိုခေါင်းထဲထည့်ထား တာပါပဲဗျား။”

□ □ □

ချစ်ဦးညို

BURMESE
CLASSIC
SHOW

ခင်စောတင့်

ကိုယ်ပိုင်ဘလင်းနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါစေ

စာမူနှင့် ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၁၄၂၈၂၀၉

ပိုးစိမ်းဖြူသည် အလင်းရောင်သေးသော်လည်း
ကိုယ်ပိုင်အရောင်ဖြစ်သဖြင့်
အချိန်မရွေးတောက်နိုင်သည်။
လမှာမူကား အရောင်ပင်ကြီးသော်လည်း
အရောင်ငှားဖြစ်၍
ဆန်းရ၊ ဆုတ်ရ၊ ကွယ်ရနှင့် ရှိ၏။